

Şevval Ayının Altı Günler Orucunu
ve 27 Ağustos Günü Girişecek Olan Harâm Ayların
Oruçlarını İhmal Etmeyelim ve Harâm Aylarda
Günah İşlememeye Özen Gösterelim

Lâlegül

Aylık, İlim, Kültür ve Fikir Dergisi

Yıl: 2 Ağustos 2014
Sayı 18 Fiyatı: 10 TL

CÜBBELİ AHMET HOCA EFENDİ BÜTÜN ÜMMETE, EHL-İ SÜNNET'E, ÖZELLİKLE SOHBETLERİNİN, KİTAPLARININ VE DERGİSİNİN TAKİPÇİLERİNE, ZÜRRİYETLERİNE ULAŞACAK DERECEDE UMUMİ DUALAR EDEREK HAREMEYN-İ MUHTEREMEYN ZİYARETLERİNDEN DÖNDÜ

Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyi ve Sellem)in Gece Namazlarını Kıldığı Teheccüd Mihrabı ki Ashab-ı Suffe'nin Bulunduğu Mevkinin Önüne Düşmektedir

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN MAKEDONYA-ÜSKÜP ZİYARETİ; MURATPAŞA CAMİİNDE OKUDUĞU CUMA HUTBESİ, RUFÂİ TEKKESİ, GAZİ İSA BEY CAMİİ VE HAZİRESİ, YİĞİTPAŞA TÜRBESİ, HALVETİ TEKKESİ, PİR MUHAMMED HAYATİ TEKKESİ-, ARNAVUTLUK/TİRAN- ETHEMPAŞA CAMİİ-, BOSNA/HERSEK- ALPERENLER TEKKESİ, MOSTAR; KOSKİ MEHMET PAŞA CAMİİ, HALVETİ TEKKESİ-, SARAYBOSNA- HÜNKAR CAMİİ HAZİRESİ, ALİYA İZZETBEGOVİÇ ŞEHİTLİĞİ, DİĞER BAZI ŞEHİTLİKLERİ VE AHMİÇİ KÖYÜNÜ ZİYARETİNDEN KESİTLER —6-21—

Şevval Ayında/26 Ağustos'a Kadar/ Kılınacak 'UTEKÂ' Namazı Ki Onu Kılan Son Secdesinden Başını Kaldırmadan Bağışlanır, Şehit Olarak Ölür. Diğer Mükafatları İçin Bakınız —76—

Zilkade Ayının Namazları ve 27 Ağustos'ta Başlayıp 22 Kasım'da Bitecek Haram Ayların Faziletli Oruçları —77—

Kendisiyle Dua Edenin Kabul Olunacağı İsm-i Âzam Duası —86-87—

Siirt'in Fersaf Köyünde Bulunan ve Hâlidî Meşâyihından Olan Şeyh Muhammed El-Hazîn Hazretleri'ne Ait 'Gâyâtü'l Hayrât Salevât-i Şerifesi Ki Onu Okuyana İçinde Geçen Sonsuz Sayılar Adedince Sevap Yazılır ve Rasûlüllah (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Arasât Günü Kendisine Şefaathçi Olur —78-81—

Güzel Koku Koklarken Kendisini Okuyanın Geçmiş ve Gelecek Günahlarını Bağışlatacak Kısa ve Mühim Bir Dua —81-82—

Önemli Duyuru!

İlgi ve Alakanıza Teşekkür Eder, Siz Okurlarımıza Şuan İçin İsmi Lalegül TV Olan Kanalımızın Kurulduğunu ve 14 Temmuz Günü 15 Dakika Test Yayını Yaptığını Müjdeler, Bundan Sonraki Gecikmenin Tarafımızdan Değil Türksat 4A Uydusundan Kaynaklanan Genel Bir Gecikme Olduğunu Bildiririz ve Bu Vesileyle Himmet ve Duanızın Devamını İstirham Ederiz.

Lâlegül TV İzleyici İle Buluşuyor

FREKANS BİLGİLERİ

Frekans: 12422

Polarizasyon H (Yatay)

Symbol: 30000

Fec: 3/4

Türksat'ın 4A Uydusunun Yayına Çıkmasıyla İlgili Gecikme Hakkında Yayınladığı Malumat İçin www.cubbeliahmethoca.tv Bakınız.

EDİTÖRDEN

Cennet kapılarının ardına kadar açıldığı, cehennem kapılarının sımsıkı kapatıldığı ve şeytanların da zincire vurulduğu Ramazan-ı şerif ayını uğurladık. Tabi Ramazan-ı şerif ayı bambaşkaydı, camiler dopdolu capcanlıydı. Her akşam vaazlar sohbetler oluyor, huşuyla huzurla teravih namazları kılınıyordu. Her günü ve gecesinde bambaşka manevi bir atmosfer yaşadık Ramazan ayında...

Fakat Ramazan ayı gidince maalesef o manevi hava da, camilerimizdeki o canlılık da o mübarek ayla beraber gitti.

Peki, o manevi havayı şimdi bulamıyoruz diye ibadet ve taati terk mi edeceğiz? Ramazan ayı geçip gitti diye, gömlek çıkarır gibi ibadet gömleğini çıkarıp gaflet gömleğini mi giyeceğiz?.. Elbette hayır!..

Ramazan ayında doldurduğumuz o manevi batar-yalarımızla ve elde ettiğimiz o manevi enerjiyle on bir ay yolumuza devam edeceğiz inşaAllah. Rabbim iman üzere, İslam üzere daha pek çok Ramazan-ı şerif aylarına ulaşabilmeyi cümlemize nasip eylesin. Geride bıraktığımız Ramazan-ı şerif ayını da bizlerden razı, şefaatine nail eylesin. Amin!..

Allah dostları, Ramazan-ı şerif ayı geçtikten sonra altı ay dua ederlermiş:

“Ya Rabbi! Ramazan ayında yaptığımız ibadetlerimizi kabul eyle!” diye...

Evet Ramazan-ı şerif ayında oruç tutarak, teravih namazları kılarak, zekat, fitre vererek mukabele okuyarak bir çok ibadetleri yapmak nasip oldu elhamdülillah. Ama acaba bu yapılan ibadetler kabul oldu mu, olmadı mı?..

Büyükler bunun ölçüsünü vermişler ve şöyle buyurmuşlar:

“Ramazan-ı şerif ayında tutulan orucun kabul olup olmadığı bayramdan sonra belli olur. **Eğer kul bayramdan sonra ibadet ve taata devam ederse, onun orucu kabul olunmuştur. Değilse reddolunmuştur.**”

Demek sadece Ramazan-ı şerif ayında ibadet edip, senenin diğer on bir ayında ibadetin tarafına bakmamak, caminin semtine dahi uğramamak ibadetlerin kabul olmadığına delalet ediyor. Öyleyse, Ramazan ayında olduğu gibi şimdi de ibadetlere devam etmeliyiz.

Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bir Hadisi şerifte:

“Amellerin en efdali, (az da olsa) devamlı olanıdır.” Buyurmuştur.

Her konuda olduğu gibi ibadette de istikrar çok önemli. Yani Ramazan ayını ibadetle geçir sonra bırak, bu çok yanlış. Veya bir gece aşka gelip sabaha kadar teheccüd namazı kıl sonra hiç kılma, bu da uygun değil. Az da olsa devamlı yapılan bir ibadet Allah katında çok kıymetli. Öyleyse Ramazan ayı geçmiş olsa da namazlara, Kur’an okumaya, oruç tutmaya devam edeceğiz.

Peki oruç bitmedi mi?.. Farz olan Ramazan orucu bitti ama nafile oruçlar devam ediyor. Zira bu nefsi başıboş bırakmaya gelmez. Nitekim Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), halk arasında “altı gün orucu” diye bilinen Şevval ayı orucunu bize tavsiye etmiş ve şöyle buyurmuştur:

“Her kim Ramazan orucunu tutar sonra peşinden Şevval Ayı’ndan da altı gün oruç tutarsa, bütün sene oruç tutmuş gibi olur.”

Peki, bu nasıl oluyor?

Şöyle ki; yapılan ibadetler on misli katlanıyor. Nitekim Mevla Teala:

“Her kim bir haseneyle gelirse, onun için on misli sevap vardır.” buyurdu.

Dolayısıyla Ramazan ayı orucu, **on aya** karşılıktır. Şevval’de tutulan altı gün orucun on misli de, altmış gün yani **iki ay** olur. Yani Şevval orucunu tutan bir kimse bütün sene oruç tutmuş gibi sevap kazanır.

Az bir gayretle, Mevla Teala bizlere çok büyük kazançlar lütfetmiş elhamdülillah. Sıhhati yerinde olanlar, bu fırsatları ganimet bilmeli, bu ecirlerden mahrum kalmamalıdır.

Fi emanillah!

Lâlegül Dergisi Adına
İmtiyaz Sahibi
Tuana Basın Yayın

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Müdür
Gürsel YILDIZ

Reklam Müdürü
Suat YILDIZ
0212 435 10 58

Yayın Türü
Yerel, Sürekli, Aylık

Basım Yeri
Promat

Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sok. No: 34 34510
Esenyurt/İstanbul
Tel: 0212 622 63 63 - Fax: 0212 605 07 98
www.promat.com.tr

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
Hediyeli 120 TL

Yurtdışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
90 Euro

Abonelik için Banka Hesap Bilgileri
Gürsel Yıldız Adına
Albaraka: TL HESABI

İBAN: TR14-0020-3000-0064-8648-0000-09

Albaraka Türk Euro Hesabı

İBAN: TR57-0020-3000-0064-8648-0000-11

Gürsel Yıldız- Posta Çeki Hesap Numarası
105 907 20

Temsilci İrtibat
444 34 68

Abone Dağıtım
Tuana Basın Yayın
Tel: 444 34 68

Adres

Tuana Basın Yayın
Çınar Mah. Osman Gazi Cad. No: 50/A
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 444 34 68

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

SARAYBOSNA'NIN OSMANLI GEÇMİŞİ,
OSMANLI'DAN SONRA YETİM KALIŞI VE SIRP
ZULMÜNE MARUZ KALMASINDAN GÜNÜMÜZE
DEK YAŞADIĞI EVRELER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

BAAS BADEL MEVT; ÖLÜM ÖTESİ HAYAT
RESÜL BÖLÜKBAŞ

45 } EDEBİYYÂT
ŞİİRLERDEN SEÇMELER

46 } BİR SAHÂBİYİ TANIYALIM
HAZRET-İ ALİYYÜL MÜRTEZA (5) (Radiyallahu Anh)

48 } MENÂKİB
KISSADAN HİSSELER

51 } HİKEMİYYÂT
HİKMETLİ SÖZLER

57 } SÜNNET
HADİS-İ ŞERİFLER

62 } BİR ALİMİ ANALIM
ŞEYH MUHAMMED EL-HAZİN (1231-1309)

66 } SIHHAT-Ü AFIYET
SAĞLIKLI HAYAT

İÇİNDEKİLER

32

ÂİLE, ANA, KADIN, TESETTÜR
ALİ EREN

38

26 AĞUSTOS 1071 MALAZGİRT ZAFERİ
MEHMET TALU

52

EHL-İ SÜNNET İ'TİKADİ
TÜRPÜŞTİ RİSALESİ (11)

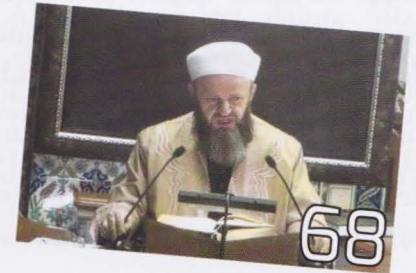
54

KİŞİ ZEKÂTINI HANGİ GÜNDE
VERMELİDİR, KİRA GELİRLERİNİN ZEKÂTI
NASIL HESAPLANMALIDIR?
HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

58

HAVALARIN SICAK OLUŞU VE
ALLÂH-U TEÂLÂ'NİN HAKÎM
İSM-İ ŞERÎFİ
MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

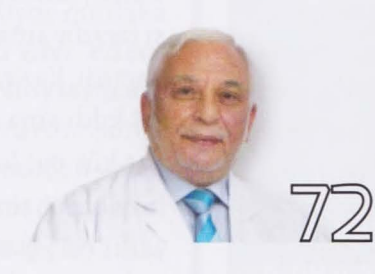
68

NEFİS MUHASEBESİ
ALİ ULVİ UZUNLAR

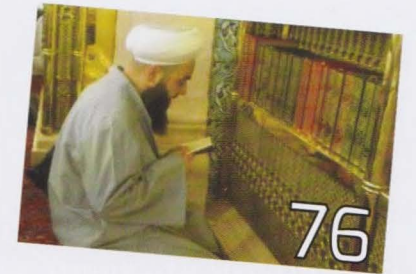
70

CİNLER, SİHİR-BÜYÜ, NAZAR,
CANLI VE BİREBİR YAŞADIKLARIMIZ
SALİH MEMİŞOĞLU

72

OZON TEDAVİSİ
DR. SUAT ARUSAN

76

DUALAR VE ZİKİRLER
AHMET MAHMUT ÜNLÜ

CÜBBELİ AHMET HOCAEFENDİ'NİN ÜSKÜP (MAKEDONYA) MURAT PAŞA CAMİİ'NDE CUMA NAMAZI HUTBESİNDE YAPTIĞI KONUŞMA

Kıymetli Müslümanlar Rabbimiz bizi yarattı, yoktan varette bir damla sudan halk etti, sonsuz nimetleriyle bizi kuşattı, bir nefes nimeti ne büyüktür, nasıl insanlar nefessiz kaldılar, nasıl madende boğuldular, bir ufak nefes tıkanması olsa yaşayacak hal kalmaz. Günde 24.000 nefes alıp veriyoruz, içeri girenle dışarı çıkanı ayrı sayarsan 48.000 nefes eder, bir nefes dünyadan daha kıymetli. Bir insanın bütün dünya malı olsa bir nefes fazla almak için, rahat almak için ecelinden sonra bir nefes yaşamak için hepsini verir, öldükten sonra para ne işe yarar, onun için bakın bu kadar nefesleri alıyoruz veriyoruz, tertemiz havalarımız, yediklerimiz içtiklerimiz, türlü türlü nimetler zevkler ve lezzetler, meşru olanlardan bahsediyorum, bunlar ne büyük nimetler, şimdi bu kadar nimeti bize lütfedene şükretmek lazım değil midir. Şükretmek sadece yarabbi şükür demekle olur mu. Lokantaya gidiyorsun, köfteleri yutuyorsun, ondan sonra bana eyvallah çıkıyorsun, varmı öyle, ne derler sana “parayı öde, faturayı öde” derler değil mi? Sen diyebilirmisin ki ben ödemiyorum, dersin, ondan sonra da dayığı yersin.

O zaman biz bu dünyaya geldik, yiyiyoruz içiyoruz, sonsuz nimetlerle yaşıyoruz, Rabbimiz şükür istiyor, sen adama “köftelerin çok lezzetliymiş teşekkür ederim” demekle kurtulabilirsen, o zaman yarabbi şükür demekle kurtulursun bekle. Yarabbi şükür demenin yeri var, o dilin şükürdür ama bak cuma var, cemaat var, beş vakit namaz var, oruç var, ramazan-ı şerif geliyor, receb-i şerif ayındayız, 27. gece mirac gecesi var. İnsan biraz “haram aydayız, recep ayındayız, hangi gündeyiz, Allah'ım bana ne farz etti, ne vacip etti, neleri haram etti, neleri yasak etti,” bunları düşünmez mi! Şükür İslam'ın tamamıyla olur, ne kadar eksik edersen o kadar noksan olur, onun için bu faturayı bize ödettecekler, işte cumayı geldin kılıyorsun kulluk nimetinin faturasını ödüyorsun, beş vakti kılmazsan yandın, cuma seni kurtarmaz.

Sadece cuma kurtarmaz, tabiki cuma namazı kılan sadece bayram namazı kılandan iyidir, bayram namazı kılan hiç kılmayandan iyidir, alnı bir kere secdeye gelen gelmeyenden iyidir ama beş vakit bize farz edilmiş, cumada doluyor ikinci namazında kaç saf oluyor.

Onun için Rabbimiz bu ayet-i kerimede okuduğum Meryem Sûresinde peygamberleri saydı saydı sonra “Bu kadar kıymetli peygamberler geldi geçtiler, bunların arkasından kötü döller türedi, bu kötü nesillerin en büyük fenalığı başta namazı zâyi ettiler, kimisi namaz farz değil dedi kafir oldu, kimisi farzdır ama kılmam dedi fasık oldu, kimisi vaktini kaçırdı, kazaya bıraktı günahkâr oldu, kimisi beş vakit kıldı ama hızlı kıldı, tâdîl-i erkâna riayet etmedi, pat küt pat küt, tavuk tane toplar gibi hızlı kıldılar, böylece namazı zayı ettiler, şehvetlerine uydular, şarkı türkü oyun eğlence, içki kumar, faiz, fuhuş, namaz niyaz yok, yakında bunlar Ğayyâ kuyusunu boylayacaklardır” buyurdu.

Ğayyâ kuyusu nedir hadis-i şeriften okuyorum:

“Ğay ve Esâm, cehennem ehlinin irinlerinin kendilerine aktığı iki kuyudur.”

Cehennemde yananların, üst tabakalarda yananların leşleri irinleri cerahatleri bu kuyulara akıyor, nasıl ki döneri çeviriyosun ya işte adamların kafası öyle pişirilen kelleler gibi, çevrilen döner gibi cehennemde pişecek bunu da düşün. Allah bizim başımızı o kellelerden yapasın. Âmin

“Kellelerinin ateşte çevrileceği günü hatırlasınlar” diyor Kur’an, o zaman nasıl cızır cızır dönerin yağları damlıyor aşağıya işte öyle irinler, uzuvlardan leşler akan cerahatlar toplanıyor toplanıyor, iki kuyuda birikiyor, birisi Ğayyâ kuyusu, birisi Esâm kuyusu, o da Furkan Sûresinde geçer, Esâm kuyusunda da Allah’a ortak koşanlar haksız yere yani nefsi müdafaa yok veya savaş yok, cihad yokken adam öldüren, katiller bir de zina yapanlar bunlar cehennemdeki öbür kuyuya ineceklerdir. Şimdi düşünün; beş vakit namaz kadar kolay ne var, sünnetleri kılamadın diyelim, onlardan azap yok ama sevaptan mahrumluk var, çok büyük kardan zarar var, ama farzlar mecbur, ikindinin farzı 4 rekat günde, bütün farzları kılsan 17 rekat eder.

Allah Teala sana 24 saat verdi, 24 bin nefes verdi, bir nefes katrilyona alınmaz, Allah vermese hiçbir makina, doktor veremez, adam kendi kurduğu hastanede ölüyor, nefesi kesiliyor bir makine ona bir nefes dahi veremiyor. 24.000 nefes nimetini saysak bu kadar nimeti var bize, 17 rekat nedir, 17 dakikada kılınır, abdest, temizlik, taharet temizlik, yani maddi ve manevi huzur ve rahat, şifa ve âfiyet İslam’dadır. Bu dîni mübin-i İslam neyimize zor geliyor, onun için beş vakit namazı terketmeyin, receb ayındayız, sevaplar katlanıyor, günahlar katlanıyor.

Önümüzde Mirac gecesi, önümüzde Beraat gecesi, önümüzde Ramazan-ı şerif, geliyor mutlaka tövbe edelim, bak Rabbimiz **“Namazı zayi edenler cehennem dibindeki kuyuyu boylayacaklar tövbe edenler müstesna”** buyuruyor. Şimdi tövbe et, “Yarabbi yanlış ettim” de yeniden iman tazele, salih amellere devam et, geçmiş kazalarını hesap et, 11,12 yaşından sonra hesap tut, kaç sene tutamadın bunları da hergün kaza et, her namazın peşine bir iki vakit kaza et ki Allah görsün ki bu borcunu ödüyor, ecel gelirse Rabbim hesabı

kapatır ama vaktin varsa mutlaka kaza et her işten önce, sen borçlusun, önce kazalarını hesap et ve borcunu edâ et, o zaman peşi sıra gelen **“onlar cennete girecekler hiç haksızlığa uğratılmayacaklar”** ayetinin müjdesine nail olursun.

Dünyaya inandınız mı? Üsküp varmış mı? Ben Üsküb’e hiç gelmedim ama, biliyordum Üsküp var, çok âlimlerin kitaplarını okudum Üsküb diye nispetleri olan Osmanlı döneminde büyük ulemamız var, evet Üsküp varmış, bak geldik, bugün burdayız Üsküp var diye bildiğimiz kadar kesin inanacağız ki ahiret de var. Allah bize görmediğimiz yerleri vaadetti, cennet-cehennem hakır, öldük mü hemen göreceğiz daha ölürlen manzaralar açılacak, nerenin adamıysan oranın manzaraları sana gösterilecek, Allah’ım! Cennetiyle, cemalinin, rızasının, vusletinin müjdesiyle Azrâil (Aleyhisselam)ı bize göndersin. Âmin! Onun içindir ki **“Allah bize görmeden vaadetti, biz ona iman ettik.”** **“Allah’ın sözü mutlaka yerini bulacaktır.”** Aldanan nefesine uyan olacaktır.

İki paralık şehveti için, beş paralık keyfi için, sabah namazında beş dakika fazla uyuyayım diye cehennemi tercih edenler hüsrana uğrayacaktır. Allah için kalkalım, Allah için kılalım, Allah için zikredelim, Allah için abdest alalım, Allah için cehenneme doğru giden Müslümanları da uyaralım uyandıralım gaflet uykusundan. Ölmeden evvel uyanalım. Ölüm bizi uyandırmadan, pahalıya patlamadan Rabbim bizi fazl-u keremiyle uyandırsın. Âmin!

**Üsküp Fatihî Yiğit Baba Hazretleri’nin
Kabr-i Şerifi ki Ardında da Meddah Baba
Hazretleri’nin Kabr-i Şerifi Bulunmaktadır
(Rahmetullahi Aleyhima)**

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi (Arnavutluk) Tiran, Ethem Bey Camii'nde 88 Yaşında Arnavutluk Adına Dünya Kur'an-ı Kerim Okuma Yarışmalarına Katılan Tek Kişi Olma Özelliğini Taşıyan Hafız Abdullah Efendi'nin Kıraatını Dinledikten Sonra Duasını Aldı

SARAYBOSNA'NIN OSMANLI GEÇMİŞİ, OSMANLI'DAN SONRA YETİM KALIŞI VE SIRP ZULMÜNE MARUZ KALMASINDAN GÜNÜMÜZE DEK YAŞADIĞI EVRELER

Saraybosna'nın şuan için merkezi düzlüktedir. Eski Şehir (Stari Grad) denilen Trabeviç Dağı'nın eteklerine kurulan şehir ise Osmanlı'nın kurduğu, ruh ve manasını üflediği bir semtti.

Avusturya-Macaristan dönemi mimarisiyle Osmanlı mimarisinin kesiştiği noktada Ortodoks Kilisesi ve Katolik Katedrali vardı. Saraybosna'daki hemen bütün binalar top mermisi veya şarapnellerden nasibini almış birçoğu yanmış veya taranmıştı. Kilise ve Katedralde ise herhangi bir tahribat yoktu. Top mermileri ve kurşunlar nasılsa bu binalara isabet etmemişti. Katedralin az ilerisinde Osmanlı dönemi eserleri başlıyordu. Biraz yürüyünce ön bahçesinde eski ve yeni şehitlerin yan yana yattıkları Ferhadiye Camisiyle karşıliyordu gelenleri. Ferhadiye Camisinin önünden Trabeviç Dağı'na doğru bakıldığında şehrin tamamı gözler önüne seriliyordu.

Ferhadiye semtinin az ötesinde dağın eteklerine doğru tarihi Başçarşı vardı. Tek katlı eski binaların birçoğu harap olmasına rağmen bu çarşı hâlâ ahşabın, estetikle izdivacını yansıtıyordu. Başçarşı'nın birkaç yerinde bütün güzellik ve zerafetleriyle bedestenler göze çarpıyordu.

Gazi Hüsrev Bey (Begova) Camisi ile bitişik eski bir saat kulesi yılların tasallutuna rağmen hâlâ ayakta duruyor, yanında kırmızı kiremitli ahşap dükkanlar, hanlar ve kapalı çarşılar yer alıyordu.

Trabeviç Dağı'nın eteklerine doğru çıktıkça Bursa'nın eski mahallerine benzeyen Osmanlı semtleri ve birçok cami, görmesini bilenlere çok şey ifade ediyordu. Biraz daha yukarılara doğru şehri tepeden gözetleyen Osmanlı Kalesi duruyordu.

Begova Camisinin kubbesinde ve mimaresinde top mermisi delikleri vardı. Birçok dükkan ve evlerin çatıları da aynı akıbete uğramış, çökük ve yıkık bir şekilde mahzunlularını sergiliyorlardı.

Begova Camisini geçince Başçarşı dükkanlarının üç tarafını sardığı geniş alanda Sebil, bütün güzelliğiyle gelenleri karşılıyordu. Osmanlı dönemi çok güzel yansıtan, meydana olağanüstü bir hava katan bu çeşme; yer yer şarapnel ve mermilere hedef olsa da dimdik ayakta duruyor ve görevini halen ifa ediyordu.

Osmanlı'nın, temelden kurduğu bir şehirdi burası. İlk yerleşim yeri de Başçarşı'nın yukarısındaki Kovaçi Mahallesi idi. Bu semtte, kurulduğundan bu yana Müslümanlar yaşamaktaydı.

Bu mahallenin yanında kavuklu, sarıklı mezar taşlarıyla eski bir mezarlık bulunuyordu. Osmanlı'nın şehitleri ile o dönem Müslüman Boşnakları şehri yukarıdan gören bu mezarlığa defnedilmişlerdi. Mezarlığın hemen yanında savaştan önce çocuk parkı olarak kullanılan genişçe bir alan bulunuyordu. Bu alan, şehir dışındaki mezarlıklara gidilemediğinden şehitlerin defnedildiği bir yer haline gelmişti.

Eski ve yeni şehitler yan yana, omuz omuza ilginç bir manzara oluşturuyor, bu manzara gözlerden gönüllere çok şey aktarıyordu.

On yedinci yüzyıl ortalarında Saraybosna'yı ziyaret eden Evliya Çelebi'nin yazdıkları, Osmanlı dönemiyle ilgili önemli ipuçları veriyor. Evliya Çelebi; Başçarşı'da 1080 dükkan olduğunu, sokakların kaldırım döşeli ve temiz olduğunu, kağır binalı bedestende her türlü eşyanın satıldığını, çarşının üstünün kalın direklerle örtüldüğünü ve şehirde 180 sıbyan mektebi, 47 tekke, 3 kervansaray, 23 han, 7 imaret ve yetmiş yedi sinde cuma namazı kılınan 177 cami olduğunu anlatıyor. Evliya Çelebi'nin; Başçarşı'nın bitimi, Bentbaşı'nın başlangıç noktasında bulunan milli kütüphanenin yandığından haberi yoktu. O kütüphane; Avrupa'nın en nadide el yazması eserlerinin olduğu, içinde Osmanlı'dan kalma binlerce belge ve kitabın bulunduğu bir kütüphaneydi. Ağır bombardımanlara çok fazla dayanmamış, binlerce ciltlik muhteşem bir tarih göz göre göre yanıp kül olmuştu. Kütüphane çevresindeki mahalleler günlerce yanmış kitap kokusu solumuştu.

Bombalar şehrin görünümünü ne kadar değiştirirse, eskiyle irtibatını koparmaya çalışsa da birçok sokak ve cadde isminin varlığını devam ettiriyordu. Bedesten Sokak, Burusa caddesi gibi isimler birçok köşe başında rahatlıkla görülebiliyordu.

Bombardımanlara ve keskin nişancılara rağmen Saraybosna'da hayat devam ediyordu. İnsanlar gündüzleri ihtiyaçlarını karşılamak ve işyerlerine gitmek için mecburen sokağa çıkıyorlardı.

Cübbeli Ahmet Hocaefendi Saraybosna Hünkar Camii Hazîresinde Bulunan Ulema ve Meşâyih'in Kabirlerini Ziyaret Etti. Büyük Kavuklu Olan Kabirler Reisü'l Ulema Vafında Olanlara Aittir. Bu Hazîrede Birçok Ulema ve Evliya Medfundur. (Rahmetullahi Aleyhim Ecmain)

**Saraybosna Hünkar Camii Haziresinde
Halveti Meşayihından Şeyhuşşuyûh İbrahim
Bistrigî Efendi Hazretlerinin Kabr-i Şerifi
(Kaddesallahu Sirrahû)**

Bazı köşee başlarında karşıya geçmeden önce beklemek gerekiyordu. Binaların köşelerine yazılan “Pazi snajper” (dikkat nişancı) yazıları insanların buralarda daha dikkatli olmaları gerektiğini hatırlatıyordu. Buralardan hızlı adımlarla koşarak, sağa sola zikzaklar yaparak geçmek gerekiyordu. Tabii ki herkes hedefine varamıyor, beklendik hain kurşunlar insanların bütün hayallerini sona erdirebiliyordu.

Şehirde, toplu taşıma araçları işlemiyordu. Bazen tek tük de olsa özel araçlar çok hızlı bir şekilde, taranmayı ve bombalanmayı göze alarak yollardan geçmeye çalışıyordu. Geceleri, ne olursa olsun, otomobillerin farları açılıyordu.

Şehirde su, elektrik ve gaz da yoktu. Her şey elektriğe ve doğal gazlı sisteme göre ayarlandığından, hiçbir düzen kurulamıyordu. Yokluklara alışmak kolay değildi ama insan zamanla mecburen alışıyordu.

Bu şehrin insanları en zor şartlarda yaşamaya alışmıştı. Su ihtiyaçlarını; sıraya girerek-özellikle geceleri- çeşmelerden, yağmur yağdığına bir kaptı biriktirerek veya kışın karları eriterek karşılamaya çalışıyorlardı.

Yakıt ihtiyaçları ormana gidilemediği için önceleri evlerdeki ahşap eşyalar kullanılarak, savaş uzun sürünce de şehirdeki bazı ağaçlar kesilmek suretiyle karşılanmaya çalışılıyordu.

Nasıl yaşanırsa yaşansın iki delikanlıya göre burada gerçekten asrın dramı yaşanıyordu.

Bu duygular içinde şehrin görünen hüznünden biraz olsun uzaklaşabilmek için Begova Camisine gitmeye karar verdiler. Yollardan koşarak geçip camiye vardıklarında ikinci ezanı yeni okunuyordu. Caminin bahçesindeki manzara çok etkileyiciydi.

İnsanlar savaşa rağmen genç-ihthiyar, kadın-erkek demeden bu kutlu mabede koşmuşlardı.

Silahların gölgesinde, top sesleri arasında ama huşu içinde, bütün dertlerini ve sıkıntılarını Yüce Yaraticıya arz ettiler.

Namazdan sonra dikkatlerini çeken bir şey oldu. Cemaatin çoğu dağılmamış mihrabın etrafını saracak şekilde oturmaya devam etmişti. Onlar da beraber oturup olan biteni seyre başladılar. Mihrap bölgesinde yaklaşık otuz kişi kendi aralarında Kur’an cüzlerini dağıtarak okumaya durdular.

Ramazan ayındaydılar. Mukabele olsa sadece bir cüz okunurdu ancak görünüşe göre bütün bir Kur’an bir seferde bitirilecekti. Acaba o güne has bir şey miydi bu?

Mezarlıkları gidermek için ihtiyar bir amcaya usulca yaklaşıp durumu sordular.

“Evlat,” dedi yaşlı adam: “Bu hatim, bu camiye yaptırın, Saraybosna’nın kurulmasında büyük emeği geçen ve dışarıdaki bahçede metfun bulunan Gazi Hüsrev Bey’in ölüm tarihi olan 1541 yılından beri komünizm ve savaş dönemi dahil ke sintisiz her gün 453 yıldır okunmaya devam ediyor. İnşallah kıyamete kadar da devam edecek.”

Nereye geldiklerini şimdi daha iyi anlıyorlardı ve inanıyorlardı ki güzel hasletleri yüzüsuyu hürmetine Allah (*Celle Celalühü*) bu milleti zayıf etmeyecekti.

HACI MULİÇ EFENDİ

Dışarıda kar serpiştiriyor, diğer gecelerin aksine bomba sesleri duyulmuyordu. Şehir büsbütün sessizliğe bürünmüş, bazı naylonlu pencerelerden, ölü mum ışıkları süzülüyordu.

Ramazanın son günleri yaşanıyordu. “Kadir Gecesi bu gece mi acab?” diye içinden geçirdi. Bugün çok fazla şehit haberi gelmemişti. Keskin nişancıların ateşi sonrası yaralanan veya ölen kimse de olmamıştı.

Devam eden savaşa rağmen her gece huşu içinde kılınan teravîh namazını bu gece de kalabalık bir şekilde ifa etmişlerdi. Namazdan sonra Fatih Camiinin bir köşesine çekilip, yaşı altmışı aşmış, nur yüzlü, keskin bakışlı, yaşına rağmen heybetli duruşuyla caminin baş imamı Hacı Muliç Efendi ile sohbet ettiler.

Hacı Muliç Efendi gün görmüş bir insandı, karşılarında bir tarih gibi duruyordu. Birinci Dünya Savaşından sonra kurulan Federasyon'u görmüş, Yugoslavya dönemindeki komünizm sistemini yaşamış, iki neslin çektiği birçok acılara şahit olmuş, milletine önderlik eden gerçek bir aydıdı. Güzel konuşurdu, etkileyici vaazları ve hutbeleri meşhurdu. Savaşın en zor anlarında insanlar akın akın bu camiye koşuyor moral depolayıp üzerlerine yaşama sekinesi inmiş gibi buradan mutlu bir şekilde ayrılıp kaldıkları yerden işlerine devam ediyorlardı.

O gece de yine güzel şeylerden bahsediyordu. Söz dönüp dolaşip Osmanlıya gelmişti. Osmanlıyı çok sever, hemen hemen her sohbetinin başköşesine onu koyardı. Kutsal bir ismi anıyor gibi cümlelerini dikkatle ve özenle seçerdi.

— Biz ne bulduysak Osmanlıda bulduk, dedi. Sonra da gözlerini birkaç kişinin üzerinde gezdirerek:

— Biz nereden geliyoruz, biliyor musunuz, diye sordu.

Etrafına toplanmış sekiz-on kişi meraklı gözlerle baktılar imam efendiye, kimseden ses çıkmayınca yine kendisi devam etti:

— Biz; Osmanlı, bu topraklara gelmeden önce Hıristiyanlığın Bogomim mezhebine inanırdık. O zaman da Katolikler ve Ortodoksar bizi sevmezlerdi. Birçok defa Katolik Kilisesine bağlı kalalım diye Papa'nın önderliğinde büyük seferlerle üzerimize geldiler. Çok büyük kıyımlar yaşandı. Ortodoks olan Sırp'lar da fırsat buldukça bizi hırpalıyorlardı. Büyük acılar yaşıyorduk. Aslında biz onlara aynı kökten geliyoruz. Hepimiz Slav ırkıyız. Aynı dili konuşuyor, birbirimize benziyoruz. Tek farkımız Hıristiyan olmamıza rağmen farklı bir mezhebe inanıyor olmaktır.

— Bu mezhepteki farklılıklar neydi biliyor musunuz?

Akif ve İbrahim Beyler bu sorunun cevabını oldukça merak ediyorlardı. Bogomil mezhebini duymuşlardı fakat diğer mezheplerden farkını çok bilmiyorlardı.

— Neydi Hocam, diye sordular.

İmam Efendi derin bir nefes alarak kaldığı yerden devam etti:

— Bizim farkımız; vaftizi, mukaddes resimleri, azizler kültürünü ve haçı kabul etmememizdi. Papaz sınıfının da varlığını istemiyor, Tanrı ile insanın arasına kimse girmemeli diyorduk.

Saraybosna Fatihî ve Fatih Sultan Mehmed Han Hazretleri'nin Paşası Büyük Alim ve Veli Gazi İsa Bey Hazretleri'nin Kabr-i Şerifi ki Civarında Mevlevî Şeyhleri ve Bir de Nakşî Şeyhi Medfundurlar. (Rahmetullahi Aleyhim Ecmain)

Aynı zamanda Hazreti İsa'yı da Tanrı'nın oğlu olarak görmüyorduk. İşte bu farklar yüzünden sevilmiyorduk. Bu yüzden bu coğrafya hep kan gölü haline geliyordu. Ta ki Sultan Fatih buraya gelene kadar...

Bu sözü söyleyince durdu, gözleri buğulandı. Sonra Türklere dönerek:

— Evlat bilir misiniz, biz en çok Allah'ı (*Celle Celalühü*) sonra Efendimizi (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) sonra Sultan Fatih'i severiz. Eğer o olmasaydı Boşnak milleti diye bir millet belki de yeryüzünde varlığını devam ettiremeyecek, en önemlisi Müslüman olamayacaktık.

Hacı Muliç Efendi bu akşam tam bir tarih dersi veriyordu. İnsanlar nefes almaktan çekinir gibi onu dinliyordu. Çok okuduğu, olaylara ve tarihe vakıf olduğu ifadelerinden net bir şekilde anlaşılıyordu.

— Gerçi, Sultan Fatih'ten önce Osmanlı al perenleri ve gazileri; Sarı Saltuklar, Ayvaz Dede ler buralara gelip yerleşmişler, halkla bütünleşip insanlara İslam'ı sevdirmişlerdi. Bosna fethedilmeden öne birçok köy ve kasabaya bu güzel insanlar gelip yerleşmişler ve buldukları yerlerde bir İslam rüzgarı esmişti. Fatih'in 1463'te Bosna'ya gelmesi bizim için en önemli dönüm noktası oldu. Fatih'le birlikte bu coğrafyaya huzur geldi. İnsanlar artık baskı ve zulüm görmüyordu. Gerçek manada hoşgörü ve birlikte yaşama anlayışı ortaya çıktı.

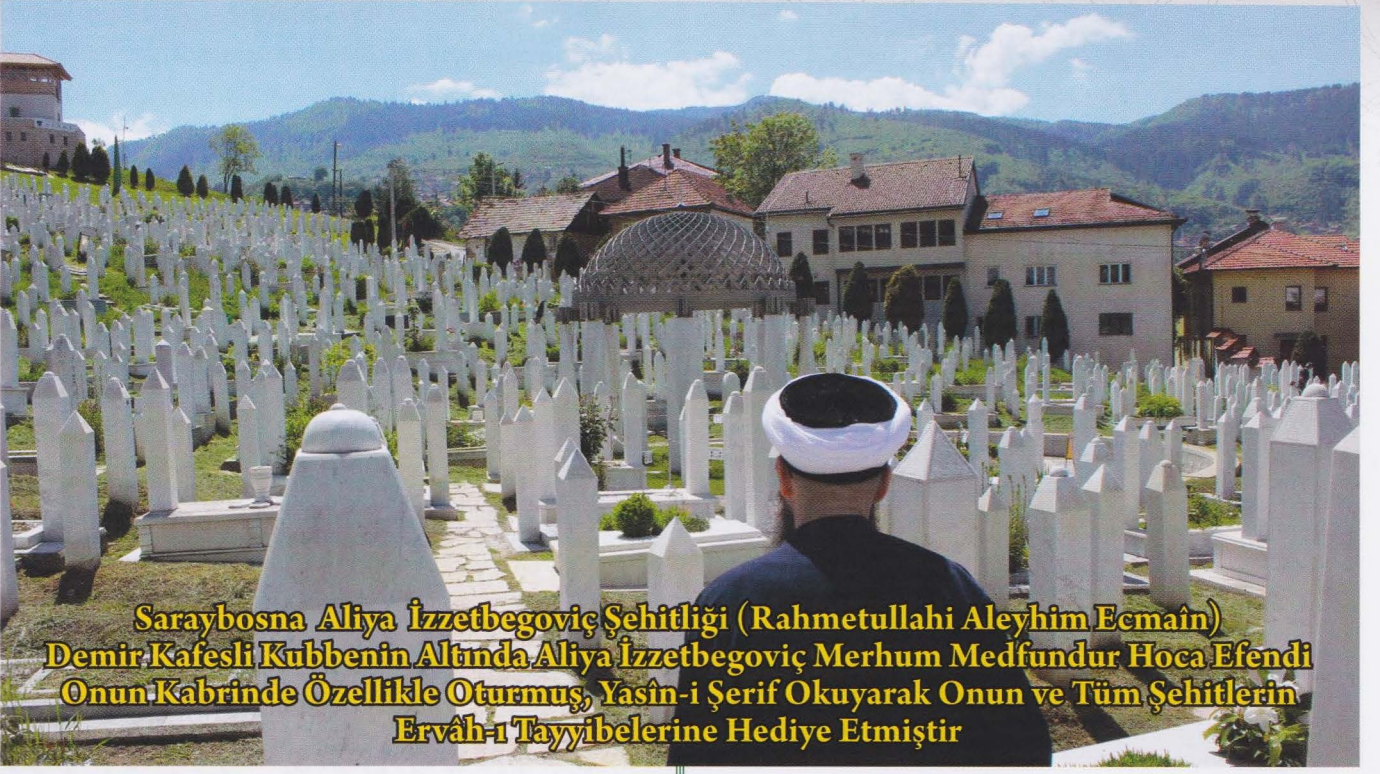
Kimse kimseyi öldürmüyor, hiç kimse baskın olacak, canımıza, ırzımıza, namusumuza halel gelecek diye korkmuyordu. Fatih; bu coğrafyada yaşayan Katoliklere, Ortodokslara, Bogomillere tam manasıyla dini özgürlük vermiş herkes dilediği gibi dinini ve inançlarını inandığı gibi yaşamaya devam etmişti. Hiç kimse farklı bir mezhebe inandığı için kınanmıyor ve hor görülüyor, baskı altında kalmıyordu. Ayrıca insanlara İslamiyete girsinler diye de herhangi bir baskı yapılmıyordu. Bununla alakalı size çok önemli bir belge göstereceğim, dedi.

Elini cüzdanına götürdü, küçük bir naylona sarılı kağıt parçasını çıkardı. Derin bir nefes aldı. Heyecandan eli titriyordu.

— Ben bu belgeyi otuz beş senedir kutsal bir emanet gibi yanımda taşıyorum ve gerekli olduğunda çıkarıp insanlara gösteriyorum. Savaş öncesinde birçok Sırp ve Hırvat vatandaşımıza da bunu okumuştum. Çok şaşmışlardı. Asırlarca bu topraklarda Osmanlı çatısı altında yatan huzurun reçetesidir bu. Bu reçete aynı zamanda bu toprakların; solmayan ve pörsümeyen, değerini kıyamete kadar hiç yitirmeyecek olan panzehiridir. Ne mi bu kadar önemli olan belge? Fatih'in buraya geldiğinde yayınladığı Bosna'daki insanları alakadar eden bir ferman... Lütfen dikkatli dinleyin olur mu?

Hacı Muliç Efendi, naylona sarılı kağıdı yavaşça açıp gözlüklerini gözüne doğru biraz daha

**Saraybosna Aliya İzzetbegoviç Şehitliği (Rahmetullahi Aleyhim Ecmaîn)
Demir-Kafesli Kubbenin Altında Aliya İzzetbegoviç Merhum Medfundur Hoca Efendi
Onun Kabrinde Özellikle Oturmuş, Yasin-i Şerif Okuyarak Onun ve Tüm Şehitlerin
Ervâh-ı Tayyibelerine Hediye Etmıştır**

yakınlaştırdıktan sonra çok önem verdiği her halinden belli olan Fatih'in fermanını okumaya başladı.

“Yardım Allah’tandır (Celle Celalühü)

Bosna Rahiplerine, Sultan Muhammed Han-ı Merhumun verdiği ahitname suretidir.

Nişan-ı hümayun şudur ki:

Ben ki, Sultan Mehmet Han’ım; üst ve alt tabakada bulunan bütün halk şu şekilde bilsin ki, bu fermanı taşıyan Bosna rahiplerine lütufta bulunup şu hususları buyurdum:

Söz konusu rahiplere ve kiliselere hiç kimse tarafından engel olunmayıp rahatsızlık verilmeyecektir. Bunlardan gerek ihtiyatsızca memleketinde duranlara ve gerekse kaçanlara emn-ü eman olsun ki, memleketimize gelip korkusuzca meskûn olsunlar ve kiliselerinde yerleşsinler; ne ben, ne vezirlerim ve ne de halkım tarafımdan hiç kimse bunlara herhangi bir şekilde karışıp onları incitmeyecektir.

Kendilerine, canlarına, mallarına, kiliselerine ve dışarıdan memleketimize getirecekleri kimselere dahi, yeri ve göğü yaratan Allah (Celle Celalühü) hakkı için, ulu Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkı için Mushaf hakkı için, yüz yirmi dört bin peygamber hakkı için ve kuşandığım kılıç için en ağır bir yemin ile yemin ederim ki, yukarıda belirtilen hususlarda söz konusu rahipler benim hizmetime ve

benim emrine itaatkâr oldukları sürece hiç kimse tarafından muhalefet edilmeyecektir.”

28 Mayıs 1478

Orac Kalesi Yurdu’nda

— İşte dört yüzyıl buradaki farklı dinleri ve mezhepleri bir arada tutan huzurlu hayatın reçetesi... Biz bu ruhla asırlarca beraberce yaşadık. İnşallah yine aynı manayı yakalayabilirsek beraber yaşayacağız. Fakat birileri bunu istemediler, istemiyorlar ve istemeyecekler de. Ancak biz bu ruhu hiç kaybetmemeliyiz. Şimdi anlıyor musunuz, Fatih’i neden bu kadar çok sevdiğimizi?

Dışarıda kar yağışı hızlanmış, sokaklarda kimseler kalmamıştı. Caminin içinde ise doyumsuz bir muhabbet devam ediyor, çağlar öncesine gidiliyor, heyecan gittikçe artıyordu. Bir boşnak delikanlısı konuşmanın bu safhasında heyecanla sordu.

— Efendi hazretleri, peki bize ne oldu?

İmam Efendi böyle bir soru bekliyormuş gibi yüzünde samimi bir gülümsemeyle birlikte belirle belirsiz, acı bir ifadeyle cevap verdi:

— Evlat... Osmanlı güçlü olduğu dönemlerde bu huzur hep oldu. Ne zamanki savaşlar kaybedilmeye, ekonomik sıkıntılar baş göstermeye ve ekonomi gerilemeye başladı. O zaman işler karıştı. Bin sekizyüzlü yılların başında Sırp Osmanlı’ya karşı ayaklandılar.

Makedonya-Kırçova Halveti Dergahı

Halveti Meşayihından Şeyh İbrahim Efendi ve Halifelerinin Kabr-i Şerifleri (Kaddesallahu Sirrahum)

Not: Ziyaret Ettiren Torunu Ali Fuat Efendi ki Kendisi Reisü'l Ulema Yakub Efendi'nin Ağabeyi Olup Şu Anda Tekke'nin Şeyhliğini Yürütmektedir, Cildinde Rahatsızlık Olduğu İçin Sakal Bırakmadığını Beyan Etmıştır.

Devlet-i Âliye birçok cephede savaştığından Sırlara ayrıcalıklar vermek zorunda kaldı. Avusturya-Macaristan'la yapılan savaşta Osmanlı'nın yenilmesi bizim için en talihsiz günlerin başlangıcıydı. 1878'de Osmanlı, Bosna'yı fiili olarak Avusturya-Macaristan'a devretmişti. Bu halk Osmanlı'nın buradan gitmesini hiç istememişti bi liyor musunuz, hiç istememişti? Hatta Avusturya-Macaristan'ın ordusuna karşı gönüllü birlikler kurulup savaşıldı da Fakat ne yaparsınız ki karşı durulamadı. Kötü günler başladı.

Sözün burasında Hacı Muliç Efendi gözlerini Akif ve İbrahim Beylere dikip:

— Biz, Osmanlı buralardan gidip dönmek üzere çekilince “Osmanlı'nın ardından” diye ağıtlar yakıp söyledik yıllar boyu, anneler bebele rine ninni diye onları mırıldandılar önemli gün ve gecelerde insanlarımızın dilinde onlar oldu ve hâlâ onları söylüyoruz. Biz Osmanlı çatısı altında sizinle kardeş olmuştuk, hem de nasıl bir kardeş biliyor musunuz? Biz sizin kız kardeşinizdik, nazik ve nazenin durumumuzla, bir avuç sayımızla, namusuna düşkün halimizle, biz sizin kız kardeşinizdik. Siz buradan gidince biz kimlerin eline kaldık düşünebiliyor musunuz?

Sesi titriyor, gözyaşlarına hükmedemiyordu. Herkes etkilenmişti. Sanki zaman durmuş, dünya dönmüyordu.

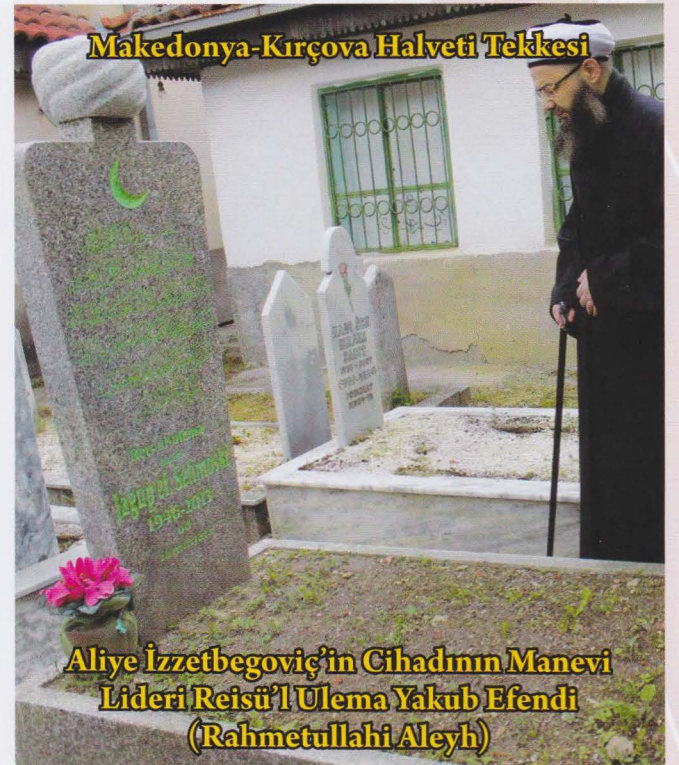
Kimsenin bir şey söylemeye takati yok gibiydi. Neden sonra imam efendi kesik sesiyle sözlerini tamamlamaya çalıştı.

— O günden sonra yüz binlerce insanımız bu toprakları terk etti. Birinci Dünya Savaşında yine bizim insanımızdan binlercesi ya katledildi ya da göç ettirildi. İkinci Dünya Savaşı sırasında ise yüz binin üzerinde şehit verdik. Gördüğümüz gibi hâlâ vermeye devam ediyoruz. Bizi, sırf Müslüman olduğumuz için Avrupa'nın ortasından atmaya veya göç etmeye, olmayınca da yok etmeye çalışıyorlar şimdi olduğu gibi... Anlayacağınız evlatlar, bizim acılarımız Osmanlı buradan gideli beri artarak devam ediyor. Bu coğrafya o günden beri hep kan kokuyor.

Son cümleyi söyledikten sonra tekrar durdu, dışarıya baktı. Kar oldukça şiddetlenmişti. İçeride yanan mumlar da sönmeye yüz tutmuştu. Bir müddet gözlerini dinlendirir gibi biraz kapalı tutup tekrar açtı. Sonra İbrahim Beylere dönerek usulca:

— Sizi burada görünce çok sevindim evlatlarım. Bu sevincin ne demek olduğunu ancak vuslatı bekleyenler bilebilir. Allah'ıma akan şehit kanının her zerresi adedince şüküler olsun ki sizi burada görmeyi bize nasip etti. Çünkü biz sizin yolunuzu yüz yirmi yıldır bekliyorduk.

Son cümleyi zor söylemiş hıçkırıklara boğulmuştu. Herkes ağlıyor ve birbirine sarılıyordu.

Makedonya-Kırçova Halveti Tekkesi

Aliye İzzetbegoviç'in Cihadın Manevi Lideri Reisü'l Ulema Yakub Efendi (Rahmetullahi Aleyh)

Camideki hıçkırıklar gözyaşlarına karışarak Saraybosna'nın esrarlı sessizliğine bir ümit, bir heyecan oluyordu.

Bosna'ya yeni gelen gençler ise 'gelmenin' manasını daha iyi anlıyordu.

RÜYAYLA GELEN MÜJDE

"Her kışın bir baharı, her gecenin bir neharı vardır." Bosna'da dört koca yıl süren kanlı savaş NATO'nun devreye girmesi sonucu ABD'deki Dayton şehrinde yapılan anlaşmayla birlikte sona ermişti. Sona ermişti etmesine ama geride yetim çocuklar, gözü yaşlı analar, yersiz yurtsuz insanlar, virane haneler, harap beldeler bırakmıştı.

Savaşın bilançosu korkunçtu. Yaklaşık iki yüz elli bine yakın şehit verilmiş, binlerce insan sakat kalmış, yirmi bine yakın çocuk ölmüştü. Şehirdeki binaların yüzde sekseni yakılmış veya yıkılmış, ayakta kalanların ise duvarları delik deşik edilmişti.

Savaş bitmişti bitmesine ama bu topraklardan göç edenlerin sayısı da milyonlarla ifade ediliyordu. Bunların çoğu bir daha geri gelmemek üzere gitmişti. Savaşı başlatanların amaçlarından bir tanesi kısmen de olsa gerçekleşmişti.

Savaştan önce bir arada iç içe yaşayan üç entitenin insanları savaş sonrasında sınırlarını ve hatlarını kırmızı çizgilerle belirlemişlerdi. Mahalleler hatta caddeler ayrılmıştı. Ortasından nehir geçen şehirlerde her enite nehrin bir yakasına taşınmış, birbirleriyle mümkün olduğunca bir arada yaşamaktan kaçınmaya başlamışlardı. O kadar ki aynı okulda eğitim görmek mecburiyetinde kalan bölgelerde sınıflar ayrılmış, hatta öğretmen odaları bile ayrı hale getirilmiş, aynı okul farklı iki müdür idare eder olmuştu.

Eskiden üç ayrı dinin mensuplarının bir arada rahatça yaşadıkları şehir olan ve Avrupa'nın Kudüs'ü diye tanına Saraybosna da bu bölünmelerden nasibini almıştı.

Eski Osmanlı camisi, Katedral, Kilise ve Sinagog hâlâ yanyana durmaktaydı ama savaşı başlatanlar aralarına görünmez dikenli teller çekmişlerdi.

Osmanlı'dan sonra birçok defa bu coğrafyada kavga ve şiddet, kan ve gözyaşı eksik olmasa da İkinci Dünya Savaşından son savaşa kadar geçen süre içerisinde bir arada yaşamayı az çok

Üsküp-Gazi İsa Bey Camii Şerifi'nin Haziresi'nin Kible Duvarı ki Yahya Kemal Beyatlı'nın Merhume Valideleri Nakiye Hanım da Bu Hazirededir

Kalkandelenli Şeyh Mustafa Rûhî en-Nakşibendi Hazretleri'nin Halifesi ve Gazi İsa Bey Camii'nin Hatibi Şeyh Abdurrahman Efendi'nin Kabr-i Şerifi ki Bu Hazirede Daha Birçok Ulema ve Evliya Merkatleri Mevcuttur (Kaddesallahu Sirrahum)

öğrenmişlerdi. Hatta (İslâmî şuurun azalması yüzünden) birbirlerinden kız alıp vermeler yüzde kırklara çıkmıştı.

Bu toplumda baba Boşnak, anne Sırp, baba Hırvat anne Boşnak veya bunların tersi binlerce çocuk yetiştirmişti. (Müslümanın Hıristiyan kızla evlenmesi caiz ise de Boşnak bir kızın Hıristiyan bir sırp veya Hırvat ile evlenmesi sahih olmadığından bu birleşmelerden doğan çocuklar ne yazık ki veled-i zina olurlar bu durum iyi düşünüldüğünde Boşnakların başına gelen savaşın sebeplerinden biri daha anlaşılır ve bu azabın aslında onlar hakkında rahmet olduğu zâhir olur)

Savaştan sonra karışık evlilikler çoğunluk itibarıyla bitmiş, bu tür evliliklerden doğan çocuklar ise genel olarak kültürel kimlik krizine girmişti.

Acaba çocuk Müslüman mı yoksa Hıristiyan mı olacaktı? Hangi safı tutacak, hangi milletin yanında olacaktı. Bu ikilemi yaşayan çocuk sayısı azımsanmayacak kadar çoktu. Bu haletiruhiye içindeki çocukların bir de savaş psikolojisini yaşamış olmaları Bosna'lı çocuklarla mutlaka ilgilenilmesi gerekliliğini de ortaya çıkarıyordu.

Evet, savaş çok şeyi değiştirmişti ve hiçbir şey eskisi gibi de olmayacaktı.

Birçok Boşnak aydına göre savaş onlar için rahmet olmuştu.

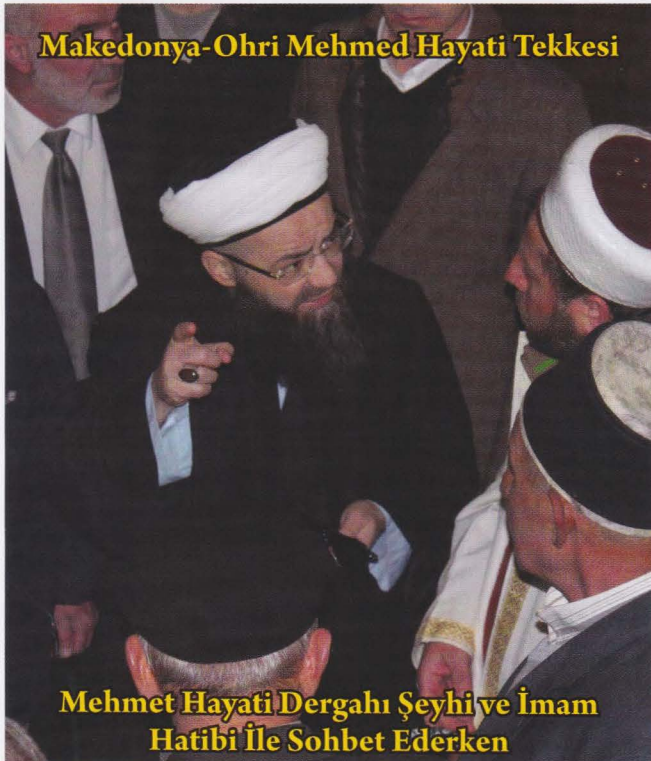
Makedonya-Ohri Mehmed Hayati Tekkesi ki Hazîrede Daha Birçok Ulema ve Evliya Mezarı Mevcuttur (Rahmetullahi Aleyhim Ecmaîn)

Ömer Halveti Hazretleri Tarafından Kurulan Halveti Tarikatı'nın Kol Başlarından Hayatiyye Tarikatı'nın Piri Mehmed Hayati Hazretleri'nin Kabr-i Şerifi (ö. 1180/1766-67, Ohri) (Kaddesallahu Sirrahû)

Çünkü savaşla birlikte kendilerine gelmişler, öz benliklerini ve öz kültürlerini tekrar bulmuşlardı. Onlara göre bundan sonra Müslüman kızlar Müslüman olmayanlarla evlenmeyecek, kayıp nesiller ortaya çıkmayacaktı.

Kendisi Müslüman olup da adları Müslüman olmayan çocuklar da olmayacaktı. Tarihlerine, kimlikleri ve öz kültürlerine daha çok sahip çıkabilecekler, geçmişte kalan kendi değerlerini yeniden keşfedebileceklerdi.

Makedonya-Ohri Mehmed Hayati Tekkesi

Mehmet Hayati Dergahı Şeyhi ve İmam Hatibi İle Sohbet Ederken

Çok büyük bir göç yaşanmasına rağmen Bosna'da, Boşnak nüfusu yine çoğunluğu oluşturuyordu. Kesin olmamakla birlikte nüfusun yüzde kırk üçü Boşnak, yüzde otuz üçü Sırp, yüzde on yedisi Hırvat, yüzde onu da diğer milletlendendi. Savaşın sonrasındaki sayım yapılmadığı için bunlar tahmini rakamlardı. Dayton anlaşmasına göre ülkeyi üç cumhurbaşkanı, sekiz ay süreyle dönüşümlü olarak idare edeceklerdi. Her biri ayrı ayrı üç eniteyi temsil ediyorlardı. Boşnaklarla Hırvatlar birlikte Federasyon kurmuşlardı. Sırlar ise Bosna devlet sınırları içinde ayrı bir cumhuriyet olarak bulunacaktı. Aynı başkanları, meclisleri ve alfabeleri olacaktı. Bu şartlar altında toprakların yüzde kırkdokuzu Sırlara, kalan yüzde ellibiri ise Boşnaklarla Hırvatların birlikte kurdukları Federasyon'a bırakılmıştı.

Savaş sonrası manzara böyle görünüyordu. Anlaşmadan sonra Saraybosna etrafındaki kuşatma hemen kaldırılmamış, belli bir süre daha devam etmişti.

Yeni bir devlet olduğu için ekonomik ve yapısal sıkıntılar vardı. Avrupa Gücü ve Birleşmiş Milletler bu sıkıntıları gidermek ve savaş sonrası güvenliği sağlamak amacıyla Bosna'da bulunuyordu. Yoklukların ve problemlerin giderilmesi uzun süreceğe benziyordu. Bunca yıl devam eden bir savaşın yaraları kısa sürede sarılamazdı. Zamana ihtiyaç vardı.

SAVAŞ SONRASI MANZARA

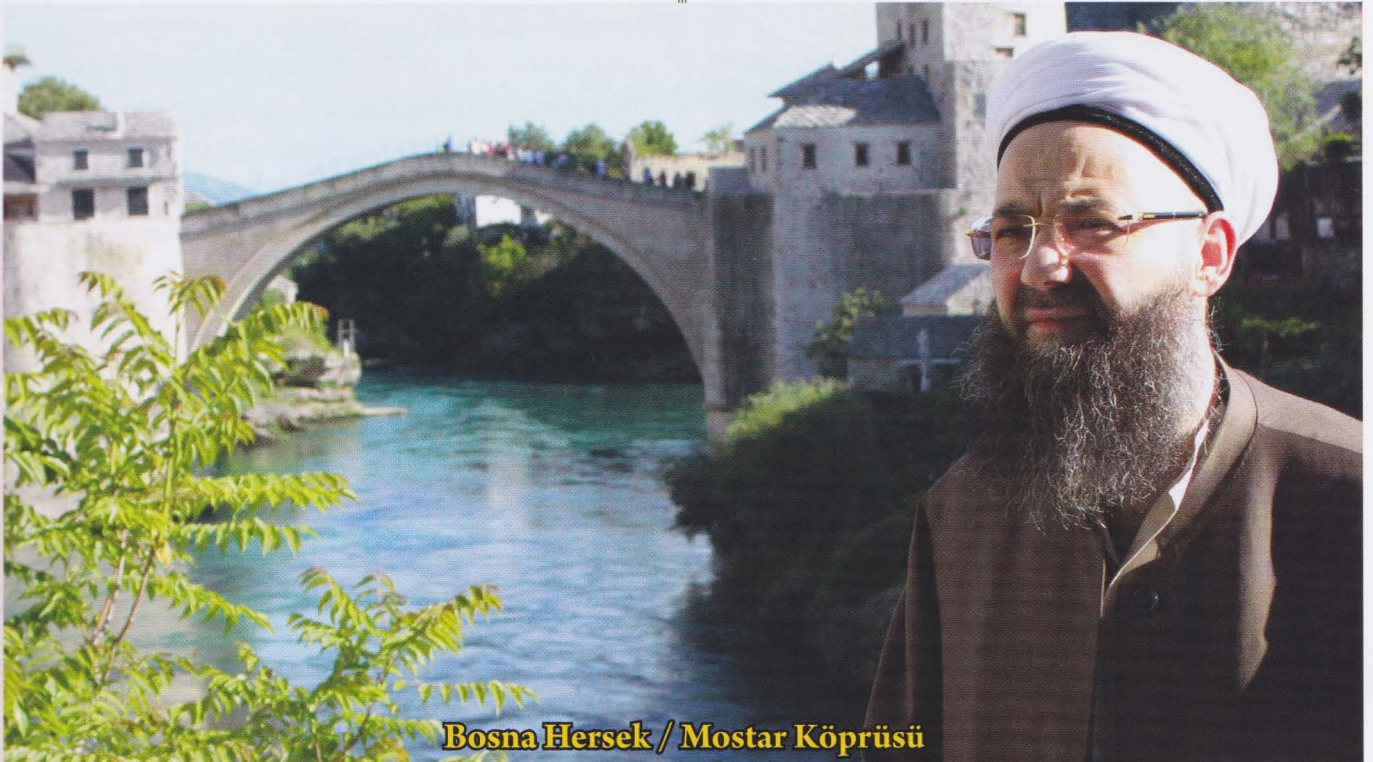
Bosna'da yeniden ümitler yeşermeye başlamıştı. Sıkıntıyla geçen uzun dört yıl nihayet bitmiş, insanlar ürkekliklerini yavaş yavaş üzerlerinden atıyorlardı. Savaş psikolojisinden sıyrılıp normal hayata dönmek elbette kolay değildi. Birçok Batılı psikolog savaşın insanlar üzerinde korkunç bozukluklar oluşturacağını öngörmüşlerdi. Bundan dolayı savaşı yaşayan bu insanlara aslında yoğun bir terapi uygulanmalıydı.

Bu tip psikolojik yardımlar yapılmamasına rağmen insanlar kısa denilebilecek bir süre içinde normal hayatlarına dönmeye başlamışlardı. Şaşırtıcı bir durumdu bu. Bir şey, bu insanların yıllarca ayakta kalmalarını sağlamış, psikolojilerinin bozulmasını engellemiş, en zor zamanlarında dayanak ve tutanakları; güçlerinin bittiği anda güç, ümidin tükendiği anda ümitleri olmuştu. Bu güçle ayakları üzerinde durmayı becerebilmişlerdi. Bu güç, Allah'a ve ahirete imandı.

O imanla yokluklara alışmayı bilmişler, o imanla bodrumlarda aç-susuz yaşamayı öğrenmişler, o imanla günde ortalama iki bin bombanın düştüğü şehri terk etmemişler ve yine o imanla hüznün her çeşidini dağıtmayı becerebilmişlerdi. Evet, savaşın izleri gönüllerden ve ruhlardan belki yıllarca silinmeyecekti fakat psikolojileri düzgündü.

En çok etkilenenler her savaşta olduğu gibi çocuklar olmuştu. Savaştan etkilenen sadece Müslüman çocuklar değildi. Babasının niçin dönmediğini izah edemeyen annelerin sayısı hiç de az değildi. Birkaç sene öncesinde istedikleri her şeyi alan ailelerinin şimdi hiçbir şey almaması, karınlarının bile doğru dürüst doymaması anlaşılmazdı çocuklar için. Çocukların birçoğu savaş sonrasında yeni hayata ayak uydurmuşlar, bazıları ise alışmakta zorlanıyordu. Donuk donuk etrafını seyreden, en küçük bir gürültüden ürküp saklanan, sokağa çıkmamak için direnen, uykularından fırlayarak uyanan, bütün ısrarlara rağmen anne babalarının dizi dibinden ayrılmayan; sütün ne olduğunu yeni öğrenen, yumurtayı, portakalı, muz ve birçok meyveyi ilk defa tanıyan çocuk sayısı az değildi. Onlar için biraz daha zamana ihtiyaç vardı ve en çok da onlar ilgiye muhtaçtı.

Bir de yetim çocukların dramı vardı Bosna'da. hem babası hem de annesi şehit olmuş olan, ortada kalan çocuklar da az değildi. Babası şehit olup annesiyle kalan çocuklar ise on binlerle ifade ediliyordu. Anneleri kaybolan veya kaçırılan çocuklar da vardı. Bu kimsesiz çocukların kimsesi olup, onlara sahip çıkabilecek her kesimden fedakar insanlar gerekiyordu. Savaş zamanında ve sonrasında birçok çocuk kaybolmuştu. Batılı çocuk tüccarları ülkede cirit atmıştı. Yüzlerce çocuğun akıbeti hiç bilinmiyordu.

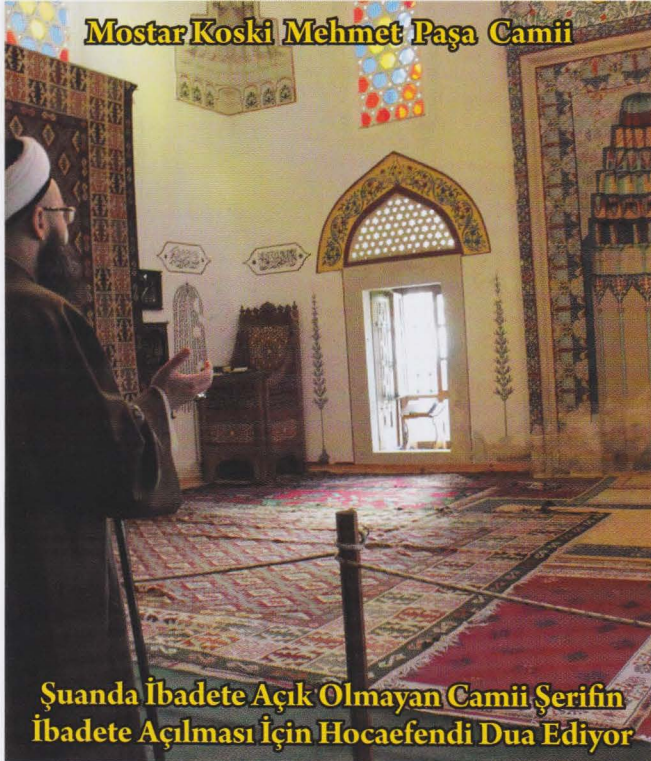
Bosna Hersek / Mostar Köprüsü

Mostar Halveti Tekkesi
Halvetiyye Meşayihından Mahmud Baba Türbesi (Kaddesallahu Sirrahû)

Bu savaşta yirmi bin civarı çocuk şehit olmuştu ama kaybolup bir türlü izine rastlanılmayan çocuklar da vardı.

Bosna'da Müslüman olsun, olmasın bütün anaların gözleri yaşlıydı ama kaybolan çocukların annelerinin durumu daha acıydı. Bu anneler imkanları ölçüsünde yetkililere başvuruyor, gidilmesi gereken yerlere bizzat kendiler gidiyor, kar-kış demeden koşturuyor fakat bir sonuç elde

Mostar Koski Mehmet Paşa Camii

Şuanda İbadete Açık Olmayan Camii Şerifin İbadete Açılması İçin Hocaefendi Dua Ediyor

edemiyorlardı. Saraybosna'da Batılı devletlerin himayesinde Hıristiyanların açmış olduğu SOS çocuk köyünde yetimler, barındırılmaya ve okutulmaya başlanmıştı. Aynı zamanda Suudi Arabistan'da kimsesiz çocuklar için bir okul inşa etmiş, yetim çocuklara sahip çıkmıştı.

Farklı entiteye mensup anne ve babaların çocukları daha başka etkilenmişti bu savaştan. Anne babası farklı enite mensubu çocukların önemli bir kısmı kişisel kimlik krizi yaşıyordu. Bazılarının anne babaları ayrılmak zorunda kalmış, bazıları ise kendi entitesinin bulunduğu bölgelere göç etmişti. Bu durumdaki çocuklar, daha önce yaşadıklarından farklı şeyler yaşamaya ve duymaya başlayınca hayata ayak uydurmada zorluk çekiyorlardı.

Savaş zamanında ülke dışına giden, göç eden insanların sayısı yüz binlerle ifade ediliyordu. Ülke içinde mecburi göç eden insan sayısı da onbinleri buluyordu. Bu insanlar ikamet ettikleri yerlerden ya zorla sürülmüşler ya da ölmek için mecburen kaçmışlardı. Evini barkını yurdunu terk eden insanlar, çoluk çocuk sığınacak yerler aramışlar, birçoğu ortalıkta kalmış sıkıntı çekmişlerdi.

Dayton anlaşmasına göre göç edenler geldiklere yerlere dönebilecekti. Fakat bu, pek mümkün görünmüyordu. Savaştıkları insanların içine nasıl dönebileceklerdi? Dönseler de orada barınabilmeleri mümkün müydü?

Şehirlerde hızlı bir şekilde tadilata girişilmiş, yakılıp yıkılan binalar yeniden yapılmaya, az hasarlı binalar ise tamirat görmeye başlamıştı.

Diğer birçok şehirde olduğu gibi Saraybosna'da da en çok zarar gören yerler Osmanlı'dan kalma camiler, çarşılar, bedestenler ve eski Osmanlı evleri olmuştu. Bazıları ahşaptan yapılmış olduğu için çoğu yanmış pek azı kurtulabilmişti. Yangınlardan nasibini alan birçok bana vardı ama Saraybosna'daki büyük kütüphane en acı kayıptı. Avrupa'nın en büyük, Osmanlıca el yazma kütüphanesi içindekilerle birlikte göz göre göre yanmıştı.

Savaş sebebiyle bütün, bütün olmasa da katleden bakıldığında görülebilen eski Osmanlı şehri silueti oldukça zayıflamıştı. Savaşı başlatanlar muhteşem Osmanlı izlerini yok etmeyi planlamışlar mıydı bilmez ama bir tarih, hüznüyle veda etmiş gibiydi.

Savaş sonrası, halk ve şuurlu aydınlar bütün yokluklara rağmen tarihlerine ve tarihi eserlerine sahip çıkmış ve kaybedilen doku yeniden inşa edilmeye başlanmıştı. Başçarşı baştanbaşa elden geçirilmiş yıkılan camiler aslına uygun yeniden yapılmış hasar görenleri tamir edilmiş. Arnavut kaldırımlar ve taş yollar yeniden döşenmişti.

Doğu'dan ve Batı'dan gelen yardımların da devreye girmesiyle o eski muhteşem silüet çok kısa sürede yeniden canlanmış ve Stari Grad dedikleri eski şehir gerçekten de "Eski Şehir" havasına tekrar bürünmüştü.

Diğer şehirlerde de benzer, yeniden inşa faaliyetleri süratle başlamış ve ciddi yol alınmıştı. Mostar, bu şehirlerden biriydi. Osmanlı'dan kalan eserleri ve meşhur köprüsüyle herkesin kendinden bir şeyler bulduğu bir yerdi Mostar, Maalesef savaşta en çok zarar gören yerlerdendi. Eski eserlerin birçoğu yakılıp yıkılmıştı.

Mostar Köprüsü'nün durumu ise çok hazindi. Unesco tarafından dünya mirası olarak kabul edilen ve bir şehre adını veren bu "beyaz gökkuşağı", savaş sırasında Hırvat topçusunun açtığı ateş sonucunda taşlarını Neretva nehrinin buz gibi sularına emanet etmek zorunda kalmıştı.

Mostar Köprüsü, Bosna halkı için olduğu kadar Türk halkı için de çok şey ifade ediyordu. Kanuni'nin emriyle 1566 yılında Mimar Sinan'ın kalfası Mimar Hayrettin'e yaptırılmıştı.

Savaşın bitişiyle Mostar Köprüsü'nün aslına uygun şekilde tamirini bir Türk firması üstlenmişti. Köprü ve etrafında yıkılan Osmanlı'dan kalma eserler Temmuz 2004 tarihinde yeniden dünya mirası listesine kazandırılacaktı.

Mostar'ın güneyine, Adriyatik denizine doğru giderken, Mostar'a otuz kilometre mesafede Osmanlı'nın kurmuş olduğu ve tamamen Türk mimari tarzı içinde inşa ettiği Poçiteli Köyü ve kalesi de aynı kaderi paylaşıyordu.

**Bosna Hersek-Alperenler Tekkesi
Sarı Saltuk Hazretleri'nin Makamı Şerifi ve Şeyh Açıkbaş Hazretleri'nin Kabr-i Şerifi
(Kaddesallahu Sirrahum)**

Stratejik bir yer olduğundan, Osmanlı, bu köyü bir karakol olarak kullanmış ve bütün ihtiyaçlara cevap verecek şekilde, hanıyla, hamamıyla, camisiyle, medresesiyle ve üç yüz altmışa yakın eviyle tam bir Osmanlı köyü olarak inşa etmişti. 1878 de Osmanlı, bu toprakları Avusturya-Macaristan imparatorluğuna devretmek zorunda kalınca bu köyden de askerlerini çekmek durumunda kalmış ve bölgeyi Boşnaklara teslim etmişti. Savaşa kadar muhteşem görünümünü devam ettiren köy, savaşla

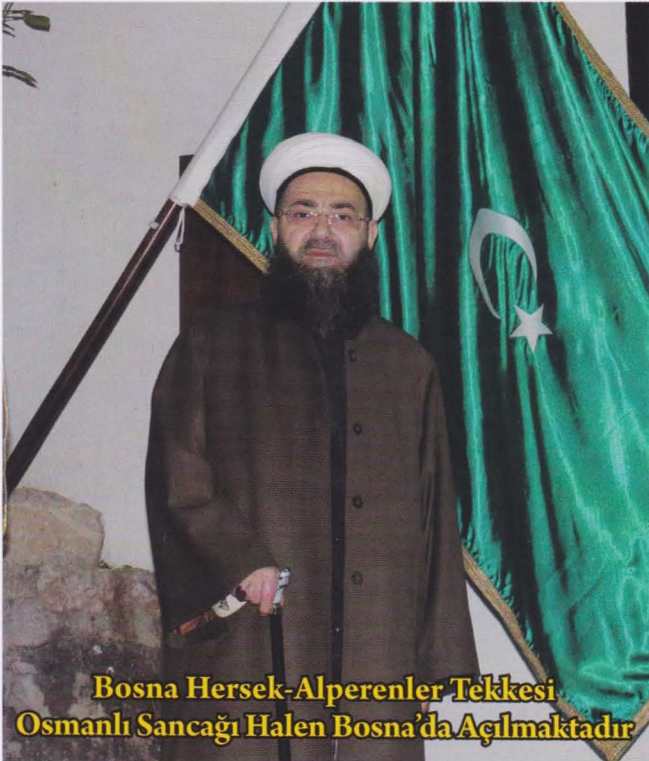
birlikte yerle bir edilmişti. Tamamen Osmanlı kokan belde, savaş sonrasında yeniden tamir edilmeye başlanmış yapıyı uzun sürecek olsa da kaderine terk edilmemişti.

Mostar'a yakın Tuna nehrinin çıktığı yere kurulan Alperenler tekkesi ise, varlığını devam ettiriyordu. Bu tekke; Osmanlı Bosna'yı fethetmeden elli yıl önce yapılmış bir eserdir. Osmanlı alperenleri fetihden önce bu topraklara gelip yerleşmişler, buralarda insanlarla kaynaşmış, müesseseler kurmuşlardı. Onun için de Osmanlı ordusu fetih için bu coğrafyaya geldiğinde çok fazla zorlanmamıştı. Çünkü bu toprağın insanı Osmanlı insanını tanıyordu. İşte bu tekke o dönemde kurulan yüzlerce müesseseden yalnızca birisiydi ve Sarı Saltuk, içinde metfundu. Bazı tarihçilere göre burası da kendisine nispet edilen 7-8 makamdan biridir, esas kabri ise Romanya'dadır. Fakat Alperenler Tekke'sinde Âşık Paşa (bazılarına göre Açıkbaş Veli) namında büyük bir velinin yattığı sâbittir.

Bosna'da bir milletle birlikte bir tarih de yeniden diriliyordu. Bu dirilişin Bosna'ya barış ve huzur getirmesi insanların en büyük beklentisiydi.

HAYALDEN GERÇEĞE

Şehirdeki canlanma ve hareketlilik Dayton anlaşmasından beri artarak devam ediyordu. Saraybosna'da yeni bir dünya kuruluyor ve yepyeni umutlar belirliyordu.

**Bosna Hersek-Alperenler Tekkesi
Osmanlı Sancağı Halen Bosna'da Açılmaktadır**

Tadilat ve tamirat faaliyetleri şehrin çehresini epey değiştirmişti değiştirmesine ama bu değişim bazı şeyleri kapatamıyordu.

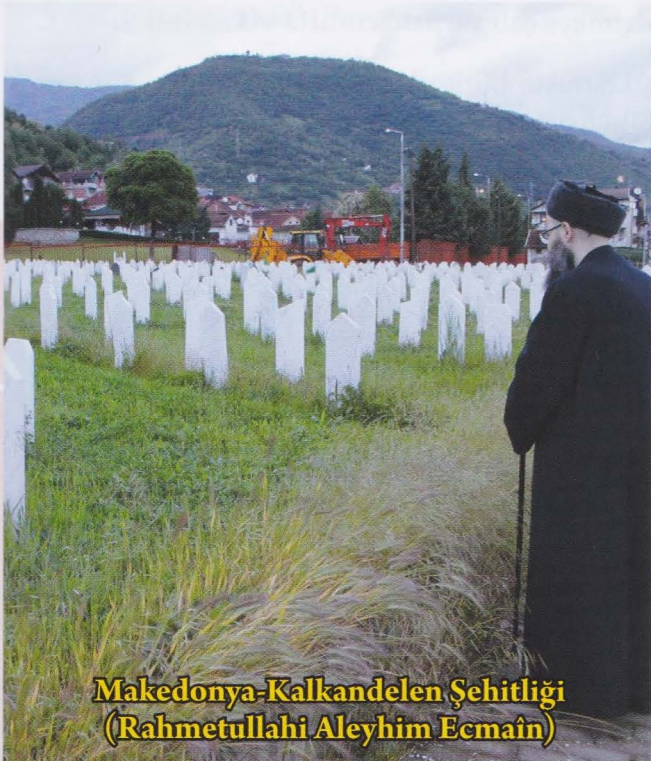
Şehrin yetmiş yedi ayrı yerinde şehitlikler vardı. Savaş zamanında halk, şehitlerini şehrin dışına çıkarıp defnetme imkanı bulamadığı için parkları, bahçeleri, futbol sahalarını mezarlık olarak kullanmak zorunda kalmıştı.

Eski mahallenin hemen yanında bulunan Kovaçi şehitliğinde olduğu gibi bazı şehitliklerde de Osmanlı zamanından kalma şehitlerle yeni şehitler yan yana, sessiz ama görmesini bilenlere çok şey ifade ederek yatıyorlardı.

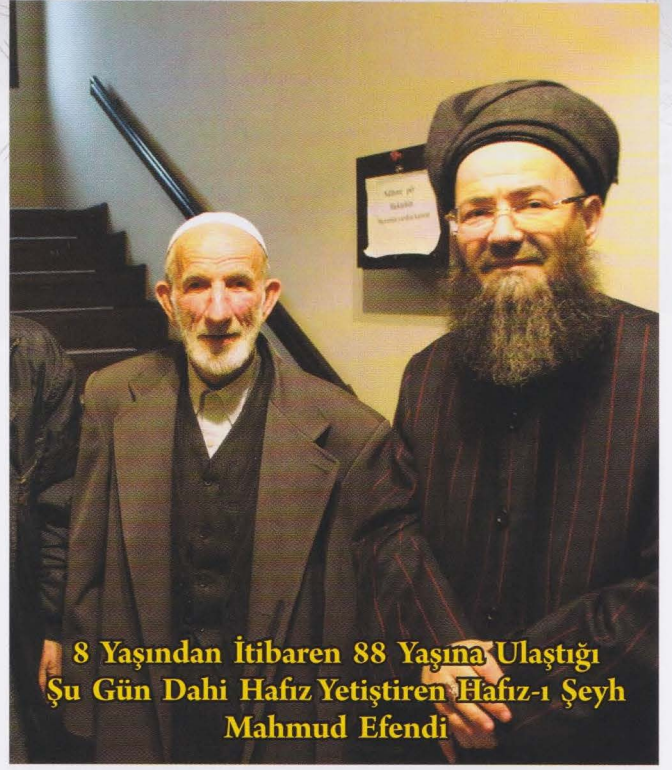
“Sana ağuşunu açmış duruyor Peygamber” diyen şair burada yatan eski ve yeni şehitleri görseydi nasıl bir cümle kurardı bilinmez ama Bosna'nın şairleri etkileyici ifadelerle onları anıyorlardı.

Bir şair bu topraklar için: “Bosna'da başını toprağa koyarken dikkatli ve yavaş yavaş koy çünkü şehit kanını incitebilirsin.” diyordu.

Saraybosna'nın her karış toprağında gerçekten de şehit kanı vardı. Onun için de Hacı Muhiç Efendi'nin verdiği vaazlarda devamlı tekrar ettiği cümle: “Bu topraklarda gezerken abdetsiz gezmeyin”di.

Makedonya-Kalkandelen Şehitliği
(Rahmetullahi Aleyhim Ecmain)

8 Yaşından İtibaren 88 Yaşına Ulaştığı
Şu Gün Dahi Hafız Yetiştiren Hafız-ı Şeyh
Mahmud Efendi

SALİH EFENDİ

Salih Efendi Türkiye'den gelen insanların medrese açtıklarını duymuş ve ısrarla talebelerinden kendisini yeni açılan medreseye götürmelerini istemişti.

Gerçekten de bu zat oldukça soylu bir aileye mensup, halk tarafından çok sevilen ve saygı gören bir kişi idi. İnsanlar onu nerede görürlerse görsünler hayır duasını almaya çalışırlar ve ellerinden öperlerdi.

Seksenine merdiven dayamış bu zat zorluk çekerek yürüyor ve sık sık dinlenmek zorunda kalıyordu. Zorlanmasına rağmen, ısrarla okulun tamamını görmek istedi.

Okulu gezdikten sonra Müdür Bey'in medreseyi gezdikten sonra Hoca efendinin odasına geçtiler. Herkes saygıyla oturmuş saygıdeğer ihtiyarın konuşmasını beklemeye durmuştu. Salih Efendi titreyen eliyle çay bardığını tabağa koyup başını kaldırmış ve Hocaefendiye dönerek: “Geleceğinizi biliyordum ve bekliyordum!” demişti.

Kimse bir şey anlamamıştı. Odada çit yoktu. devam etti: “Benim babam Osmanlı'nın son zamanlarında yaşamıştı. Vefat etmeden önce hasta yatağında beni çağırmış ve şöyle demişti: ‘Oğlum Osmanlı buralardan ayrılmak zorunda kaldı. Biz aynı bedende tek can gibiydik. Onlar artık burada yoklar ama ben inanıyorum ki onların torunları bir

**Sinanuddin Yusuf Çelebi
Hazretleri'nin Kabr-i Şerifi
(Rahmetullahi Aley)**

**Fatih Sultan Mehmed "Sinan! Bizim Camimiz
Yıkılsa da Senin Kabrin Yıkılmayacak" Diye
Bir Beyanda Bulunmuş ve Bugün Hazreti
Fatih'in O Kerameti Zuhur Etmıştır.**

**Şöyle ki Ohri Gölünün Tepesinde Bulu-
nan Fatih Sultan'ın Yaptırdığı Cami Bugün
Kili seye Çevrilmiş. Tam Bu Zatın Kabri
Yıkılacakken Bir Gün Kala TİKA Devreye Gi-
rip Kabr-i Şerifi Restore Ederek Kurtarmıştır**

gün geriye dönecekler. Senden isteğim onlar buraya geldiklerinde ne olur her şeyinle yardımcı ol. Eğer sen de göremezsen bu vasiyetimi evlatlarına ilet.' demişti. Şükür Allah'a ki bana bu günleri gösterdi."

Hocaefendi ne diyeceğini şaşırmişti. Nur yüzlü ihtiyar Salih Efendi'nin söyledikler çok etkileyiciydi. Kulak kesilip dinlemeye devam etti: "Benim sizin buraya geldiğinizden haberin yoktu. Bir hafta önce rüyada Orta Asya topraklarını ve Balkanları yeşillikler içinde gördüm.

Her taraf göz alabildiğince yemyeşildi. Yorumlamaya çalıştım fakat olmadı. Dün gece de babamı gördüm. Ölmeden önce beni yanına çağırıp söylediklerinin benzerini tekrar ediyordu. Sabah olunca Türkler'in buralara gelip gelmediğini sordum, sizin medrese açtığınızı söylediler."

"Rüyamı ve babamı şimdi daha iyi yorumlayabiliyorum. Ölmeden önce bana bu günleri gösterdiğin için sana şükürler olsun Rabbim." dedi.

Bosna'yı ziyaret edenler Ecdadın bu topraklardan ayrılmasının üzerinden yüzyirmi yıl geçmesine rağmen, onların ardından söylenmiş "ağıtları" dinlemişlerdi. Hâlâ bir tarafı "Osmanlı" olan nice yiğitler, nice aydın insanlar, nice nineler ve dedeler tanımışlardı.

Osmanlı'dan sonra bu topraklara hüznün nasıl çöktüğüne şahit olmuş, komünizmin insanlardan alıp götürdüğü şeyleri görmüşlerdi. Genelde kültürel kimlik krizine, özelde ise kişisel kimlik krizine tutulan insanları görüp ürpermişlerdi.

İnsanların, buldukları toprakları gözyaşları içinde mecburen terk etmeleri karşısında sanki onlar gibi muhacir olmuş, aç ve açıkta kalmalarının acısını ise bütün hücrelerinde hissetmişlerdi.

Yetim kalan çocukların başlarını okşarlarken kendilerine emanet koca bir neslin varlığını omuzlarında hissetmişlerdi. onların talih ve şansı adına "senin için yavru" deyip Ferhat gibi dağları delmeye çalışmışlardı.

Savaşın bütün kötü manzaraları bir film şeridi gibi geçti ziyaretçilerin gözlerinin önünden. Ne ızdıraplı günlerdi diye düşündü. Elektriksiz, susuz, doğal gazsız bodrum katlarda yaşanan hayatlar, parasız, aç, soğuk geçen günler. Pazaryerlerinde, su almak için girilen sıralarda, köşe başlarında kaybedilen canlar. Her an bir bombanın düşme, kör bir kurşunun gelme ihtimali üzerine yaşamalar. Ne zor günlerdi...

Uçağa doğru giderlerken son bir defa geriye dönüp baktılar ve el salladılar, sonra onlarca el karşılık verirken:

"Ancak elveda 'Osmanlı'nın yetimi' Allah'a emanet." diyebildiler.

AHMIÇİ KÖYÜ KATLIAMI BOSNA-HERSEK/VİTEZ

Bosna-Hersek'in Vitez şehri yakınlarında bulunan Ahmiçi Köyü'nde, Hırvat Savunma Konseyi (HVO) bünyesindeki birlikler tarafından 16 Nisan 1993'te 116 Boşnak hunharca şehit edildi.

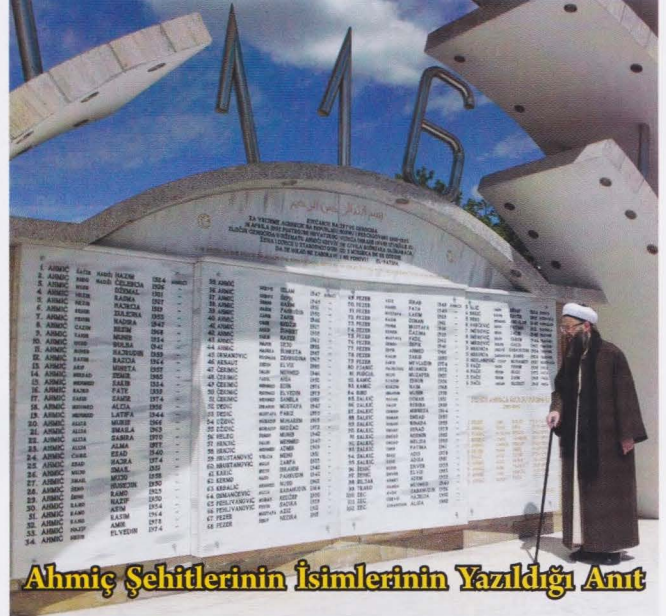
16 Nisan Ahmiçi Derneği Başkanı Elvedin Kermo, yaptığı açıklamada, her yıl düzenlenen anma törenlerinde, 152 evin ve köy camisinin de yakıldığı katliamın acısını yeniden yaşadıklarını ve katliamı yapanların hak ettikleri cezalara çarptırılana kadar da üzüntülerinin eksilmeyeceğini belirtti.

Görgü tanıklarından Abdullah Ahmiç de 1993 yılındaki katliamda anne ve babası ile birlikte 3 kız ve 1 erkek kardeşinin öldürüldüğünü anlattı.

Üzerinden 21 yıl geçmesine karşın katliamın tüm detaylarını hatırlayan Ahmiç, "Annemi ve kardeşlerimi öldürdüler, ardından babamı gözlerimin önünde vurdular. Daha sonra bana ateş ettiler ve mermi yanaklarımdan girip çıktı. Kanlar içinde düştüm yere. Öldüğümü sandıkları için hayatta kaldım" dedi.

3 Aylık Bebek De Öldürülmüştü

Hırvat Savunma Konseyi özel birlikleri, 16 Nisan 1993'te Vitez y akınlarındaki Ahmiçi Köyü'nü basıp, 32'si kadın ve 11'i çocuk olmak

Ahmiç Şehitlerinin İsimlerinin Yazıldığı Anıt

üzere toplam 116 sivil katletmişti. Kurbanların en genci üç aylık bir bebek, en yaşlısı ise 81 yaşında bir kadındı. 30 kişinin henüz naaşları bile bulunamadı.

Eski Yugoslavya Uluslararası Ceza Mahkemesi Ahmiçi katliamı için 'insanlığa karşı işlenmiş suç' hükmünü verdi, hareketin komutanı Dario Kordić de 25 yıllık hapis cezasına çarptırıldı.

Ahmiçi Köyü Şehitlerinin Defnedildiği Vitez Şehitliği (Rahmetullahi Aleyhim Ecmain)

15 Yıl Sonra Ulaşılan Yanmış Bir Şehit Cesedinin Hiç Çürümediği Ortaya Çıktı

KALKANDELEN/ALACA İSHAK BEY CAMİİ

MAKEDONYA/ÜSKÜP

Alaca Cami, Makedonya'nın Kalkandelen şehrinde, bu şehirde akan Pena Nehri yakınında yer alır. Cami, 1438 yılında yapılmış, 1833 yılında Abdürrahman Paşa tarafından onartılmıştır. İnce işlemeli, görüntüsüyle de ihtişamı olan bir cami örneğidir. Adı da mimari yapısındaki alacalıktan, renklilikten kaynaklanır.

TARİH/MİMARİ

Caminin mimarı İshak Bey'dir. Dönem camilerinin çoğu bir sultan, bey, paşa veya bir makam sahibi kişinin mali desteği ile yapılırken, Alaca Cami Kalkandelenli iki kız kardeşin mali desteği ile yapılmıştır.

Recep Paşa'nın mimariye düşkün oğlu Abdürrahman Paşa tarafından 1833 yılında cami büyük oranından geçirilmiştir. 1991 yılında Kalkandelen İslam Cemiyeti, caminin etrafına Osmanlı tarzında duvar yaptırmıştır.

2010 yılının Temmuz ayında Alaca Cami için yeni bir bakım çalışması bitirilmiştir. Özel boya ile camide yapılan bu yenileme çalışmasında 120.000 Dinar dolayında bir para harcanmıştır.

CAMİNİN GİRİŞİ

Alaca Cami'de genel seramik süslemelerin aksine çiçek desenleri görülür.

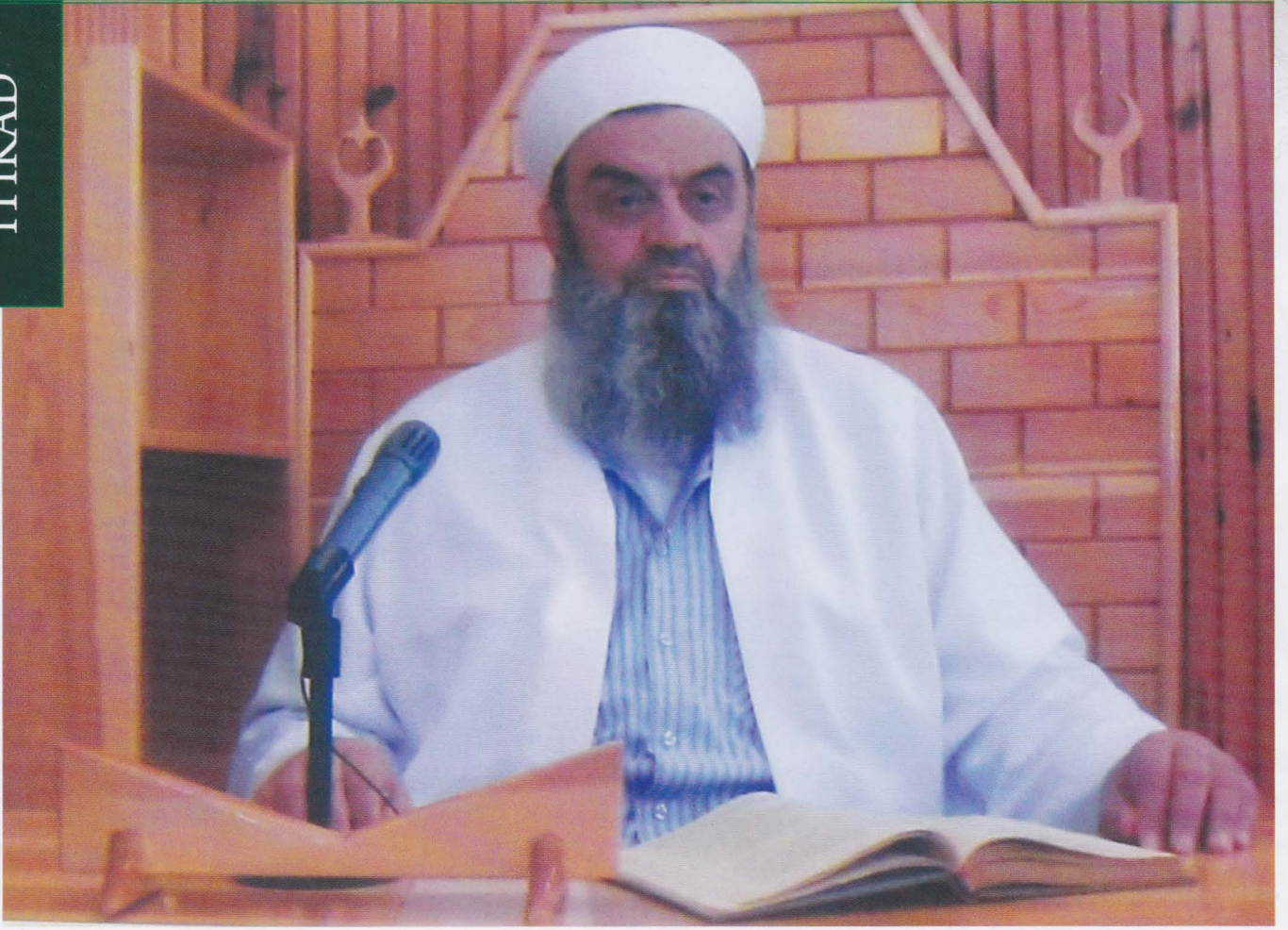

Camideki boya düzenini kurmak için 30.000'den fazla yumurta kullanılmıştır.

TÜRBE

Caminin avlusu birbirinden güzel çiçeklerle süslenmiştir. Duvarlarla çevrelenmiş olan avluda caminin yapımını sağlayan iki kız kardeş Hurşide ve Mensure hanımların türbeleri bulunmaktadır.

BAAS BADEL MEVT; ÖLÜM ÖTESİ HAYAT

RESÜL BÖLÜKBAŞ

İmtihan için gönderildiğimiz şu fani ve geçici olan hayattan sonra sonsuz ve ebedi olan bir hayatın var olacağı kat'i delillerle sabittir. Buna bazen ahiret hayatı da denebilir. Ahiret hayatı insanların öldükten sonra tekrar dirilmeleri ve dünyada yaptıklarından hesaba çekilecekleri bir günün adıdır.

İman esaslarından biri ve en önemlisi olan ahirete iman, birçok insanların kabul etmesinde zorlandığı bir esastır. Hâlbuki dünyada yaşayan insanların yaşadığı bu hayatın ötesinde gerçek bir hayatın varlığına inanmak, dünya hayatının, o gerçek hayata geçmenin bir vesilesi olduğunu kabul etmek akıl ve mantığın kabul edebileceği bir husustur.

Bu gerçeği **Kuran-ı-Azimüşân'ın** birçok ayetlerinde apaçık beyan edildiği ortadadır. Ahiret hayatının bahçesi mesabesinde olan şu dünyanın geçici olmasının hikmeti de, gerçek hayat olan Ahiret hayatının varlığının açık ve kesin delilidir. Zira **Cenabı Hakk** bunca âlemi gerek **ecrimi semavi** dediğimiz **feza**âlemini ve gerekse diğer âlemlerin hepsini hikmet dâhilinde yaratmış olduğu apaçıktır.

Özellikle şu dünyada yaşayan canlı varlıkların çeşitli hikmetlerle mücehhez olduğunu müşahede ediyoruz. Bakıp düşündüğümüzde ise bu canlı ve cansız varlıkların hepsinde hikmetler var olduğu gibi, mahlûkatın efendisi ve en mükemmeli olan insanın yaratılışında ise çok daha önemli hikmetler mevcuttur.

Yüce Rabbimiz kendisine halife olarak yarattığı insanın yaratılış hikmetinden bahsederken **Zariyat Suresinin 56. Ayetinde** şöyle buyurmaktadır.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

Ve Ben, insanları ve cinleri (başka bir şey için değil, sadece) **Bana kul olsunlar diye yarattım.**

Yüce Rabbimiz burada cin ve insanları ancak kendisini tanıyıp kulluk etmeleri için yarattığını beyan etmektedir. Anlaşıyor ki **Cenabı Hakk** tüm kâinatı insan için ve insanı da kendisi için yani kendine kul olup kendinden başkasını kendine eş koşmaması için yaratmıştır. Hikmet bu olunca, **Allah'a** kulluğun ne şekilde olacağını bir peygambere ve o peygambere verilen bir kitap da talim etmesi de bir başka hikmettir. Akılla mücehhez olduğu halde yarattığı insanı elbette başıboş bırakması düşünülmezdi.

İnsanı yaratıp onu mükellef tuttuğuna göre mükellefiyetinin gereğini yerine getirenle, bu görevi yerine getirmeyenin eşit olması asla düşünülmeyecek bir husus olup adli ilahiye yakışmazdı. **Cenabı Hakk'ın** adaleti mutlaka tecelli etmesi gerekiyordu. Hal bu ki insanoğlunun yaşadığı bu fani dünyada, bu adaletin tam tecelli ettiğini göremiyoruz.

Dünyada yaşayan insanlara baktığımızda insanların bazısının, diğer bazılarına zulmettiklerini, eziyet ettiklerini, canına, malına, ırzına ve namusuna tecavüz ettiklerini, buna mukabil dünyada yaptıklarının karşılığını görmeden ahirete intikal ettiklerini görüyoruz. Keza diğer bir takım insanların hayatları boyunca tüm insanlığa faydalı işler yaptıklarını, ancak buna mukabil dünyada hiçbir karşılık görmedikleri gibi dünya hayatını mağduriyet içinde bitirdiklerini müşahede ediyoruz. Adil olan **Yüce Allah** iyilik edenlere mükâfat, kötülük edenlere de ceza vereceği ve böylece adaletin tecelli edeceği bir günün varlığı kaçınılmazdır.

İşte bu güne Ahiret, ölüm ötesi hayat ve iyilerle kötülerin ayrılacağı fasıl günü denmektedir. Böyle bir günün geleceğini kabullenmeyenler **Cenabı**

Hakk'a zulmü nispet ediyorlar demektir. **Cenabı Hakk** ise zulümden münezzehtir.

Velhasıl adli ilahinin tecelli edeceği bir zaman ve mekânın olması, adil olan **Allah'ın** adil olmasının gereğidir. Ahiretle alakalı ahvâlden bahsederken birçok ayet ve bu hususta birçok hadisi şerif mevcuttur. Ahirete inanmadan **Hazreti Kuran'a** ve iman esaslarına inanmalarının hiçbir önemi yoktur. Zira ahirete iman diğer iman esaslarının aslıdır, esasıdır. Bundan dolayıdır ki ahiret inancı ana inançtır. Tüm peygamberler insanları bu inanca önemle davet etmişlerdir.

Elbette ki **Cenabı Hakk** bu derece mükemmel olan insanı çok kısa bir hayat için yaratmış olması düşünülemez. Bu mükemmel insanın sonsuz bir hayatı daha mükemmel bir yaratılışla, daha mükemmel nimetleri tattırarak yaşatması hikmete uygun bir husustur. Bu hayat ise ölümden sonra dirilmekle, ölüm ötesi hayatla mümkündür.

Yüce Rabbimiz şu fani olan imtihan salonuna çıkardı. İmtihanlarımız bitince de huzuruna alıp yaptıklarımızın karşılığını mutlaka verecektir. **Âdem** (*Aleyhisselam*)'dan başlayan ve peygamberimizle sona eren peygamberler topluluğunun hepsine gönderilen kitaplar ve risalelerde ahiret inancı zikredilmektedir. Ahiret inancı olmadan din olmaz. Zira din ceza demektir, karşılık demektir. Bu ceza dünyada yapılan iyiliklerin ve kötülüklerin karşılığıdır. Bu karşılığın verileceği yer ise ahirettir.

Din, dünyadaki hayatın içinde olup bitenlerin mesuliyetini beyan eder ki, bu mesuliyet ve sorumluluk ancak ahiretin varlığı ile tahakkuk eder. Bazı insanların haysalası almıyor diye bu hakikat değişmez. Ölüm ötesi hayat mutlaka olacaktır. İnsanlar ölünce çürüyüp toprağa karışıyor, hatta bazen bir denizde boğuluyor, bu insanın cesedini muhtelif balıklar parçalayıp yiyor daha sonra o balıkları başka canlılar yiyip tüketiyor.

Bu kadar parçalara bölünen darmadağın olan bu insan cüzlerinin bir araya gelip birleşmesinin ve hayat bulmasının mümkün olamayacağını iddia edenler olabilir.

Ancak bu gibi insanların bu yanlış düşünceleri hakikati değiştirmez. Böyle düşünenler ilk yaratılışlarını unutanlardır.

İnsanın çamur halinde toprağa karıştıktan sonra bir daha dirilmesini akıllılarına sığdıramayanlar, ilk yaratılışlarını düşünsele meseleyi idrak edeceklerdir.

Zira insanın ilk yaratılışı da çamurdan olduğu gerçeğini göreceklerdir. Babanın sulbünden annenin yumurtasından yaratılan ceninin de dağılmış cüzlerden, parçalardan olduğunu biliyoruz. Hiç düşünmezler mi ki, o babanın sulbü, annenin yumurtasının beslendiği gıdalar dünyanın birçok yerinden toplanarak anne ve babanın vücuduna intikal etmek suretiyle oluşmaktadır. Bir cenin halinde ana rahminde Allah tarafından yaratılan o varlığın harikalarla dolu olan o yaratılışını düşünen ve düşünebilen insan için ölüünün dirilmesine inanması daha kolay olur kanaatindeyiz.

Ana rahminde gözle görülemeyecek kadar küçücük bir hücrenin, küçücük bir yumurta ile birleşip döllenmesi, yaratılan ceninde sayamayacağımız kadar hücreler ve bu hücrelerin oluşturduğu azalar ve daha sonra bir insan yavrusu olarak dünya sahasına çıkması, ölüünün dirilmesinden daha acayip ve daha büyük bir harika değil midir? İnsan ölü iken var olmuş dirilmiş bir varlık değil midir? Hatta hiç yoktan var olmuş olan ve akıl nimeti ile donatılan insanın bir kere daha ölüp var olabileceğini kabullenmemesi kadar gülünç bir şey olabilir mi? Biz hepimiz ölü değimliydik? Hatta hiç yoktuk, ne planımız, ne projemiz, ne suretimiz ve ne de örneğimiz yokken hayat bulduk.

Hayatta lazım olacak tüm azalarımızla en küçük ayrıntı bile ihmal edilmeyen ilk yaratılışla var olan bizler, neden bu yaratılışın iadesini tekrarını akıl dışı sayacağız. İlk defa yaratanın ikinci defa yaratması neden mümkün olmasın, çok garip değil mi ki bir insan topraktan yaratılmış olduğu halde yeniden topraktan yaratılacağına inanmıyor. Bakınız **Mevla Teâlâ** bütün bu hususları **Kuran-ı Kerim'de Yasın Suresi 78-79-80-81-82-83. ayetlerinde** ne de güzel anlatıyor:

وَصَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ
وَهِيَ رَمِيمٌ

Ve kendi yaratılışını unutup Bize misal getirdi: “Kemiklerimiz çürüyüp dağılmış haldeyken kim onlara can verecek?” dedi.

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ

De ki: “Onu ilk defa inşa eden (Yaratan), ona hayat verecek. Ve O, bütün yaratılışları En İyi Bilen'dir.”

الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا فَإِذَا أَنْتُمْ
مِنَهُ تُوقِدُونَ

Yeşil ağaçtan sizin için ateş (oksijen) kılan (çıkaran), O'dur. Böylece siz, ondan yakarsınız.

أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَادِرٍ عَلَى
أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ

Gökleri ve yerleri yaratan, onların bir eşini daha yaratmaya kâdir değil midir? Evet O, (yegâne) Yaratıcı ve En İyi Bilen'dir.

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

O (Allah), bir şey irade ettiği (dilediği) zaman O'nun emri, sadece ona: “Ol!” demektir. O, hemen olur.

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

İşte O, Sübhan'dır. Herşeyin melekûtu (mülkü ve hükümdarlığı) O'nun elindedir. Ve O'na döndürüleceksiniz.

Burada 78. ve 79. Ayetlerde **Cenabı Hakk** ölülerin yeniden dirileceğini beyan ederken “un haline gelmiş kemikleri kim diriltir ki” şeklindeki kafirin inkarına karşılık verirken, “onu Allah diriltir” demiyor. Bunun yerine “onu (ufalanmış kemikleri) ilk inşa eden (örneği, benzeri bir sureti dahi yok iken, var eden kim ise, o ihya ve iade eder.” şeklinde buyurarak, ilk yaratılışımıza dikkatimizi

çekmek suretiyle, yeniden yaratılışımızın akıl dışı olmadığını anlamaktadır. 80. ayetinde ise yeşil ve yaş olan ağaçtan ateşi çıkarma kudret ve kuvvetine sahip olduğunu, birbirinin zıttı olan ateş ile suyu bir arada cem etme azametiyle muttasıf olan **Yüce Allah** için ölüyü diriltmenin mümkün olduğunu beyan etmek suretiyle, zihinlerdeki istifhamı yok etmektedir.

81. ayetinde ise insanın yaratılışından ve yeniden dirilmesinden daha acayıplık ve harikalarla dolu olan göklerin ve sayılamayacak kadar gök cisimlerinin yaratılışını ve ahenk içinde varlıklarının devamını, yerlerin ve yerin üstünde ve altındaki varlıkların hikmetini gözler önüne sermek suretiyle bütün bunlara kâdir olan **Allah'ın** insanı yeniden var etmeye elbette kadir olabileceğine dikkat çekmektedir.

82. ayetinde ise **Yüce Allah'ın** bir şeyi yaratırken veya iade ederken zamana veya herhangi bir esbaba muhtaç olmadan, yaratmak istediği şeye iradesini ve kudretini taalluk ettirmek suretiyle ona **ol** demesi ile oluverir. Şeklinde ki beyanı kudreti ilahinin **na mutenahi** olduğunu mümkünattan herhangi bir şeyin varlığına taalluk etmesi ile o mümkün olan şey iradesi istikametinde ortaya çıkacağını bildirmektedir.

Yine bu hususta tefekküre davet eden ayetlere bakalım. **Vakıa Suresinde 57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70. ayeti kerimelerine** dikkat ettiğimizde kudreti ilahiyenin nedenli bir sonsuz olduğunu daha rahat bir şekilde anlamış oluruz. **Yüce Rabbimiz** bizleri nasıl da tefekküre davet ediyor.

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ

Sizi Biz, Biz yarattık. Hâlâ tasdik etmiyorsunuz.

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تُمْنُونَ

Öyleyse akıttığınız meni nedir, gördünüz mü (ne olduğunu idrak ettiniz mi)?

أَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ

Onu siz mi yaratıyorsunuz yoksa yaratan Biz miyiz?

نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ

Sizin aranızda ölümü Biz, Biz takdir ettik. Ve Biz, önüne geçilmiş (veya geçilebilecek) olan değiliz (bu takdirimizi kimse bozamaz).

عَلَىٰ أَنْ نُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئُكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ

Sizin (dünya hayatındaki) **emsallerinizi** (bedenlerinizi), (ölümle) **değiştirmemiz** ve (ahiret âlemi için) **sizi, bilmediğiniz bir şekilde** (yeniden) **yaratmamızda** (Bizi geçecek yoktur).

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ

Ve andolsun ki, ilk neş'eti (yaratılışı) bildiniz, hâlâ tezekkür (tefekkür) etmiyorsunuz.

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ

Öyleyse ektiğiniz ekin nedir (onu) **gördünüz mü?** (Her bitkinin tohumundan kendi türüne has yeni bir bitkinin yetişmesi için gerekli olan şifrelerin ve gelişim programının, ektiğiniz tohum içinde saklı olduğunu biliyor musunuz, idrak ediyor musunuz?)

أَأَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ

Onu siz mi yetiştiriyorsunuz, yoksa onu yetiştiren Biz miyiz?

لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ

Eğer Biz dileseydik, elbette onu kuru ot kılarıydık (yapardık). O zaman siz şaşırıp kalırdınız.

إِنَّا لَمُغْرَمُونَ

Gerçekten biz ziyana uğrayanlarız.

بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ

Hayır, biz mahsulden (üründen) mahrum bırakılanlarız (derdiniz).

أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ

Ayrıca siz, o içiyor olduğunuz suyu gördünüz mü?

أَأَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ

Onu (suyu) bulutlardan siz mi indirdiniz, yoksa indiren Biz miyiz?

لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أَجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ

Eğer dileseydik, onu acı kılardık (yapardık), öyle ise (niçin) hâlâ şükretmiyorsunuz?

Bu ayetlerde **Cenabı Allah** tefsir ve yorumu mahal bırakmayacak şekilde bizlerin yaratılışına, ekinlerin var edilmesine, göklerden yağmurların, suların indirilmesine, ateşi çıkaran ağacın yaratılışına ve bütün bunların hikmete uygun bir şekilde devam etmesine dikkatimizi çekmek suretiyle, bizlerin tefekkürünü kolaylaştırmaktadır. Yine **Cenabı Hakk Fatır Suresinin 11. ayetinde** yinede bizleri tefekküre davet etmek suretiyle bakınız ne bu yuruyor.

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِّن تَرَابٍ ثُمَّ مِّن نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمِّرُ مِنْ مَّعْمَرٍ وَلَا يُنْقِصُ مِنْ عُمُرِهِ إِلَّا فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ

Ve Allah sizi topraktan yarattı. Sonra bir nutfeden. Sonra (da) sizi çiftler kıldı. O'nun ilmi olmaksızın bir kadın yüklenemez (hamile kalmaz) ve doğum yapamaz. Ömür verilen bir kimsenin ömrü kitapta olanın dışında uzatılmaz veya onun ömründen eksiltilmez. Muhakkak ki bu, Allah için çok kolaydır.

Bu ayeti celilede **Yüce Rabbimiz** yaratılanların yaratılış merhaleleri gözler önüne sererek aklımıza, mantığımıza hitap ederken kudret ve azametini, hikmet ve adaletini, sonsuz ilim ve iradesini gös-

termek suretiyle insanların hidayetine yardımcı olmaktadır.

Velhasıl **Kuran-Kerimi** baştan sona okuduğumuzda insanların öldükten sonra dirilip hesaba çekileceklerine dair o kadar çok ayet var ki, bunların hepsini yazmaya sayfalar yetmez. Ahiret inancı bütün inanç esaslarının temeli ve en önemlisidir.

Ahirete inanmayan, dünyada yaptıklarının hesabını vereceğini kabul etmeyen insanların oluşturduğu cemiyetlerde ve bu cemiyetlerin oluşturduğu dünyada huzur, mutluluk, adalet, hak ve hukukun tesisi asla mümkün değildir.

Zira **Allah** korkusu her şeyin başıdır. **Yüce Allah** sonsuz ilim ve kudret sıfatlarıyla muttfasıl olduğunu bilen her insan eğer ahirette hesap vereceğine de inanıyorsa, böyle insanların oluşturduğu topluluklar huzur ve mutluluk içinde yaşarlar.

Herkes hakkına razı, kendini devamlı muhasebe ederek hak yoldan asla ayrılmaz. Bundan dolayıdır ki islamiyeti hakkıyla kabul edip yaşayan ve yaşatan topluluklarda terör, anarşi, yolsuzluk ve sömürü asla olmaz. Ne mutlu islamiyeti bilip en iyi şekilde yaşayan kimselere..

Cenabı Hakk bizleri **Allah** indinde geçerli tek din olan İslam dininde daim eylesin. **Amin...**

Selam ve Dua ile...

C.A.H. Ürünleri

Bu İsm-i Şeriflerin Yazılı Olduğu Kefen Sadece Fatih-Çarşambadaki Lalegül Dükkanında Bulunmaktadır.

Ölünün Kefenine Yazıldığında Yahut Bir Kağıda Yazılıp Kefenine Konulduğunda Veyahut Ceylan Derisine Yazılıp Kefen İçine Konulduğunda Meyyiti Kabir Azabından Vesair Sıkıntılardan Kurtaracak İsm-i Şerifler

ÇARŞAMBA LALEGÜL

0212 533 75 75 -0212 533 30 00

Almış bulunduğunuz bu kefenin içinde İdris Aleyhisselam'a indirilen 40 ism-i şeriften üç farklı ism-i şerif yazılı bulunmaktadır.

Bir ismi şerif ki 40 ism-i şeriften 1. sine denk gelmektedir, o ism-i şerif kefenin göğüs kısmına yazılmıştır.

Diğer bir ismi şerif ki 40 ism-i şerifin 18. sidir. O, ceylan derisine yazılmış ve kefenin içerisine konulmuştur.

Bir diğer ism-i şerif ki 37. ismi şeriftir, o da bir kağıda yazılıp kefenin içerisine konulmuştur.

Bu Üç İsm-i Şerif Hakkında Kırk İsm-i Şerifin Şerhlerinde Zikredilen Özellikler

❧ BİRİNCİ İSM-İ ŞERİF ❧

«سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ يَا رَبَّ كُلِّ شَيْءٍ وَوَارِثَةُ
وَرَاثَتُهُ وَرَاحِمُهُ، سُبْحَانَكَ!»

“Tenzih Sana! Senden başka hiçbir ilah yoktur. Ey her şeyin Rabbi, ardında kalacak vârisi, rızıklandıranı ve merhamet edeni! (Bütün noksan sıfatlardan) tesbih Sana!”

Bu ism-i şerifin havâssından biri de şudur; her kim bu ism-i şerifi ölülün kefenine yazıp onunla birlikte defnederse, **Allâh-u Te'âlâ** bu meyyitin lisânını sorgu-sual meleklerinin cevabıyla (rahatça) konuşturur, o kişi mezarında korkmaz, dehşete kapılmaz. **Allâh-u Te'âlâ** kabrinde ona cennetten bir pencere açar, kabrini cennet bahçelerinden bir bahçe yapar. Bu rivayetle amel etmek isteyen kişi önceden kefenini hazırlamalı, Zemzem'le yıkamalı, bu ism-i şerifi yazdırmalı ve yakınlarına da bu kefenin yerini öğreterek vasiyette bulunmalıdır

(İsmâ'il Hakkî, Rûhu'l-beyân, 9/150; Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye, sh:8; Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâ'il-erba'in, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, Ayasofya, no:3358, Yazma Bağışlar, no:2773; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ sh:24-25; Fazlullâh Muhammed ibnü Eyyûb, Fetâve's-süfiyye, verak:140)

❧ ON SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERİF ❧

«يَا دَيَّانَ الْعِبَادِ كُلُّ يَقُومُ خَاصِمًا
لِرَهْبَتِهِ وَرَغْبَتِهِ، يَا دَيَّانُ!»

“Ey kullara karşılıklarını veren Zat ki herkes O'nun korkusuyla ve O'ndan beklentisiyle boynu bükük halde kabrinden kalkacaktır. Yâ Deyyân!”

Her kim bu ism-i şerifi Ka'be Muazzama'nın örtüsünden yahut ceylan derisinden bir parça üzerine misk ve safranla yazıp meyyitin kefeninin göğüs kısmına koyarak defnederse, o meyyit **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kabrinde rahat eder, azâba dûçar olmaz, kabir suâli çabuk geçer ve bedeni kabirde çürümez. Ölen kişi büyük bir günahkâr olsa bile böylece tesir eder.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâ'il-erba'in, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:113; Ayasofya, no:3358, verak:145-146; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:8-9; Beyazid Devlet, no:1256, verak:16; Muhammed ibnü Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:242-244; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâ'il-İdrisiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:31-32; Fazlullâh Muhammed ibnü Eyyûb, Fetâve's-süfiyye, verak:141)

❧ OTUZ YEDİNCİ İSM-İ ŞERİF ❧

«يَا كَرِيمَ الْعَفْوِ ذَا الْعَدْلِ أَنْتَ الَّذِي مَلَأَ
كُلَّ شَيْءٍ عَدْلُهُ، يَا كَرِيمُ!»

“Ey affı değerli olan adâlet sahibi! Adâleti her şeyi dolduran ancak Sensin. Yâ Kerîm!”

Bu ism-i şerif bir kağıda yazılıp ölünün kefenine konulursa, **Allâh-u Te'âlâ** o kişinin kabrini cennet bahçelerinden bir bahçe yapar. Sonra rahmet meleklerinden biri o kişinin kabrine gelir de Münker-Nekîr meleklerinin suallerine vereceği cevaplarda ona yardım ederek rahmete nâil olmasına vesile olur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâ'il-erba'in, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:115; Ayasofya, no:3358, verak:150; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:15; Beyazid Devlet, no:1256, verak:22-23; Muhammed ibnü Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:274-275; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâ'il-İdrisiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:59-60; Fazlullâh Muhammed ibnü Eyyûb, Fetâve's-süfiyye, verak:142)

ÂİLE, ANA, KADIN, TESETTÜR...

ALİ EREN

Aile, erkek ve kadın olarak en az iki kişiden meydana gelen bir çekirdek, bir mayadır. Bu maya sağlam olursa cemiyet ve millet sağlam, çürük olursa cemiyet ve millet çürük olur. Çünkü, âile milletlerin özüdür. Âilelerden mahalleler, mahallelerden kasaba ve şehirler, ondan da ülkeler ve milletler meydana gelir. Onun için, âileleri sağlam olan milletler sağlam, çürük olan milletler de çürüktür. Nitekim ahlâk ve terbiyeden yoksun olanlara, “**Âile terbiyesi almamış**” denilir...

Erkek ve kadın gibi en az iki unsurdan meydana gelen âilenin kuvvetli unsuru, erkek değil kadın yani anadır.

Gelin biz anne de demeyelim de **ana** diyelim; ana daha sıcak oluyor, daha çok yakışıyor.

ANA

Baba erkek kazanıp getirir; fakat onu pişiren yenilecek hale getiren anadır.

Bir erkek çocuğu yetiştirip terbiye ederseniz bir kişiyi yetiştirmiş olursunuz, ama bir kız çocuğunu yetiştirip terbiye ederseniz bir âile yetiştirmiş olursunuz. Çünkü baba sabah evden çıkıp akşam geldiği halde, ana devamlı evde ve çocuklarının başındadır.

Çocuklar büyüyene kadar onların üzerinde birinci derecede tesirli olan, onlara şefkatle şekil veren yine anadır. Elbette çocuklarımızı baba olarak bizler de seviyoruz, onlara bizler de düşkünüz. Ama şefkate yaratılış olarak şüphesiz analar bizden daha ileridedirler.

Meselâ “**Ağlarsa anan ağlar gerisi yalan ağlar**” denilmiş ama “**baban ağlar**” denilmemiş. “**Ana gibi yâr olmaz**” denilmiş ama “**baba gibi yâr olmaz**” denilmemiş. “**Ana yüreği**” denilmiş, ama “**baba yüreği**” denilmemiş. Birimizin bir yerine bir darbe inse, farkında olmadan “**Vay anam!**” deriz.

“**Ana hakkı ödenmez**” sözü üzerinde ciltler dolusu kitaplar yazılabilir.

Ana hakkında dilimize neler yerleşmiş neler...

Yukarıda dediğimiz gibi sadece “**Ana yüreği**” demiyoruz

Ana cadde diyoruz.

Ana kucağı diyoruz.

Ana yol diyoruz.

Ana defter diyoruz.

Ana fikir diyoruz.

Ana dili diyoruz.

Ana renkler diyoruz.

Ana tema diyoruz.

Anadan doğma diyoruz.

Ana kuzusu diyoruz.

Ana okulu diyoruz.

Anayasa diyoruz.

Anasını ağlattı diyoruz.

Ananın ak sütü gibi helal olsun diyoruz.

Anasından emdiği süt... diyoruz.

Şairler ana hakkında nice mısralar döktürmüşler:

Ana başa taç imiş

Her derde ilaç imiş

Bir evlat pîr olsa da

Anaya muhtaç imiş.

Bir yiğidi ayırsalar **anadan**

Anasından ayrı düşen sağ olmaz.

Dağılır **anası** olmayan yuva

Güreşebilir mi keçiyle deve

Bir misafir gelse erkeksiz eve

Buyur sen burada kal olur mu ya.

Velhasıl, ana âilenin direğidir. Ana olmayan evin direği çökmüş demektir. Bu sözler âilede ananın kıymet ve değerini öz olarak en güzel ifade eden sözlerdir...

Tarihte, kadına / anaya hiç değer vermeyen topluluk, prensip, inanç ve kanunlar olduğu gibi az çok değer verenler de olmuş. Bugün de öyle...

Zamanımızda, kadına- anaya / âileye az veya çok, kendine göre değer veren inançlar ve o inanca bağlı milletler, insan toplulukları var. Var da acaba âilenin direği olan bu lâtif cinse en yüksek saygı ve değeri veren prensip veya inanç hangisi?

Şimdi o noktaya geldik...

TARİH NE DİYOR?

Meseleye târihî bir perspektifle bakalım.

Eski Hind hukukunda hiç ama hiç bir hususta kadına hak tanınmazdı. Bunun tabii neticesi olarak kadın evlenme ve vâris olma hakkından mahrumdu. Kadın orta malıydı. Onun için, Eski Hintte âileden ve âile saadetinden bahsedilmezdi.

Budizmin kurucusu **Buda**, önceleri kadınların kendi dinine girmesini bile kabul etmiyordu. Buna bağlı olarak onların içinde âile saadeti de yoktu. Ana kendisi mutlu değildi ki çocuklarına mutluluk versindi.

Meşhur **Hamurami Kanunlarında**, erkeğin birden fazla kadınla evlenmesi yasaklanmış, bunun neticesi olarak birçok kadın metres olmuştu. Metres hayatında mutluluk olmayacağı ise açıktı.

İsrailoğulları kanunlarında âilenin tek hâkimi erkek idi. Kızlar kendi babalarının evinde adeta hizmetçi idi. Baba, istediği zaman kızını istediğine **satardı**. Kızların vâris olabilmeleri için, ölenin kızından başka kimsesinin olmaması şarttı. Böyle bir cemiyette de âile huzurunun olmayacağı açıktır.

Yahudilerde kız, evlenmek için erkeğe drahoma adı altında külliyyetli miktarda para vermek zorunda idi. Bir yahudinin kızı olursa, onu evlendirmek için âilenin drahomayı nasıl tedarik edeceği başlı başına bir mesele idi. Drahoma eskiden değil, 20. asırda da vardı.

(İslamda erkeğin kadına verdiği mehir nerde, Yahudilerde kızın erkeğe vermek mecburiyetinde olduğu drahoma nerde!...)

İran'da erkek kendi kız kardeşiyle evlenebilir ve bu iş insanlar tarafından ayıplanmaz hatta teşvik edilirdi. Soy ve sopun hiçbir mânâsı olmayıp ana ve kız kardeşlerin hiç bir değeri de huzuru da yoktu.

Eski Roma ve Yunanlılarda kadının hiçbir değerinin olmadığı bir gerçek olarak tespit edilmişti. Onlarla evlenmekteki tek gaye şehvî istek ve arzuları tatmin ve bir erkek çocuk sahibi olmaktı. Kadın mala mülke sadece bir bekçi ve eve bir hizmetçi idi. Âilede kadın olarak bir köle olma hakkı vardı, huzur yoktu.

Eski Çinlilerde kadın insan bile sayılmıyordu. Onun için Çinliler kızlarına isim vermeyip bir, iki, üç diye sayı ile çağırırlardı.

Eski zamanda **İngiltere'de** kocaların karılarını sattıkları tarihî bir gerçektir.

Arabistan'a gelince...

Bilhassa Peygamberimiz'den önce kadınların durumu acınacak bir haldeydi. Kız evlatları diri diri toprağa gömülmeye başlanmıştı. Kadının mirastan hak sahibi olması gibi bir şey hayaldi. Kocasını ölen kadın sanki bir maldı. Onun üzerine ceketini ilk atan kimse onun sahibi olurdu.

Bir adam ölür de başka kimsesi olmazsa, mecburen ona kızı varis olur ama bu sefer de erkekler bu yetim kızlarla malları için evlenir ve mallarına konarlardı. Böylece, kızlar yine mirastan mahrum hale getirilirlerdi. Bu durumda da böyle âilelerde huzur ve saadetten bahsetmek abesten öte geçmezdi...

Bilmem zamanımızdaki dünyadaki âilelerden bahsetmeye lüzum var mı? Bahsedeceksek kimlerden bahsedelim?

Fuhşun her türlüşünün işlendiği milyarları bulan Hıristiyan topluluğundan mı?

Adı fuhuşla anılan ülkelerden mi?

Fuhuşta ve uyuşturucu kullanmakta sınırları aşan azgın topluluklardan mı?

Yoksa önüne gelen kadınları taciz eden üst düzey devlet yöneticilerinden mi?

Bu toplulukların hiç birinde, âile huzuru şöyle dursun, huzursuz olsa bile âileden söz etmek mümkün mü?...

Bazılarının hayran olduğu ve örnek gösterdikleri Avrupa'da, gece yarısı ıssız bir yollarda her gelen arabaya el kaldıran sarışın âşüftelerin de bir âileleri var; eğer ona âile denirse!. Onlar da "huzur" diye bir kelime biliyorlar. Ama sadece biliyorlar. Bula-mıyor ve yaşayamıyorlar.

AMA İSLAMA GELİNCE...

Değerli okuyucu!

İslam dini bu kötülüklerin hepsini reddeder. Onun için Müslüman âilelerde bunların hiç biri yoktur. İslama göre, âilenin en mühim unsuru olan kadının / ananın değeri her türlü değerın üstündedir. Âile kutsaldır; bu kutsal müessesenin ana direği olan **ananın değeri ise cennetlerin de üstündedir.**

İşte bu hükmü koyan hadis-i şerif: **"Cennet anaların ayakları altındadır."**

Bu hadis-i şerifin iyi anlaşılması için üzerinde biraz durmak icap ediyor:

İman ve ibâdet ehli insanlar cehenneme girmekten kurtulacaklardır. Âhirette cennet ve cehennemden başka gidecek başka bir yer olmadığı için, cehenneme gitmekten kurtulanlar haliyle cennete gideceklerdir. Cehennem azabı öyle şiddetlidir ki, bütün Allah dostları gözyaşı dökerek ondan Allah'â sığınmışlardır.

Yani ... Bütün iman sahiplerinin son hedefi ve tek gayesi, cehenneme girmekten kurtulup Allah'ın rızasının mekanı olan cennete girmek, girebilmektir.

Bunun tek cümleyle izahı şudur: Müslümanın tek hedefi, tek gaye ve son durağı cennettir.

Şimdi lütfen dikkat: Peygamberimiz Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem):

"Cennet anaların ayakları altındadır" buyurmakla, müslümanın tek ve son hedefi olan cenneti anaların ayakları altında göstermektedir.

Bu, kadına ve anaya verilen ne büyük bir değerdir ki, ebedî nimetler yurdu olan cennete giden yol anaların ayakları altındadır.

Ana hakkını yerine getirmeden, ananın gönlünü almadan, anayı razı etmeden cennete gitmek mümkün değil.

Yani, Peygamberimiz'in ifadesine göre, cennete giden yol anaların başı üstünde değil, ayakları altındadır...

Âile hayatının düzeni de, bu düzenin devamı da anaları memnun etmekten geçiyor.

Peygamberimiz (Aleyhisselam) diğer bir hadis-i şeriflerinde, dünyada en hayırlı olan şeyi haber veriyor:

"Dünya meta'nın en hayırlısı sâlihâ / iyi kadındır."

Peki, kadına bu kadar değer veren başka bir inanç sistemi, başka bir doktrin var mıdır?

Elcevap: Yok ...

Ancak! Hadis-i şerifte dünyanın hayırlısının **"her kadın"** değil, **"iyi kadın"** olduğu ifadesine dikkat etmek icap ediyor. Bu iyiliğe ulaşmak da ibâdetsiz mümkün değil ...

Değerli okuyucu!

Yeryüzünde, iyisiyle-kötüsüyle erkekten çok kadın var. Yani kadın sayısı erkeklerden fazladır.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruluyor:

"Kadınlara, oğullara, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşe, salınan güzel atlara, (deve, sığır, koyun, keçi gibi) hayvanlara, ekinlere olan ihtiras halindeki sevgi bezenip süslenmiştir." (Âli İmran, 14)

Kadınlara erkekler arasında birbirlerine karşı bir ilgi ve alâka vardır. Bu, yaratılışın tabii bir neticesi olduğu gibi neslin devamının da zaruri şartıdır. Ancak ne var ki, İslam dini bu ilgi ve alâkanın gereğinin hayvânî bir şekilde yerine getirilmesini yasaklamakta, kadın-erkek beraberliğini meşrû bir zemine çekmekte ve nikah şartı getirmektedir.

Âyette, hırsla sevgi beslenen şeylerin başında kadınlar zikrediliyor. Her şey çift yaratıldığına göre, bu bahsedilen arzunun da çift taraflı yani karşılıklı olması normaldir. Bu karşılıklı meyil İslam dininde kötü ve çirkin görülmemek bir tarafa, nikah müessesesiyle teşvik de edilmektedir ki buna evlilik deniliyor. Yani evlilik ısrarla teşvik edilmektedir.

Evlilikle kurulan bu meşrû müessesenin adı da huzur dolu bir âiledir ...

Bir âile kurmaya karar verenler, araştırma falan yapmadan, şartlarına dikkat etmeksizin, önüne gelenle evlenirlerse, bu âilenin huzurlu ve uzun ömürlü olmayacağını söylemeye lüzum bile yoktur.

Bu tehlikelerden uzak olmak için elbette bazı hususlara dikkat etmek icap edecektir.

Bu cümleden olarak meselâ evlenilecek kimse- nin dindar, günaha düşmekten korkan, yaradanına bağlı biri olmasına dikkat etmek şarttır.

Çünkü bu şartları taşıyan kimse kötü huylu olmaz, kötü huylu olmayan da karşısındakini kırmaz. Dedikodu, haset fesat gibi kötü huylara yabancı olur.

Kadınsa kocasına, erkekse karısına ibâdetlerde de yardımcı olur.

Namussludur, harama-helâla karşı dikkatlidir.

Konu komşu hakkını ve eşinin akrabalarını gözetir.

Eşini mahcup edecek hallere uzak olur.

EVLENMEDEN ÖNCE GÖRÜŞMEK

Huzur dolu İslâmî bir âilenin sağlam olmasına yardımcı noktalardan birisi de, adayların evlenmeden önce birbirlerini görmeleridir. Bu, sevgili Peygamberimiz'in tavsiyesidir. Memleketimizde, gençlerin zorla veya birbirlerini görmeden evlendirilmeleri İslâmî olmaktan uzaktır.

Âilede hoşgörü esastır. Bunu zaten herkes söylemektedir de mühim olan tatbik etmektir. Âilede tahammül, hoşgörü ve tolerans, buna bir ibâdet niyetiyle bakan Müslüman âilelerde gerçek mânâda yaşanmaktadır. Çünkü diğer insanlar âile içinde hoşgörüye başka sebeplerle dikkat ederlerken, Müslümanlar bunu Allah rızası için ve sevap kazanmak niyet ve düşüncesiyle yaparlar. Böyle olunca da tabii ki en hoşgörülü âileler Müslüman âileler olacaktır. Zaten gerçek de budur...

Müslüman âilelerde kadın kocasının, koca da karısının yanlışlarına Allah için tahammül eder. Onun yanlışlarını hem bir eş sevgisiyle hem de Allah'ın emri olduğu için hoş görür. Sabrın mükâfatının sınırsız olduğuna inanan kimseler olarak birbirlerine sabırla tahammül gösterir, sabırlı olarak karşılık verirler.

Şu hadis-i şerif Müslüman âile reislerinin hatırından hiç çıkmamalıdır:

“Günahlardan öyleleri vardır ki, onlar namaz kılmakla, oruç tutmakla ve hacca gitmekle affo- nulmaz. Ancak çoluk çocuğunun nafakası için çekilen sıkıntılar sebebiyle affolunur.”

Bu hadis-i şerifi bilen Müslüman, evine haram lokma getirmeyecektir. Haram rızık girmeyen eve huzursuzluk da girmez. Huzursuzluk olmayan yerde de elbette huzur, saadet ve mutluluk olur...

Bunun şuurunda olan ninelerimiz, sabah işe gitmek için evden çıkan kocalarına şöyle derlermiş:

“Bey! Sakın eve haram bir şey getirme. Biz açlığa dayanırız ama cehennem azabına dayanamayız.”

İşte âile huzuru bu sözlerdedir. Bu sözlerin sahiplerindedir.

Daha net bir ifadeyle şöyle söyleyelim:

Huzur İslâmî evliliklerdedir. Çünkü, insanları yaratan Allah (*Celle celalühü*) âilenin rahat, huzur ve mutluluğunu, onlara uygun gördüğü meşrû evlilik müessesesi içine yerleştirmiştir.

Parayla maddeyle huzur ve saadet olmayacağını ise herkes bilmektedir...

GELELİM TESETTÜRE

Dünyanın herhangi bir yerinde tesettürlü bir hanım görüldüğü zaman, akla ilk gelen o hanımın Müslüman olduğudur. Çünkü dünyada sadece Müslüman hanımlar kapanıyorlar. Onun içindir ki tesettür Müslüman kadının adeta kimliğidir.

O bakımdan, tesettürlü Müslüman bir hanım, giyimiyle aynı zamanda Müslümanlığı temsil ettiğini hiçbir zaman unutmamalıdır.

Tesettürlü bir hanım, üzerindeki tesettüre ve taşıdığı İslam kimliğine yakışmayan bir tavır ve harekette bulunduğu zaman, sadece kendisinin değil Müslümanlığın da aleyhinde konuşulmasına sebep olacağını bilmelidir.

Memleketimizdeki Müslüman hanımlar, tesettür emrini değişik şekillerde yerine getiriyorlar. Bir kısmı çarşaf giyerek bir kısmı manto ve pardesü giyerek, bir kısmı da doğuda ve Trakya'da olduğu gibi mahallî kıyafetleriyle tesettürleniyorlar.

Memleketimizdeki mahallî kıyafetlerin hemen hepsi bol kıyafetler olup tesettüre uygundur. Çarşaf- lar da öyle. Onlar da bol olup siyah veya kahverengi renklerden başka renk pek kullanılmadığı için on- larla da tesettür gayet güzel yerine getirilmektedir.

Mahallî kıyafetlerde olsun, çarşaf giymekte olsun, dikkat edilecek diğer bir husus ayakkabılardır. Giyilen ayakkabının, yürünürken tak-tak diye ses çıkarmayan cinsten olmasına dikkat edilmelidir.

Gelelim manto ve pardesü ile ve başörtüsü kullanılarak tesettür emrini yerine getirmeye.

Evet tesettür kapanmaktır, ama tesettürü vücudun sadece kapatılmasından ibaret olarak düşünmemelidir. Tesettür vücudu elbiseyle örtmek ise de aynı zamanda başörtüsünün büyüklük ve küçüklüğüne, rengine, ayakkabıya, elbisenin rengine, bolluk ve darlığına da dikkat etmektir.

Ne demek istiyoruz?

Demek istiyoruz ki, tesettür kapanmak demektir, ama sadece kapanmaktan öte bu kapalılık yabancı erkeklerin dikkatlerini çekmeyecek şekilde olmalıdır. Bunun için de giyilen dış elbise vücut hatlarını belli etmeyecek şekilde bol ve uzun olmalıdır. Parlak ve göz alıcı renkte olmamalıdır.

Ayakkabılar, uzun topuklu ve yürürken ses çıkaran cinsten olmamalıdır.

Tesettürde bunlara dikkat edilmesi icap ettiği halde, son senelerde tesettürlü hanımlarda tesettüre hiç mi hiç yakışmayan bazı haller görülmesi biz erkekler için üzücü, bu hallerin kendisinde görüldüğü hanımlar için ise ayıp ve günahtır.

Meselâ tesettür ile boya sürünmek birbirine ne kadar uymaktadır?

Meselâ tesettür ile sigara birbirine ne kadar uymaktadır?

Oysa dışarılarda, bilhassa parklardaki banklarda oturan tesettürlü bazı hanımlar, o tesettür içinde bir sigara yakıp hiç çekinmeden içmektedirler. Hele bir de ayak ayak üstüne atmaları yok mu o da ayıp üzerine ayıp olmaktadır. Esasen ayıptan da ötedir.

Oysa yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi, tesettürlü bir hanım sıradan bir hanım değildir. O, "Müslüman hanım"ı ve dolayısıyla Müslümanlığı temsil etmektedir.

Zaten tesettür, dış görünüş itibariyle vücudu kapatmak demekse de aynı zamanda bu tesettürü kal-

bin de rahatlıkla kabul etmesi demektir. Yani kalbin de tesettürlü olmasıdır. Bunun için de tesettür sırf Allah'ın rızası için yerine getirilmelidir.

Vücut tesettüre uygun bir elbise içindeyken, ayak ayak üstüne atıp sigara tüttürmek Allah rızasına ne kadar yakışmaktadır?

SETR-İ AVRET

Meseleye toptan tekrar bakacak olursak ...

Tesettür denilince, akla ilk önce Müslümanlık, Müslüman hanımlar ve Müslüman hanımların örtünmesi gelir. Çünkü yeryüzünde bu meseleye en çok dikkat eden Müslüman hanımlardır.

Gerçi örtünme Hıristiyanlık ve Yahudiliğin aslında da vardır, daha doğrusu vardır.. Ama onların en başta kitapları (Tevrat ve İnciller) ve ona bağlı olarak ibâdetleri ve müsbet olan her şeyleri tahrif edildiği / bozulduğu için, ibâdet cinsinden olan tesettür de bu iki din mensuplarında yok olup gitmiştir.

Bugünkü Hıristiyan râhibelerinin örtülü olmaları, bu dinin aslındaki tesettür emrinin kalıntılarındandır.

Gelelim İslama ...

İslamda, tesettür / örtünme emrinin kadınlar için de erkekler için de bir ölçüsü vardır. Bu ölçüye uyulmadığı takdirde, ibâdetlerin başında gelen namaz bile câiz olmamaktadır. Nitekim namaza başlamadan önce yerine getirilmesi icap eden şartlardan birisi de tesettürdür / örtünmedir. Bunun fikhî tabiri, **setr-i avrettir**.

Namazın dışındaki şartlarından birisinin setr-i avret / tesettür olması yani örtülmesi icap eden yerler örtülmeden namazın câiz olmaması, Hazreti Allah'ın, örtülü olmayanları huzuruna kabul etmediğinin bir ifadesidir.

Bütün Müslümanlar, tesettürün erkekler için de kadınlar için de nasıl olacağını bilirler. Erkeklerin tesettürü, göbek ile diz kapağı arası (diz kapağı dâhil olmak üzere) kapalı olmasıdır. Kadınların tesettürü ise el, yüz ve ayaklar hâric, vücudun tamamının kapalı olmasıdır ...

Tesettür denilince zihne ilk önce her ne kadar kadınların örtünmesi geliyorsa da namaz kılarken de namaz dışındayken de hem erkek hem kadın bütün Müslümanların bu sınırları korumaya dikkat etmeleri şarttır.

Kur'an-ı Kerim'de, helal-haram sınırı bildirilmiş ve: **"Bu Allah'ın sınırlarıdır. Sakın bu sınırlara yaklaşmayın"** buyurulmuştur. (Bakara sûresi, âyet: 187)

Dikkat!.. Âyet-i kerimede: **"Bu sınırları çiğnemeyiniz"** buyurulmuyor, **"Sakın bu sınırlara yaklaşmayın"** buyuruluyor. Yani o sınırları ihlal etmek değil, yaklaşmak bile yasaklanıyor. Nitekim zina meselesinde de **"Zina etmeyiniz"** denilmiyor, **"Zinaya yaklaşmayın"** buyuruluyor. (İsrâ sûresi, âyet: 32)

Bilindiği gibi, erkeklerin vücutlarındaki tesettür sınırları kadınlara göre daha dar, (göbek-dizkapağı arası) kadınların tesettür sınırları ise daha geniştir. El, yüz, ayak hariç vücudun tamamı. Dolayısıyla Müslüman kadınların, tesettüre daha çok dikkat etmeleri icap etmektedir.

Vaziyet böyle olduğu halde, zamanımızda tesettür sınırları erkekler tarafından değil aksine daha çok kadınlar tarafından ihlal edilmektedir.

Ancak! Dünyada tesettür emri ne kadar unutulursa unutulsun, giyim ve giyiniş şekli ne olursa olsun, insanlar nasıl giyinirlerse giyinsinler, bütün insanlar isterse hiç elbise giymesinler, Allah'ın hükmünde asla bir değişiklik olmaz. (Yunus sûresi, âyet: 64, Fâtır sûresi, âyet: 43, Fetih sûresi, âyet: 23)

Yani, Allah'ın kullarına yönelik örtünme emri daima vardır ve bu emri yerine getirmeyenler günahkâr olmaktan kurtulamayacaklardır. Günah mahallinin cehennem olduğu da açıktır.

O bakımdan, Allah'ın diğer bütün emirleri gibi tesettür emri de iyi öğrenilmeli ne şekilde kapanılması icap ediyorsa o şekilde kapanılmalıdır.

Müslüman kadınların, tesettürleri birkaç madde halinde ele alınabilir:

1- Kocalarına karşı tesettürleri.

2- Evlenmeleri câiz olmayan yakınları olan erkeklere karşı tesettürleri.

3- Yabancı erkeklere karşı tesettürleri.

4- Müslüman kadınlara karşı tesettürleri.

5- Müslüman olmayan kadınlara karşı tesettürleri.

Bunları teker teker kısaca şöyle izah edebiliriz:

* Kadının, kocasına karşı herhangi bir şekilde kapanma mecburiyeti yoktur. Karı-koca, birbirlerinin vücutlarının her taraflarına bakabilirler. Ancak, birbirlerinin cinsiyet organlarına bakmaları mekruhtur.

* Kadının; yanlarında ev işlerini yapmaya mecbur olduğu dede, baba, kayınpeder, oğul, üvey oğul, kardeş ve erkek yeğenlerinin yanında, baş, elbisesi çemrenmiş kol, göğüs ile çene arası yani gerdan ve ayak gibi uzuvlarının görünmesi haram değildir. Haram olmamakla beraber mümkünse açılmaması daha iyidir. Fakat karın ve sırtını göstermesi haramdır.

* Kadın, yabancı erkeklere karşı el, yüz ve ayakta başka vücudunun tamamını kapatmakla vazifelidir.

* Müslüman kadınların birbirlerine karşı tesettürleri, aynen Müslüman erkeklerin birbirlerine karşı tesettürleri gibidir. Yani birbirlerinin göbek ile diz kapağı arasını görmeleri haramdır.

* Hala ve teyzelerin, yeğenleri olan erkeklerle sarılıp öpüşmeleri haram değilse de mekruhtur.

* Müslüman kadınların, Müslüman olmayan kadınlara karşı, yabancı erkeklere karşı kapandıkları gibi kapanmaları icap eder...

İşte tesettürün sınırları kaba çizgilerle böyledir...

26 AĞUSTOS 1071 MALAZGİRT ZAFERİ

MEHMET TALU

İçinde bulunduğumuz Ağustos ayı, kahraman ecdadımızın târimimizi zaferlerle süslediği bir aydır. Vatan olarak üzerinde yaşadığımız, dört bir yanı şehit kanıyla sulanmış bu toprakları bizlere emanet eden ecdadımızın Ağustos ayında zafersiz bir günü neredeyse yok gibidir.

Ağustos ayının bilhassa son haftası ile Eylül ayının ilk haftası tarihimiz için büyük bir ehemmiyet taşır. Çünkü mazimizi süsleyen, tarih sayfalarımızı zinetlendiren, göğsümüzü kabartan zaferlerden büyük bir kısmı bu günlerde kazanılmıştır. 26 Ağustos 1071 Malazgirt zaferi, 30 Ağustos 1922 zaferi ve başta İzmir olmak üzere pekçok Batı Anadolu şehir ve kasabalarımızın düşman işgalinden kurtuluşu bu günlerde gerçekleşmiştir. Ayrıca 27 Ağustos 1389 Kosova, 11 Ağustos 1473 Otlukbeli, 23 Ağustos 1514 Çaldıran, 24 Ağustos 1516 Mercidabık zaferi, bu zaferlerden birkaçıdır.

Bu asil mücadele, İstiklal şairimiz Mehmet Akif'in dilinde:

**“Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.”**

Beyitleriyle en güzel bir şekilde ifadesini bulmuştur.

Bu zaferler, savaşın ve tarihin akışını değiştirmiştir. Bu zaferler:

“Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz,

Bu yol ki hak yoludur, dönmek bilmeyiz yürürüz.

**Şu karşımızdaki mahşer kudursa, çıldırsa,
Denizler ordu, bulutlar donanma yağdırsa,”²³**

23 Mehmet Akif Ersoy, Safahat, 305-306, TDV baskısı

diyerek bütün gücüyle düşmana karşı koyan milletimizin destanıdır.

Bu zaferler, Yüce Rabbimizin:

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ

“Sizinle savaşanlara karşı ALLAH Teâlâ'nın yolunda yani ALLAH Teâlâ'nın ismini yüceltmek ve O'nun dinini güçlendirmek için siz de savaşın...”²⁴ Emrine uyararak cepheye atılan kahraman askerimizin destanıdır.

Bu zaferler, vatani, bayrağı, milleti, dini ve devleti için canını ALLAH yolunda feda eden, böylece ALLAH rızasına erişen şehitlerin destanıdır.

Bu zafer, anaların biricik evladını, şefkat ve muhabbetle bağrına basıp:

“Oğul, seni yetiştirdim, hizmet eyle vatana

Ak sütümü helâl etmem saldırmazsan düşmana”

Diyerek cepheye uğurladığı; oğulun da anasının elini öpüp:

“Hakkını helâl et şefkatli ana

Canım feda olsun kutsal vatana”

Diyerek karşılık verdiği, cefâkâr analar ile yiğit ve kahraman Mehmetçiklerin destanıdır.

Zafer; Sayı Çokluğunda Değil, İman Ve İrfandır

ALLAH Teâlâ'ya dosdoğru inanan bir lider ya da kumandan, bütün çarelere başvurup savaş düzenine kendini hazırlayınca artık büyük bir ümit ve güvenle, sarsılmayan bir inançla hedefine doğru ilerler. Kuvvet ve kudretin, başarı ve zaferin ALLAH Teâlâ'ya ait olduğunu bilir.

24 Bakara sûresi:190

Bütün önlemleri aldıktan sonra el kaldırıp ordusuyla birlikte dua eder ve yardım ister.

Bu arada samimi olan, Hakk'a gönülden inanan askerlerini iyice tanımak için onları günün şartlarına göre bazı denemelerden geçirir. Böylece asıl kuvvetini belirlemiş olur. Bu ölçü, ya da vasıfta olan bir sultan, peygamber varisi sayılır. Tarihte bu metotla yola çıkan sultanlar vardır, hepsi de zaferden zaferine koşmuş, hem İslâm'ın, hem milletin yüzünü güldürmüştür. Tarık b. Ziyad'lar, Alparslanlar, Selahattinler, Fatihler, Yavuzlar ve Kanuniler bunlardan bir kaçıdır.

Zaferi, her zaman sayıca üstün olanlar değil, maddî ve manevî şartlarına haiz olanlar kazanır. ALLAH Teâlâ yolunda savaşanların O'nun yardımına mazhar olacaklarına inanmaları, sabır ve sebat vermesi için ALLAH Teâlâ'ya dua ve niyazda bulunmaları gerekir.

Nice gönülden inanmış az bir topluluk, inanmamış çok toplulukları, ALLAH Teâlâ'nın izniyle mağlup etmiştir. Nitekim ALLAH Teâlâ:

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ

“...Nice az sayıda bir birlik, ALLAH Teâlâ'nın izniyle çok sayıdaki birliğe galip gelmiştir, onları yenmiştir...”²⁵buyurmuştur.

Tarihte bunun örnekleri çoktur. Calût'un ordusunu bir avuç Mü'min mağlup etmiştir. Bedir Savaşı, Malazgirt Savaşı, İstiklâl mücadelemiz bunun en güzel örneklerinden bir kaçıdır.

Sayı çokluğuna ve girişilen savaşta bir an için üstünlüğü sağlamaya aldanıp ALLAH Teâlâ'nın yüce kuvvet ve kudretini unutmak ve böylece zaferin verdiği sarhoşluk havasına kapılıp kendini kaybetmek, felâket ve aşağılanmanın ilk belirtisidir.

Günümüzde bir kısım insanlar kâfirlerin askeri, siyasi, ekonomik ve silah gücüne bakarak: “**Bizim bunlara karşı duracak gücümüz yok!**” diyorlar. “**Kâfirler uydularıyla her yerde hazırlar ve de herşeyi görmekteler ve duymaktalar. Silahlarıyla istedikleri hedefi en uzak yerden vururlar!**” diyerek korku salıyorlar, insanımızın cesaretini kırıyorlar.

25 Bakara sûresi:249

Hâlbuki azlık-çokluk önemli değil. Önemli olan sabırlı, sebatlı, imanlı, kararlı, bilgili ve cesaretli olmaktır. **Bir avuç yoğurt, yüz kiloluk sütün içine atılınca, sütü bir gecede yoğurt yapar.** Biz Müslümanlar rahmet peygamberinin rahmet ümmetiyiz. Dünya insanının iman mayasıyız. Biz bozulmazsak bu maya tutar. Silah'ı tutan bilektir. Bileği yönlendiren yürektir. Yüreği etkileyecek olan da imandır.

İşte ecdadımızın kazandığı zaferler, yukarıda arzedilen Âyet-i kerimede belirtildiği gibi, nice az bir topluluğun, kendisinden en az dört kat daha fazla olan bir çoğunluğa karşı ALLAH Teâlâ'nın izniyle kazandığı zaferlerdir. Bu zaferleri gerçekleştiren en büyük kuvvet: Müslümanların göğsündeki sarsılmaz imandı. Çünkü Müslümanlar, İla-i kelimetullah için savaşıyordu. Ölürse şehid, kalırsa gazi olacaktı.

Malazgirt Zaferi

Anadoluda saltanatını sürdüren Bizans İmparatoru, Müslüman Selçuklu devletinden ve O'nun kahraman sultanından oldukça çekiniyor, bu İslâm devletini ne yapıp yapıp ortadan kaldırmayı da düşünüyordu. Her an bu fırsatı kollayan Bizans İmparatoru Romen Diojen İslâm devletinin zayıf bir hale yöneldiğini hisseder etmez âni bir kararla, bu Müslüman Türk devletini ortadan kaldırmak için hemen doğuya doğru hareket etmişti. Bunu haber alan Selçuklu Sultanı Alparslan da O'na karşı durmak için Malazgirt'e kadar gelmişti. İki ordunun mukayesesi yapıldığında insan ve maddî güç bakımından Bizans ordusu, İslâm ordusundan gerçekten çok üstündü. O'nun bu üstünlüğü, Müslüman askerler tarafından da endişe ile karşılanıyordu. Askerlerin bu durumları, Selçuklu Sultanına da tesir etmiş olacak ki, harbetmemek ve işi sulh ile halletmek için Alparslan, Bizans İmparatoru'na elçi gönderdi, sulh teklif etti. Mağrur İmparator elçi ile konuşmak dahi istemedi ve:

- Sultanınıza söyleyin! Kendisi ile sulh müzakerelerini Rey'de yapacağım. Ordumu İsfahan'da kışlatacağım. Hayvanlarımı Hemedan da sulayacağım.

Evet, Alparslan'ın bu teklifi, Bizans hükümdarını biraz daha şımartmış, harbedeceğini bir elçi ile sultana da bildirmişti. Aynı şımarıklık ve küstahlık, göndermiş olduğu elçinin şu sözlerinde de görülmekteydi:

**“Biz bir büyük ordu ile yürüdük,
Dağı taşı ovaları askerlerle bürüdük.
Niyyetimiz gitmektir buradan tâ Bağdad’a
Halifenin boynunu vurdurmaktır cellâda
Yaktırayım Kur’ân-ı Kerîm’i, yıktırayım
Kâbe’yi**

Şarka gelen görmesin, minareyi, kubbeyi.”

Elçinin sözlerini hemen kesen Selçuklu sultanı, yine şairin dilinden ona şöyle haykırıyordu:

“Sus! Yeter artık söyleme, ey uğursuz tercüman,

Bir elçi olmasaydın hâlin olurdu yaman.

Git söyle Kayser’ine, biz sulhu çok severiz.

Eğer harbe girersek; insan değil ejderiz.

Git söyle Kayser’ine, ufukların süsüyüz,

Eğer harbe girersek, biz şahin sürüsüyüz.

Git söyle Kayser’ine; Hak esirger dînini,

Kolay değil fethetmek Aslanların inini.”

İmandan doğan bu sözler karşısında, tuz gibi eriyen elçi, hemen oradan uzaklaşıyordu. Bu sırada huzurda bulunan sultanın İmamı, Buharalı Mehmet Efendi hükümdarına hitaben:

- Ey Sultan! Sen, ALLAH Teâlâ’nın başka dinlere zafer vaadelediği İslâmiyyet uğruna cihad yapıyorsun. Bütün Müslümanların minberlerde sana dua yaptıkları şu Cuma günü savaşa gir. Ben ALLAH Teâlâ’nın, zaferi senin adına yazdığına inanıyorum, diyordu.

Tarihi gün, 26 Ağustos 1071 mübarek Cuma günü idi. Güneş Malazgirt ovası üzerinde pırıl pırıl parlıyor, hararetini gittikçe artırıyor. Bir tarafta iki yüz bini aşkın zırhlı küfür ordusu. Diğer tarafta 50 bin tevhid ordusu. Zırhsız, bağı açık, dalkılıç... Ovaya tam bir sessizlik hâkimdi. Azgın Bizans küfür ordusu karşısında Malazgirt’te başarıya ulaşmak şarttı. Bir yenilgi neticesinde Bizans orduları karşısında duracak kuvvet yoktu. Küfür seli pek azgındı. Bedir öncesi Hazreti Peygamber (Sallallahü aleyhi ve Sellem) Efendimizin yaptığı duayı, İslâm âlemi tekrarlıyordu. Alparslan ordusunun muzafferiyeti için ALLAH Teâlâ’ya yalvarıyordu.

Savaştan önce ezan-ı Muhammediler okundu. Alparslan imam oldu. İslâm ordusu cuma namazını büyük bir huşu ve huzur ile kıldı. Öte yandan Alparslan’ın isteği üzerine bütün İslâm dünyasında okunmak üzere, Halife de şu dua metnini göndermişti:

“ALLAH’ım! İslâm’ın sancaklarını yükselt. Hayatlarını sana kulluk etmek için esirgemeyen mücahidlerini yalnız bırakma. Müslümanları düşmanlarına karşı muzaffer kıl. İslâm mücahidlerini meleklerinle te’yid eyle. Zira onlar, Senin rızanı kazanmak için Cihâd ediyorlar. Sen de onları, öylece koru. Düşmanlarını kahret.”

Görülüyor ki: Bütün gönüller birdi. Kalbler aynı heyecanla çarpıyordu. Tek düşünce hâkimdi. Küfür ordusunu mağlup etmek ve şehit olmak... Kılınan cuma namazından sonra zafer duası yapıldı. Daha sonra Alparslan secdeye kapandı ve şöyle dua etti:

“Ya Rabbi! Seni kendime vekil yapıyorum. Senin azametinin karşısında yüzümü yerlere sürüyorum. Senin uğrunda savaşıyorum. Ey benim Rabbim! Niyetim, hâlistir. Eğer sözümde en ufak bir hilaf varsa, beni kahret.”

Bu manâlı, secdeden sonra Alparslan kalktı. Savaş elbisesinin üzerine beyaz bir elbise giymişti. Kılıcını kuşandı, mihverini başına giydi. Tirkeşini ve yayını aldı. Atının kuyruğunu bizzat kendisi düğdü, bağladı. Yerinde duramayan kıvrak kıratına bindi. Hasminin üstüne atılacak bir aslan gibi merkez cenahın ön saflarına gelerek, tok ve gür sesiyle:

- Ey Mücahidler! Onlar ne kadar çok görünürlerse görünsünler, biz onlardan daha çoğuz. Biz Türk ve Müslüman askerleriyiz. Muharebe başlar başlamaz ALLAH Teâlâ’nın bize yardım edeceğine, mücahid meleklerini bize yardıma göndereceğine inanıyoruz. İslâm âleminin bütün camilerinde bizim zaferimiz için dua edilen şu saatlerde, kendimi düşman üzerine atacağım. Ya şehid olurum, ya gazi. Şehid olursam, beni şehid olduğum yere defnediniz. Üzerimdeki beyaz elbise kefenim olsun. Sizlerden beni takip etmek isteyenler, takip etsinler. Ayrılmak isteyenler de ayrılınsınlar. Burada emreden sultan ve emredilen asker yoktur. Zira, ben de sizlerden biriyim, sizlerle birlikte savaşan gaziyim.

Beni takip edip şehid olanlar cennete, sağ kalanlar ganimete kavuşacaklardır. Ayrılanları ise: Ahirette Cehennem, dünyada da alçaklık beklemektedir.

Mücahid kardeşlerim!

Şehid olmak, dilaverlik, erlik ve yiğitlik göstermek isteyenler! İşte savaş meydanı... Benimle burada kalarak, savaşmak ve şehid olmak isteyenler hazır olsunlar ve işaretimi beklesinler.” dedi.

Ön saflardan topluca:

- Alparslan! Biz de seninle beraberiz. Senin emrettiğin yerde ölmeye hazırız, diyen bir ses yükseldi. Alparslan bu konuşmasını sağ ve sol cenahlarda da tekrar etti. Buralardan da:

- Seninle beraberiz, öl dediğin yerde ölmeye hazırız, cevabını aldı.

Malazgirt’i kazanan: İşte bu ruhtur, küfrün kökünü kazıdır, İslâm’ın sancaklarını yükseltmektir. Malazgirt Meydan Savaşı anlatılırken bunun üzerinde durulmalı, bu ruh ve o ruhla kazanılan daha nice zaferlerde bu gerçeğin altı çizilmelidir.

Artık heyecan son haddini bulmuştu. Bütün erat, bir an önce savaşın başlamasını bekliyor havaya kalkan iman yumruğunu, İslâm düşmanlarının beynine indirmede acele ediyordu. Ezan ve “ALLAH ALLAH” sesleriyle savaş başlıyordu. Kös gümbürtüleri, tekbir nidaları Malazgirt ovasının sessizliğini bozdu. Sultanlarını aralarında gören Türk süvarileri coştı, düşmanın merkez karargâhına hücum etti. Savaş başlamıştı.

50.000 kişilik Müslüman-Türk ordusu, 200.000 kişilik bizans ordusu ile karşılaştıkları zaman, yerleri ve gökleri çınlatan ALLAH ALLAH sesleriyle her biri adeta birer aslan kesilerek düşmana saldırdılar. O sırada şiddetli bir rüzgâr çıkıp tozu toprağı düşman üzerine sürüyor, göz açtırmıyordu. Bu, ALLAH Teâlâ’nın, Mü’min ve mücahid kullarına en büyük bir yardımı idi.

ALLAH yolunun dalkılıç erlerinin ani bir dönüşle geri çekilmeleri, İmparatora Türk taarruz gücünün kalmadığı zannını verdi. İmparator Romen Diyojen hücumu geçti. Süratle geri çekilen Türk süvarilerinin peşine düştü. İmparator karargâhından hayli uzaklaşmıştı.

Karargâhından uzaklaşan Bizans ordusunu yarlardan ve geriden Türk akıncıları sardı. Küfür ordusu, Alparslan gazinin uyguladığı planın kısılcasına düşmüştü. Bizans ordusu pusularından çıkan Türk ordu birlikleri tarafından imha ediliyordu. Nihayet bizans ordusu bozuldu. Müslüman-Türk askerleri savaş meydanını düşman leşleriyle doldurdular. Akşam yaklaşıyor. Akşamla beraber Hilâl, Malazgirt ovasında bir daha inmemek üzere ufka dek yükseliyordu. “ALLAH ALLAH” sesleri Malazgirt ovasında semaya doğru yükselirken İmparator, ordusuna toplanma ve çekilme emrini verdi. Fakat artık geç kalmıştı. Karanlık basarken Türk ok ve kılıcından kurtulmak isteyen düşman birlikleri tam bir bozgun halinde tevhid bayrağı hilâle teslim oluyordu.

Mağrur imparator bütün gayretlerine rağmen dağılan ordusunu toparlayamadı, yaralı olarak beraberindekilerle birlikte esir oldu. Hemedan’da atını sulayacak olan imparator yaralı, başı önüne eğikti. Uzun tarih boyunca ilk defa bir Bizans imparatoru Müslümanlara esir düşmüştü. Esir alma şerefi de Alparslan Gaziye nasip olmuştu.

İmparator Romen Diyojen esir olarak Alparslan’ın huzuruna getirildiği zaman Sultan O’nu kucaklamış ve:

- İmparator! Müteessir olmayınız. İnsanların maceraları böyledir. Size esir değil, büyük bir hükümdar muamelesi yapacağım, sözleri ile onu teselli etmiştir. Sultan İmparatora hususî bir çadır kurdurdu. Hizmetçiler verdi. O’nu şerefli bir misafir gibi ağırladı. Sultan İmparatora:

- Ben bu duruma düşseydim sen ne yapardın? diye sordu ve İmparator:

- Düşmana yapılması gerekeni yapardım, cevabını verdi. Sultan, imparatora:

- Şimdi ne yapacağımı sanıyorsun? sorusunu yöneltti. Üç ihtimali olabilir gören İmparator şöyle karşılık verdi:

- Beni öldürebilirsin. Bu kasap işidir. Zaferini göstermek üzere beni şehirlerinde dolaştırır ve satarsın. Bu tüccar işidir. Üçüncü ihtimali söylemek ise bir hayal ve delilik olur, dedi. Alparslan bunu öğrenmek için ısrar edince, O da:

- Beni tahtıma iade edersin. Sana dost kalır, yıllık vergi öder ve senin naibin olurum. Çağırdığın zaman askerlerimle gelir hizmet ederim. Beni öldürmekten sana bir fayda yok. Aksine yerime başkasını imparator yaparlar. O da sana düşman olur, deyip bu hale muharebe ile değil, kumandanların hiyaneti ile düştüğünü anlattı. Bunun üzerine Alparslan:

- Ben ALLAH Teâlâ'ya, muzaffer olursam sana iyi muamele edeceğimi ahdetmiştim. ALLAH Teâlâ iyilik düşünenlerin arzularını yerine getirdi. Bu sebeple benden göreceğiniz muamele, bu üçüncü şıktan başkası olmayacaktır, diyerek büyüklüğünü ve asaletini gösterdi.

İşte bu zafer, Müslüman Türklere ta Van'dan İzmir'e kadar bütün bir Anadolu'nun kapılarını açtığı gibi, İslâm dinini boğmak isteyen haçlı zihniyetini de bir kere daha yerlere sermiş oldu. Bu zafer: İmanın küfre, hakkın batıla, mananın maddeye zaferiydi. Bu zaferle İslâm'ın üstünlüğü, O'nun üzerine hiç bir şeyin yükselemeyeceği küffar ehline bir kez daha gösteriliyordu. Bu zaferi gerçekleştiren en büyük kuvvet: Müslüman-Türk ordusunun göğsündeki sarsılmaz imandı.

Sultan Alparslan'ın önderliğinde kazanılan Malazgirt zaferi, Müslüman Türk'e Anadolu'nun kapılarını açmış, bize vatan olmasını sağlamıştır. Malazgirt'te imha edilen ikiyüz binlik Bizans ordusundan sonra Anadolu'ya Müslümanların yerleşmeleri için ciddi hiçbir engel kalmamıştır. Bu sebeple Anadolu 26 Ağustos 1071 Malazgirt Zaferi ile fethedilmiş ve ebedî bir İslâm ülkesi olmuştur. Bunun manâsı, takdir edersiniz ki çok büyüktür. Bugün hürriyet içinde ve şerefle yaşadığımız, manevî havasını doya doya teneffüs ettiğimiz güzel yurdumuz Anadolu, bize Alparslan gazinin Malazgirt'te salladığı kılıcın hakkı olarak kazandırılmıştır.

Bu topraklar bize, Alparslan gazinin, şehit dedelerimizin ve Alparslan'ın gazi ordusunun bir emanetidir. Onlar:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ
لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ
وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ
أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بَبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ
بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

“ALLAH Teâlâ, Mü'minlerden mallarını ve canlarını, kendilerine verilecek olan cennet karşılığında satın almıştır. Çünkü onlar ALLAH yolunda savaşırlar, öldürürler, ölürler. Bu, Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an-ı Kerim'de ALLAH üzerine hak bir vaaddir. ALLAH Teâlâ'dan daha çok sözünü yerine getiren kim vardır! O halde O'nunla yapmış olduğunuz bu alış verişinizden dolayı sevinin. İşte bu, gerçekten büyük kazançtır.”²⁶ Âyet-i kerimesinden feyz almak suretiyle canlarını ve mallarını ALLAH Teâlâ'ya adadılar, er meydanlarında dövüştüler ve bu cennet vatanı bize bırakıp gittiler.

Onlara lâyük torunlar olmak istiyorsak onların mefkûresine sahip çıkmalıyız. Anadolu topraklarına düşman çizmesi bastırmamalıyız. Anadolu, İslâm'ın yüce bir kalesi olarak ebediyen İslâm hâkimiyeti altında kalacaktır, inşaALLAH.

Can Ve Malla İmtihan

Esasen kâinattaki bütün varlıklar, bu arada insanların can ve malları ALLAH Teâlâ'nın hükümlerinin altında olmakla beraber, insanın yine İlâhî iradeyle tâbi tutulduğu imtihanın bir uzantısı olarak ALLAH Teâlâ: **“canlar”** ı ve **“mallar”** ı Mü'minlere izafe etmiş, onların bu imtihanındaki seçme özgürlüğüne dikkat çekmiştir. Âyet-i kerimede Mü'minler için kâr, kazanç, başarı kavramlarının dünya ile sınırlı olamayacağı, mutluluk anlayışının dünyevî hazlar içine hapsedilemeyeceği fikri, satım sözleşmesi benzetmesinden yola çıkan edebî bir üslup kullanılarak işlenmektedir.

Müslümanların kritik bir durumda buldukları sırada onları düşmana karşı savaşmaya özendiren bu âyet-i kerimede dahi ölümü ve öldürmeyi göze almanın ancak ALLAH Teâlâ'nın rızâsını kazanma amacını taşıdığı ve ALLAH Teâlâ'nın huzurunda yapılan bir anlaşma çerçevesinde, yani O'nun koyduğu ilkelere uygun biçimde cereyan ettiği takdirde bir değer ifade edeceğinin belirtilmesi, beşerî ihtiraslar ve dünyevî çıkarlar uğrunda canını ortaya koymanın budalaca bir cengâverlik veya sonuçları dünya hayatıyla sınırlı bir kumarbazlık, bu amaçla başkalarının canına kıymanın da altından kalkılmaz bir vebal olduğunu gösterir.

Düşmanlar Daima Saldırmışlardır

1071'de kazanılan Malazgirt zaferimizi hazmedemeyenler Anadolu'ya ayak basışımızdan itibaren, düşmanlarımızın bize karşı her alandaki saldırıları devam edegelmiştir.

Bu saldırılar, Haçlı seferleri ile başlamış, asırlarca sürmüş ve nihayet I. Dünya Savaşı ile Osmanlı İmparatorluğunun dağılmasında en önemli rolü oynamıştır. Hatta bununla da yetinilmemiş, Mondros Mütarekesi ve Sevr Antlaşması ile topraklarımız paylaşılmaya ve istila edilmeye başlanmıştır.

Kahraman ecdadımız bu istila ve taksimi asla kabul etmemiş ve topyekûn bir mücadeleye girişmişlerdir. Tarihe: “**İstiklal Savaşı**” olarak geçen bu ölüm-kalım savaşını, ALLAH Teâlâ'nın yardımı ile kesin bir zaferle sonuçlandırmıştır. Bu büyük zaferin tek hedefi, vatanımızı düşman işgalinden kurtarmak, istiklalimizi yeniden kazanmaktır.

Gerçek Mü'min Daima Üstündür

Çünkü Cenab-ı Hak şöyle buyurur:

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

“Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın. Eğer inanmışsanız üstün gelecek olan sizsiniz.”²⁷ mk:@MSITStore:D:\Hutbe%20-%20vaazlar\hutbe_arsivi.chm::/2000/25_8_2000.htm - alt2

Müslümanları teselli etme amacı taşıyan bu âyet-i kerime, yenmenin de yenilmenin de ALLAH Teâlâ'nın değişmez kanunu olduğunu, dolayısıyla Uhud Savaşı'nda uğradıkları yenilgiden dolayı ümitsizliğe kapılmamaları gerektiğini onlara ihtar etmekte; güçlü bir imana sahip olmanın verdiği azim ve kararlılık sayesinde nice zaferlere ulaşmanın mümkün olacağını müjdelemektedir. Bu, ALLAH Teâlâ'nın peygamberlerine ve samimiyetle onlara inanan Mü'minlere bir vaadidir.

Buradaki imân'ı mutlak anlamda düşünürsek, davasına daha çok inanıp gayret sarfedenler üstün gelir, sonucu kendiliğinden ortaya çıkar. O halde kâfirlerin bâtila inanıp bağlandıklarından çok daha

fazla, mü'minler hakk'a inanıp bağlanmadıkça ve bu uğurda gayret sarfetmedikçe üstünlük sağlayamazlar. Bu durumda üstünlük bâtiladan yana olanlardır.

Evet, ölçü imandır. Ölçü ALLAH Teâlâ'nın emirlerini yaşamaktır, kısacası Müslüman olmaktır. İnanıyorsak ve inandığımızı yaşıyorsak korkma! Düşman ne kadar büyük ne kadar şımarık ne kadar kuvvetli olursa olsun kazanan mutlaka biz olacağız. Ama yaşarsak, inandığımızı hayatımızda tatbik edersek. Tarihimiz buna şahittir.

Bize bu zaferleri ve bu cennet vatani hediye eden kahraman ecdadımızı rahmetle anarken netice olarak diyorum ki: Biz İslâm'ın sayesinde var olduk. Biz imanın sayesinde en büyük badireleri, en büyük engelleri aştık, zaferlere kavuştuk, aydınlık günlere ulaştık.

Eğer İslâm'a sarılırsak, inandığımız gibi Müslümanca yaşarsak bu günkü engelleri de ALLAH Teâlâ'nın izniyle mutlaka aşacağız. Tarih boyunca İslâm'a sarıldığımız müddetçe kazanan hep biz, kaybeden ise kâfirler oldu.

ALLAH Teâlâ'nın yolundan uzaklaştıkça da kaybeden hep biz, kazananlar ise hep onlar oldu. Bugün millet olarak tekrar ALLAH Teâlâ'nın kopmaz ipine, İslâm'a sarılırsak yine biz kazanacağız. Zaferler bizim olacak!

Bu vesile ile canlarını feda ederek milletimize hür, eşsiz bir vatan bırakan aziz şehitlerimizi rahmetle, gazilerimizi saygıyla anıyoruz.

ŞİİRLERDEN SEÇMELER

ÇOK FECİ DURUM

Kadir ÇETİN

Menfaat, rant için akıyor kanlar,
Canımız sıkılır çok feci durum.
Caniler kallesçe alıyor canlar,
Yürekler yakılır, çok feci durum.

Sevenler yok olur zora gelince,
Kimseler görünmez dara gelince,
Dostların çoğalır para gelince,
Zahire bakılır, çok feci durum.

Kumar, içki, fuhuş, toplumsal yara,
Ahlâk kalmaz namus uğrar dumura,
Eşler aldatılır bitmez macera,
Aile yıkılır, çok feci durum.

Dört yandan kuşatmış; içki ve kumar,
İnsanlar bunlardan ne fayda umar?
Din iman bozulur olur tarumar,
İmandan çıkılır, çok feci durum.

Kanayan yaralar saymakla bitmez,
Bereket azalır kazançlar yetmez,
Malımız bozulur beş para etmez,
Yüzüstü çakılır, çok feci durum.

Merhem süren olmaz kanlı yaraya,
Kiminin dinidir tapar paraya,
Kırk yıllık dost olsan yine araya,
Fitneler sokulur, çok feci durum.

Bu toplum bu hâle nasıl sokuldu?
Manevi değerler neden yok oldu?
Her türlü melanet içeri doldu,
Kafama takılır, çok feci durum.

Dönüyor durmadan şu pembe küre,
İmtihan dünyası geçiyor süre,
Kimi suçsuz hapse düşer boş yere,
Çileler çekilir, çok feci durum.

Karnımız toktur ama ruhumuz açtır,
Dünya bunalımda dine muhtaçtır,
Kiminin özlediği sadece haçtır,
Nice put dikilir, çok feci durum.

Zengin fakir, kadın erkek hep kuluz,
Ruhumuz olmasa et kemik çuluz,
Kanayan yaranın üzerine tuz,
Yandıkça dökülür, çok feci durum.

Namaz kılınırsa dikilir direk,
Her çeşit kâfiri bekler engerek,
Şiddetli azaba dayanmaz yürek,
Ciğerler sökülür, çok feci durum.

HAZRET-İ ALİYYÜL MÜRTEZA (5)

(Radıyallahu Anh)

TÜRKİYE GAZETESİ YAYINLARI
İSLAM ALİMLERİ ANSİKLOPEDİSİ GİBİ BAZI
MUTEBER ESERLERDEN ALINTIDIR.

Hazreti Ali (Radıyallahü anh) vahiy kâtiblerindendi. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in mektuplarını ve yapılan bazı anlaşma maddelerini o yazdı. Mesela; İslam ordusunun yapmış olduğu ilk anlaşma olan, meşhur Hudeybiye Anlaşması'nı Hazreti Ali yazmıştı.

Mekke'den Medine'ye hicret edildiğinde, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ashâb-ı kirâm arasında iki defa kardeşlik akdederek, muhacirlerle ensar-ı kirâmı birbirleriyle kardeş yapmıştı. Fakat Hazreti Ali ile, bir başkası arasında herhangi bir kardeşlik akdi buyurmayınca, Hazreti Ali üzüntüyle sordu:

— Ya Resûlellah! Tüm ashâbı birbiriyle kardeş yaptınız. Beni unuttunuz mu?

Bunun üzerine Peygamberimiz şöyle buyurdu:

— **Ya Ali! Sen, dünyâda ve ahirette benim kardeşimsin.**

Hazreti Ali (Radıyallahü anh) Efendimizin gözbebeği olan kerimesi Hazreti Fâtıma ile evlenmiş ve Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e damat olma bahtiyarlığına erişmişti. Hazreti Fâtıma ile olan izdivacından Hasan, Hüseyin ve Ümmü Gülsüm (Radıyallahu anhüm) isimlerinde üç evlâdı olmuştur. Peygamber efendimizin pâk soyu, Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin (Radıyallahü anhüma)'dan devam etmiştir. Hazreti Hasan'ın soyundan gelenlere "**Şerif**", Hazreti Hüseyin'in soyundan gelenlere de "**Seyyid**" denir. Peygamber Efendimizin temiz ve mübarek kanını taşıyan Seyyid ve Şerifler, günümüzde dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşamaktadırlar. Her biri güzel ahlak numunesi olan bu Peygamber torunlarından, bizim memleketimizde de yaşayanlar vardır.

Ehl-i sünnet âlimleri, Ehl-i Beyt sevgisini, son nefeste iman ile gitmek için gerekli görmüşlerdir. Ehl-i Beyti sevmek, Onlara kıymet verip saygı göstermek her müslümanın vazifesidir. Allahü Teâlâ, Ehl-i Beyt hakkında buyuruyor ki:

"Allah sizlerden ricisi (kusur ve kirleri) gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemeyi murad ediyor." (Ahzab 33)

Ehl-i Beyt denilince; **Hazret-i Ali, Hazreti Fatıma ve mübarek iki oğlu Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin** (Radıyallahü anhüm) akla gelir. Bir keresinde Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), Hazreti Ali ile Fâtıma, Hasan ve Hüseyin (Radıyallahu Anhüm)'ü, mübarek abaları ile örterek şöyle dua buyurmuştur:

"İşte, Benim Ehl-i Beytim bunlardır. Yâ Rabbi, bunlardan kötülüğü kaldır ve hepsini temiz eyle!"

Hazreti Ali (Radıyallahü Anh)'ın Güçlü Hitabeti

Hazreti Ali, fevkalâde belîğ ve fasih konuşurdu. Hitabeti çok etkileyici ve tesirliydi. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'den sonra Hazreti Ali derecesinde belîğ hutbe irâd eden bir zât görülmemiştir.

Onun söylediği her söz bir vecize kudretindeydi. Hitap ve sözleri yüzyıllardır insanlığa ışık saçmış, hatta Onun seçme sözleri günümüzde de ibret ve nasihat olarak yazılıp söylenmektedir. Hazreti Ali'nin mektupları, hutbeleri, kısa sözleri birer inci taneleridir. Hazreti Ali'nin başarılı bir lider olmasında, Onun söz söyleme gücünün, etkili hitabetinin önemli bir yeri vardır.

Hazreti Ali (Radıyallahü anh) bir keresinde bazı kimselerin yaptıkları affedilmez hatalarından, onların vefa, samimiyet ve sadakat hususundaki zafiyetlerinden dolayı çok kızdı. Halkı toplayıp onların bu vefasızlıklarına sitem ederek şöyle dedi:

"Canım kudretinde olan Allah'a yemin olsun ki, düşman topluluğu sizden daha fazla hakka bağlı oldukları için değil, aksine batıl yollarında gayretli olduklarından, sizin gevşek ve pısrık tutumunuzdan dolayı size galip gelecektir. Genel olarak milletler, kendilerini idare edenlerin zulmünden korkarlar. Halbuki ben, idare ettiğim halkımın zulmünden korkuyorum.

Görünüşte yanımdasınız ama gerçekte yoksunuz. Gerçekte kölesiniz ama kendinizi efendi zannediyorsunuz. Size hikmetli sözler söylüyorum, fakat siz kaçıyorsunuz.

Öğüt ve nasihat ediyorum siz oraya buraya da-
ğılıyorsunuz. Ben sabah sizi düzeltiyorum, akşam
olunca yanıma eğri bir yay gibi dönüyorsunuz.
Doğrultan aciz kaldı, doğrultulmak istenenler doğ-
rulamakta inat etti.

Ey insanlar! Ey vücutları burada olup da akılları
uzakta olanlar! Heva ve hevesleri birbirinden ayrı
olanlar! İdarecilerin başlarına dert olanlar! Sizi ya-
rama merhem yapmak istiyorum, halbuki siz be-
nim yaramsınız. Tıpkı bir vücuda batarak kırılan
diken, dikenle çıkarmak gerektiği ve o dikenin ön-
ceki dikenle birlikte olacağını bildiğimiz gibi, o da
kırılarak başka bir dert haline gelecektir.

Ben sizi yılanlar gibi birbirine sokulmuş olarak
görüyorum. Ne hakkı tutuyorsunuz, ne de haksız-
lığa karşı çıkıyorsunuz. Ne vatani savunurken savaş
zamanında ayağınızı sağlam basıp savaşıyorsunuz,
ne de huzur ve barış zamanında güvenilir arkadaş
oluyorsunuz. Ben sizin arkadaşlığınızdan bıktım.
Sizinle birlikte olduğum zaman, sayınızın çok ol-
masına rağmen Kendimi yapayalnız hissediyorum.

Ey vücutları yanında olup da akılları kendilerin-
den uzakta, arzu ve istekleri değişik olan insanlar!
Bu güne dek size yaptığım konuşmalar taşları bile
yumuşatır. Sizin davranışınız düşmanları toprakla-
rımıza saldırmaya teşvik eder. Sizi yardıma çağırın,
ümitsizliğe mahkum olur ve işi sizinle olan hiçbir
zaman rahat nefes alamaz. Söz uydurmak ve aldat-
mak prensibiniz olmuş. Siz benden, uzun süredir
borç altında kalan borçlunun süre istediği gibi süre
istediniz. Kendi evlerinizi koruyamadığınıza göre,
siz hangi toprağı, hangi evi-ocağı koruyacaksınız?..
Benden sonra hangi komutanın emrinde savaşa-
caksınız?.. Vallahi gerçek aldanmış kişi, sizin aldattı-
ğınız kişidir. Sizin arka verdiğiniz kimsenin kısme-
tine, ancak hedefine varamayan bir ok düşmüştür.
Ben sadece gözü yaşlı bir faniyim...”

Hazreti Ali (Radıyallahü Anh)’ın İlmi Üstünlüğü

Hazreti Ali (Radıyallahü anh), Peygamber Efendi-
mizin ashâbı içerisinde ilmi ile temayüz edenlerin
başında geldiğinden, âlimler içerisinde zirvede ol-
duğundan hiç şüphe yoktur. Çünkü o, küçük yaş-
tan itibaren Peygamber Efendimizin himayesinde,
terbiyesinde ve rahle-i tedrisinde yetişti. Hazreti
Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) peygamberlik gö-
revine başlayınca da hemen Müslüman olmuştu ki,
o zaman henüz on yaşındaydı.

Yani Hazreti Ali Nübüvvet evinde yetişti.
Kur’ân-ı kerîm lisânına herkesten daha ziyâde âşi-
naydı.

Kur’ân-ı kerîm’in belâgatine, i’câzına, hakikatle-
rine herkesten daha ziyâde vâkıftı. Efendimiz (Sallal-
lahü Aleyhi ve Sellem)’den yayılan feyizlerin nurlarına en
evvel kavuşmuş olan Hazreti Ali’nin nezih rûhu idi.

O ilim şehrinin kapısıydı. Nitekim Peygamber
Efendimiz bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuştu:

**“Ben ilmin/ hikmetin şehriyim, Ali de kapı-
sıdır. İlim isteyen kimse bu kapıdan gelsin”**

Peygamber Efendimiz genel olarak ümmetini
ilim öğrenmeye teşvik ettiği gibi, özel olarak da
Hazreti Ali’yi ilme teşvik etmiştir. Bir keresinde
Hazreti Ali’ye hitaben şöyle buyurmuştur:

**“Ey Ali, tevhidi muhafaza et, çünkü o benim
sermayemdir. Amele sarıl, çünkü o benim mes-
leğimdir. Namazı dosdoğru kıl, çünkü o benim
gözümün nurudur. Allah’ı zikret, çünkü o be-
nim kalp gözümdür. İlmi kullan, çünkü o benim
mirasımdır.”**

Arap lisânının ilk kaidelerini koyan zât da Haz-
reti Ali’dir. Bir gün Kur’ân-ı kerîm’in yanlış okun-
duğunu duymuş, bunun üzerine Arap gramerinin
ana hatlarını ortaya koyarak buna mâni olmuştu.

Hazreti Ali (Radıyallahü anh) Mekke’de okuma yaz-
ma bilen az sayıda kimselerden biri idi. Bunun için
Efendimiz’in vahiy katipleri içerisinde yer almıştı.
Ayrıca Peygamber Efendimiz hayattayken Kur’ân-ı
kerîm’in tamamını ezberleyenlerden biriydi. Bu yö-
nüyle de Allah’ın kitabını yazma, öğrenme, anlama
ve amel etme hususunda ashâbın en önde gelenle-
rindendi.

Hâsılı Hazreti Ali’nin Kur’ân-ı kerîme büyük bir
vukûfiyeti vardı. Hattâ bir gün hutbe irâd ederken
cemâate hitaben:

“Sorunuz! Bana ne sorarsanız size cevâbını veri-
rim. Kitâbullah’dan bana sorunuz. Vallahi bir âyet
yoktur ki, ben onun gecede mi, gündüzde mi, farda
mı, dağda mı nazil olduğunu bilmeyeyim!..” diye
buyurmuştu.

Hazreti Ali (Radıyallahü anh)’ın ilmi derinliği hak-
kında birçok rivâyet olup anlaşılması güç mesele-
lerde onun rivâyeti tercih edilmiştir. Hacc-ı Ekbe-
rin, “Kurban Bayramı” olduğuna dâir olan rivâyeti,
bunlardan biridir.

KISSADAN HİSSELER

HAKİKATİNİ GÖRÜNCE

Halife Harun Reşid döneminde yaşayan velilerden Behlül Dâna hazretleri, bir gün düzgünce kesilmiş tahta parçalarından eve benzer bir şeyler yapıyordu. Harun Reşidin hanımı Zübeyde hanım bunu görünce, ne yaptığını sordu. Behlül Dâna hazretleri:

– Cennet köşkü yapıyorum efendim, diye cevap verdi.

Dindar bir kadın olan Zübeyde hanım, Allah delisi meczup bir zat olan Behlül Dâna

hazretlerine sordu:

– Peki bu cennet köşkünü bana satar mısın?

– Almak isterseniz satarım.

– Peki kaç paraya satıyorsun?

– Bir akçeye veririm.

Zübeyde hanım hemen bir akçeyi çıkarıp verdi. Behlül Dâna hazretleri de bu akçeyi alıp hemen oradan geçen bir fakire, ihtiyacını karşılaması için infak etti.

O gece Harun Reşid rüyasında, kendisini ve hanımını cennette gördü. Zübeyde hanım gayet büyük ve ihtişamlı bir köşkte oturuyordu. Harun Reşid bu köşke çok imrendi ve hanımına sordu:

– Ey Hanım, sen bu köşke nasıl malik oldun?

– Dün, bir akçeye Behlül'den satın almıştım.

Sabah olunca Harun Reşid yatağından kalkar kalkmaz hemen Behlül Danâ'yı çağırıp dedi ki:

– Dün eşime bir cennet köşkü satmışsın. Ondan bir tane de bana yapar mısın?

– Tabi yaparım.

– Peki fiatı ne kadar?

– Bin akçe.

– Bu fiat çok yüksek değil mi? Halbuki eşime bir akçeye yapmışsın, bana niçin böyle yüksek fiyat söylüyorsun?

– Evet doğru, ona bir akçeye verdim. Ama o, köşkün hakikatini görmeden satın aldı. Oysa sen dün gece o köşkün nasıl görkemli olduğunu gördün. Dolayısıyla fiyatı da yükseldi.

GERÇEK ZENGİN

Servet sahibi bir kimse İbrahim Edhem Hazretlerine gelip, kendisine yardım etmek istediğini söyledi. İbrahim Edhem Hazretleri ona dedi ki:

– **Ben zenginlerden yardım kabul ederim, ihtiyaç sahiplerinden almam.**

Adam zengin olduğunu, hiç bir şeye ihtiyacı bulunmadığını, söyleyince İbrahim

Edhem o zata sordu:

– Peki ne kadar paran var?

– Altmış bin altınım var.

– Peki yetmiş bin olmasını ister misin?

– Elbette isterim.

– Ya seksen bin altın olmasını?

– İsterim tabi.

– Zenginim diyorsun ama benden de ihtiyaçlı birisin. Baksana seksen bin altının olmasını istiyorsun. Bunun için yirmi bin altına daha ihtiyacın var.

Oysa benim ihtiyacımı bir altın görür. Kanaatkâr olmayan kişi zengin sayılmaz, onun için senden bir şey alamam. Gerçekten zengin olsaydın yardımını kabul ederdim.

Hikmetli Sözlere

“Size ne oluyor da dünyada kazandığınız az bir şeye seviniyor, ahirette kaybettiğiniz birçok şeye üzülüyorunuz?”

Hazreti Ali (Radıyallahu Anh)

Hayret ederim o kişiye ki; hastalık korkusuyla yemekten perhiz eder de, Cehennem korkusuyla gınahtan perhiz etmez.

Yahya bin Muaz (Rahmetullâhi Aleyh)

Sahibine üzüntü veren günah, sahibine gurur veren ibâdetten hayırlıdır.

Atâ İskender (Kuddise Sirruhu)

İslâm'ın emrettiği her şey için cennet nimetlerinden bir derece vardır. Bu derecelere kavuşmak, ancak o emri yapmakla olur.

Mahmut USTAOSMANOĞLU
(Kuddise Sirruhu)

İslâmiyet'in içinde hiç bir kötülük, İslamiyet'in dışında da hiç bir iyilik yoktur.

Ebu-l Vefâ (Rahmetullahi Aleyh)

“Zenginlerle sohbet ederken aziz, fakirlerle sohbet ederken zelil ol. Zira zenginlere karşı izzetli davranman tevâzu, fakirlere karşı zilletli davranman şereftir.”

(Ebû Osman Hirî (Kuddise Sirruhû))

Bu dünyaya kiracı gibi yerleş.
Ev sahibi gibi yerleşirsen gitmesi zor olur.

Abdülaziz Bekkine Hazretleri

İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NİN MEKTÛBÂT'ININ 1. CİLD, 193.TE

“EHL-İ SÜNNET’İN DOĞRU İTİKÂDINI EDİNMEK İÇİN, BÜYÜK İMÂM TÜRPÜŞTÎ’NİN RİSÂLESİNİ OKUMAK PEK MÜNÂSİPTİR. ANLAŞILMASI KOLAYDIR. SOHBET DERSLERİNİZDE OKURSANIZ ÇOK İYİ OLUR” BUYRULAN

“TÜRPÜŞTÎ RİSALESİ” (11)

Kadere İmân

Hepsi Allah’tandır, yani bütün bunlar, Allahü Teâlâ’nın takdiri ve tedbiri le olmaktadır.

Bu husustaki hadis-i şerifler o kadar çoktur ki, hepsini bildirmek imkansızdır. Bir kaç tane-sini Allah’ın izni ile yazalım: Hulefa-i raşidinden Ömer bin Hattabın (Radıyallahu Anh) bildirdiği Cibril Hadisinde, Cebrail (Aleyhisselam), Rasûlullah’tan (Sallâ-lâhu Aleyhi ve Sellem) iman nedir? diye sual edince, Pey-gamber Efendimiz (Aleyhissalatü vesselam) buyurdu ki, “İman, Allah-ü Teala’ya, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, öldükten sonra dirilmeye, hayrın ve şerrin Allah-ü Teala’nın taktiri ile olduğuna inanmandır.” Kader, kadir olandan meydana gelenlere denir. Mukadder demek, ölçülüp biçilen, yani ne olur, nasıl olur, ne zaman olur ve nerede olur demektir. Kaderiyye mezhebinde bulunanlar, “Hadiste zemmedilen Kaderiyye Kaderilerdir. Esas kaderci sizsiniz; çünkü kader var diyen sizsiniz” diyorlar.

Cevabında deriz ki, biz Allah-ü Teala için kader ve taktir vardır diyoruz. Siz ise, kader kullara aittir deyip, onu kendinize nisbet ediyorsunuz. Daha bir çok hadis-i şeriflerden, kaderiyye mezhebinin ve bu mezhebde olanların nasıl oldukları ve nasıl İtikad edindikleri anlaşılmaktadır. Peygamberimiz (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki, “Kaderiyye mezhebindekiler Kader yok diyenler bu ümmetin mecusileridir. Hasta olurlarsa yoklamayın. Ölürlerse, cenazelerinde bulunmayın. Sizden kız isterlerse, onlara kız vermeyin.” Onları mecusilere şunun için benzetti ki, mecusiler iki kısımdır. Bir kısmı “iyiyi nur, kötüyü zulmet” yaratır derler. Diğer kısmı, “hayrı (iyiyi) Yezdan, şerri (kötüyü) Ehrimen (İblis) yaratır” diyor.

Hepsine lanet olsun. Bu konuda onların sözü, mecusilerin sözleri gibidir. Evet, mecusiler, yarata-na ortak koşuyorlar; kaderiler ise, ortaklık sayılacak kadar iler gidemiyorlar. Allah-ü Teala zalimlerin dediklerinden çok yüksek ve münezzehdir.²³

23-) Buradan kesin olarak anlaşılmış oldu ki, imam Ahmed bin Hanbel ve Ebû Davud hazretlerinin bildir-

dikleri, “Kaderiyye bu ümmetin mecusileridir” hadis-i şerifinde buyurulan kaderiler, mutezile ve onların yolundan gidenler olup, kaderi inkar edenlerdir. Onların, bu isim size daha çok yakışır, siz kaderin varlığını söylüyorsunuz demeleri safsatadır. Yukarıda buna işaret etmiştik. Hadis-i şerifin manası odur ki, kaderi inkar eden ve kul kendi fillerinin (işlerinin) yaratıcısıdır diyen mezkur kaderiyye fırkasında bulunanlar ve bu itikad üzere olanlar, bu ümmetin mecusileridir. Yani İslam milleti içerisinde onların hal ve itikadları, mecusilerin hal ve itikadına benzemektedir. Çünkü onlar, ilahın, halıkın, yani yaratanın birden çok olduğuna inanmakla, biri iyilikleri yaratan Yezdan, diğeri kötülükleri yaratan Ehrimenin bulunduğunu söylemekle, “iki yaratıcı vardır” diyorlar.

Hadis-i şerifte, “Bu kaderiler hasta olurlarsa, onları ziyaret etmeyin, nasıl olduklarını sormaya gitmeyin. Ölürlerse, cenazelerinde hazır olmayın” buyurulmakla, bu bozuk itikadda olanlara, dünyada iken de, öldüden sonra da, İslam hukukunu tatbik etmeyin ve Müslümanlar arasında bildirilen hak ve vazifelere, bunlar hakkında riayet etmeyin, ikazı yapılmaktadır.

Bütün bunları öğrendikten sonra, kaza ve kaderin manasına gelelim. Bu konuda yazılmış olan kitaplardan anlatılan odur ki, kaza ve kader, her ikisi de, ilahi taktir ve hüküm demektir. Yani kulların işleri hakkında Allah-ü Teala’nın ölçüp biçmesine ve karar vermesine kaza ve kader denir. Bazen de kaza ile kader ayrı şeylerdir derler ki bunu gün kader, ezeli taktir ve ilahi iradeye denir, yani kainatta olacak her şeyin olmasına ilahi iradenin taalluku (bağlanması) dır ki kalem bir defa yazmış ve kurumuştur. Kaza ise, o şeyin taktir olduğu üzere meydana gelmesine derler. “O her an yaratma halindedir” (Rahman suresi, 29. ayeti) bundan ibarettir. Yani her gün ve her saat, Allah-ü Teala yapmada ve yaratmadadır.

İmam Huccetü'l İslam (Kuddise Sirruh) el-Maksadü'l Aksa fi Şerh-i Esmail'-Hüsna kitabında el-Hakem ismi-i şerifinin izahında şöyle yazar: Kaza ve kader Allah-ü Teala'nın hükmünden meydana gelir.

Hak tealanın tedbiridir, irade ettiği düzendir. Sebepleri vaz' edip, onları tertip edip, düzenlemiştir.

Emirü'l müminin Ali (Radiyallahü Anh) da Rasûlüllah'tan (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bildiriyor: "Kader, yani hayır ve şer Allah-ü Tealadandır". Ehl-i beytten Hazret-i Alinin oğlu Hazreti Hasan'ın (Radiyallahü Anhüma) Rasûlüllah'tan (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bildirdiği salat-i vitirde okunan kunut duasındaki, "Beni kaza ve taktir ettiğin şerden koru!" ifadesinden açıkça anlaşılıyor ki, Allah-ü Teala'nın şerli kazası (taktiri) demek caizdir.

Bu hususta bir çok hadis-i şerif vardır. Bu hadis-i şerifleri rivayet eden, yani Resûl-i ekremden (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bildirenler arasında, müminlerin annesi Hazret-i Aişe (Radiyallahu Anha) ve yine müminlerin annesi Hazreti Ümm-ü Selem (Radiyallahü Anha) ve Eshab-ı kiramın (Aleyhimürrıdvan) fakihlerinden, yani en büyük alimlerinden Abdullah bin Mes'ud, Ubeyy bin Ka'b, Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Abbas, Zeyd bin Sabit, yine Eshab-ı kiramın ileri gelenlerinden Huzeyfe-i Yemani, İmran bin Husayn, Ubade bin Samit ve hepsi adil oldukları halde, en adillerinden Cabir bin Abdullah, Ebu Hüreyre, Enes bin Malik, Ebu Sa'id Hudri, Râfi' bin Hudeyc, Huzeyfe bin Üseyd, Nevvas bin Sem'an (Radiyallahu Anhüm) ecmain ve isimleri ve halleri hadis kitaplarında bildirilen daha niceleri vardır.

Bidat sahiplerinin Ehl-i sünnete muhalefet ettikleri meselelerin hiç birinde, Kur'an-ı kerimden, hadis-i şeriften ve aklın gerektirdiği açık hüccet ve senetlerden bunda olduğu kadar açık beyanlar yoktur. Buna rağmen onlar, kimini fasid tevillerle atmakta, kimini inkar etmekte, kimini de şahsi düşünceler ve indi mülahazalarla kabul etmemektedirler.

İmam-ı Gazali (Radiyallahü Anh) devamla buyuruyor ki, Allah-ü Teala'nın, salih amelleri olanlar hakkında saadet hükmü ve amelleri kötü olanlar için şekavet kararı vermesi, salih amellerin, sahibinin saadetine, kötü amellerin de sahibini şekavetine sebep olmasındandır. İlacı içenin şifa bulması, zehri içenin ise helak olması gibidir. O halde ey kardeşim, bu sözde iyi düşün! Ve kesin olarak bil ki, saadet ve şekavete giden ezeli hükme inanmak, amelden kalmayı ve amel yapmamayı mucib değildir. Bilakis daha çok çalışmayı ve çok çalışarak iyilik yapmayı gerektirmektedir.

Çünkü ezeli hüküm, aynı zamanda iyi amelin saadete, kötü amelin şekavete sebep olabilmesi şeklindedir. Tıpkı ilacın şifaya, zehrin helake sebep olması gibidir. Hiç bir akıllı hasta, kendine şifa olacak şeyden el çekmez ve kendi helakine sebep olacak şeyi istemez. Eğer isterse, onun için en kötü hastalık onun bu cehalet ve bilgisizliğidir.

Mesela, diyorlar ki, kulların işlerini yaratan Allah'tır dersek, kesbi (kulun, iradesini kullanarak bir işi edinmeyi) batıl etmiş, işe karıştırmamış oluruz. Böylece kulu yaptığı işte mecbur bilmiş oluruz. O zaman mecburi olarak bir işi yapana niye ceza ve azap edilsin süali ortaya çıkar.

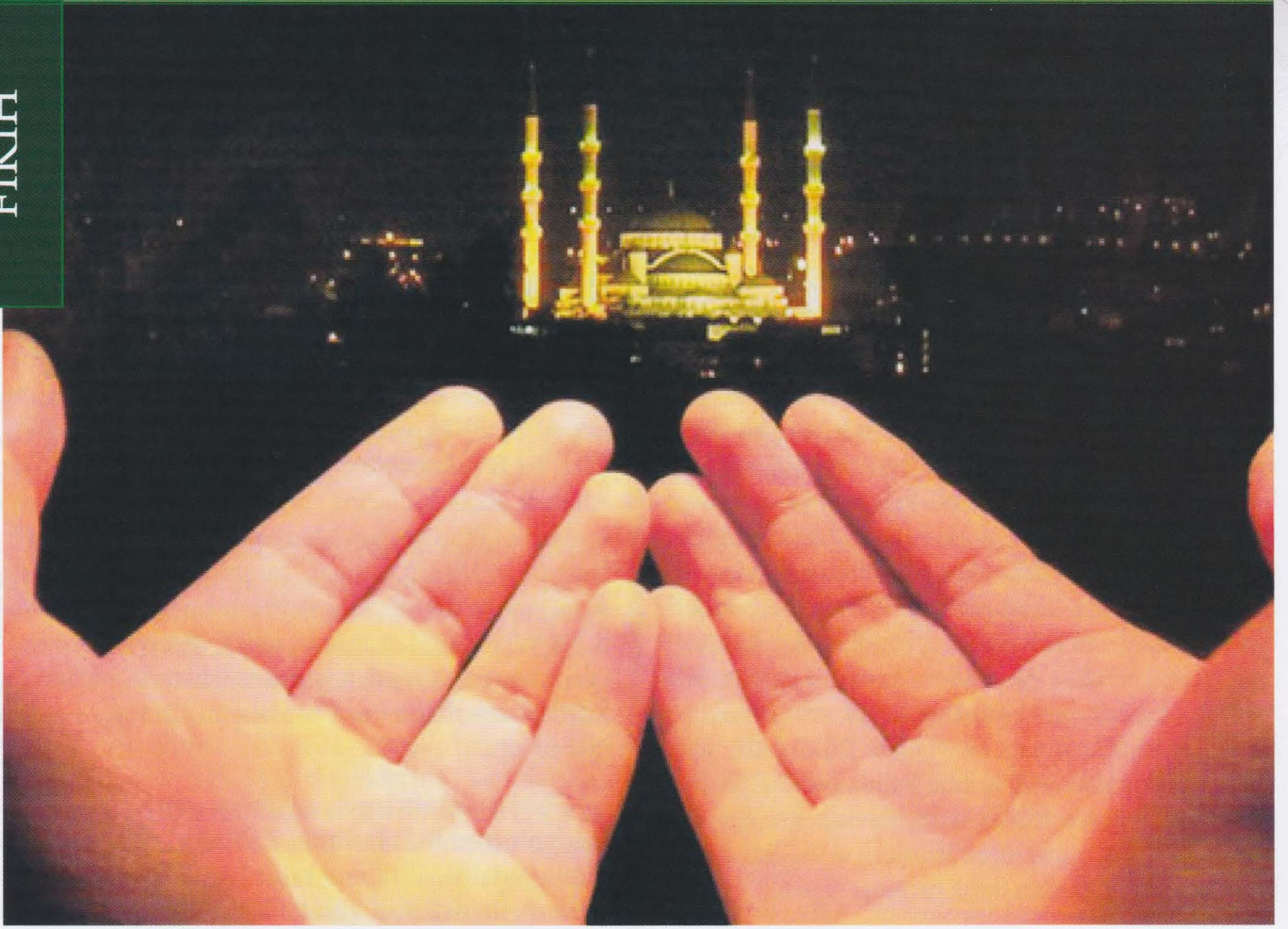
Cevap olarak deriz ki, kesbi işe karıştırmamak Cebriyye yolundakilerin mezhebidir. "Onlar, bizden sadır olan iyilik ve kötülüklerde bizim irade ve ihtiyarımız (tercih hakkımızı kullanmamız) yoktur; biz bir kapı gibiyiz, kapıyı açarlarsa açılır, kapatırlarsa, kapanır "diyorlar. Böyle söylemeleri, kara, kuru ve kaba bir cahilliktir. Dini ifsad etmektir. Allah-ü Teala kullarına bir takım şeyleri yapmayı emir, bir takım şeyleri işlemeyi ise yasak eylemiştir. İhtiyarı, iradesi olmayan bir kimseye, bunu yap, sunu yapma demek, boş ve yersiz bir söz olur. Allah-ü Teala ise bundan münezzehtir. İsteyerek yapılan işle, istemeden yapılan iş arasındaki fark çok açıktır. Sıtmaya tutulmanın veya tiki olanın titremesi, gayri ihtiyaridir.

Çünkü o, titremek istemez, ama elinde olmadan titrer. Bu titremeyi yaratanın Allah-ü Teala olduğunda bir ihtilaf yoktur. İşte ihtiyarı olan da, bunun gibi, Allah-ü Teala'nın yaratmasıdır. Çünkü her ikisi de muhdes yani yok iken sonradan var edilmiş bir cisimde vukua gelmektedir. Buna göre birinde hareket yaratmış, ihtiyar yaratmış, diğerinde ise hem hareket yaratmış hem de ihtiyar yaratmıştır.

Diyorlar ki, kulların yaptıkları işleri ve kesbleri hakkında, Allah-ü Teala bunları yarattı denemez. Çünkü bu, bir iş hakkında, bunu iki kişi yaptı demek olur. Bu ise mümkün değildir.

Cevap olarak deriz ki, bir işi iki kişi yaptı demek, iki ayrı manada olursa mümkündür. Nitekim Allah-ü Teala, bir ayette ölümü ve hayatı yarattığı için ve insanların ölümü O'nun hükmü ile olduğu için, kulların canını almayı kendisine nisbet etmektedir ama diğer ayette kulların canlarını alma işinde melekleri vazifelendirdiği için, "İnsanların ruhunu meleklerin kabzettiğini bildirir. İşte aynı böylece Halkın işlerini Allah-ü Teala yapıyor demekle, kullar işlerini kendileri yapıyor demek muhtelif iki manadadır.

Aynı şekilde bir kişiyi Allah-ü Tealaya izafe ederiz, zira O'nun yaratığıdır. Anasına babasına izafe ederiz. Çünkü onların kesbidir, yani isteyerek bir iş yaptılar Allah da bu insanı meydana getirdi" demektir.

KİŞİ ZEKÂTINI HANGİ GÜNDE VERMELİDİR, KİRA GELİRLERİNİN ZEKÂTI NASIL HESAPLANMALIDIR?

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FIKİH KURULU

Allah Teâlâ'ya hamt eder, Hazreti Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'e, âl ve ashabına selam ederiz.

Ticari mal, deve, koyun, sığır emsali nisap çeşitlerinden herhangi birine sahip olan kişi Şer'an zengin sayılır. Böyle bir kimse nisaba ulaştığı günü yani Şer'an zengin sayıldığı günü kaydetmesi gerekir. Ayrıca farklı bir nisaba malik olduğunda ise o gün de ayrıca kaydetmelidir. Günleri hicri takvime göre hesaplamalıdır.

Meseleyi daha iyi anlatabilmemiz için konuyu günümüzde yaygın olan para ve ticari mallara çekerek konuşalım: Günümüzde 85-90 gram altının para değerine veya o kadar para yapacak ticari mala sahip olan kişiler, Şer'an zengin sayılırlar. Ve zengin

oldukları bu günü, hicri takvime göre kayıt altına almalıdırlar. Aksi halde zekâtlarını tam olarak hesaplamaları mümkün olmayacaktır. Bu mesele bilinmez ve uygulanmazsa, verilen zekâtların geçerli olacağında her hangi bir kuşku söz konusu değildir. Fakat bu mesele günümüzde uygulama açısından unutulmuş olduğundan birçok kişi, vermesi gereken bir miktar zekâtı vermiyor, bir kısmı da üzerlerine vacip olan zekâtta daha fazla bir miktarı ilave olarak vermektedir. Bu yüzden zengin oldukları günü kesinlikle kayıt altına alıp belirlemelidirler. Böyle bir günü belirlemek, Şer'i bir yükümlülüğün yerine getirilmesi için gerekli olduğundan vaciptir.

Sözgelimi; Recep ayının birinci günü zengin olan bir kişi düşünelim. Bu kişi zekâtını her yıl Kadîr gecesi veriyor varsayalım. Şimdi düşünelim

ki bu kişinin, Recebin birinde 40000 lirası vardı. Fakat Ramazandan önce Şaban ayında kullanmak için bir araba satın aldı ve elinde 20000 lira kaldı. Binmek için alınan arabaya zekât düşmeyeceği için haliyle geriye kalan parasını hesap edip 500 lira zekât verecektir. Fakat gerçekte vermesi farz olan zekât 1000 liradır. Zira ona zekât, Recep ayının birinci günü 1000 lira olarak farz olmuştur. Ramazan ayı ise onun zekâtı açısından sene başlangıcı değil sene ortasıdır. Sene ortasında malın bir kısmının harcanması zekâtın miktarında değişikliğe sebep olmaz.

Farklı bir misal daha verelim; aynı adam Recep ayından sonra ticaret yapıp zarar etse ve Ramazan ayında elinde 20000 lira kalsa zekâtını yine 500 lira eksik olarak verecektir.

Veya bu adam Recep ayından sonra Ramazan ayında 40000 lira daha kazanarak toplam 80000 lira olduğunu düşünelim. Şimdi yıllık zekâtı 1000 lirayken 20000 lira ödemiş olacaktır. Kim bilir gelecek yıl Recep ayı gelmeden elindeki para harcanmış olacaktır.

Ayrıca zekât günü belirlenmiş olduğunda “aldığım kiraların zekâtını nasıl vereceğim” emsali birçok soru cevabını bulmuş olacaktır. Zira zekât gününden itibaren, gelecek yıl zekât gününe kadar kazanılan-kaybedilen, kira, maaş veya hediye olarak gelip-giden paraları hesaplamaya gerek yoktur. Zekât günü geldiğinde elde avuçta olan para, altın ve menkul-gayrimenkul bütün ticari malını hesaplayıp 1/40’a tekabül eden miktarı zekât olarak verecektir.

Yalnız farklı cinsten olan nisaplar birbirlerine katılmayacağı için farklı cinsten elde edilen her nisap için ayrı bir zekât günü belirlemek gerekir. Yani farklı bir nisaptan zengin olunan gün, o tür mallara ait zekâtların sene başlangıcı olarak belirlenmelidir. Sözelimi; 100 gram altını olan kişi daha sonra beş adet yayılım/ otlak deve sahibi olduğu düşünülürse altınlar malik olduğu günün üzerinden bir yıl geçince sadece altınların zekâtını verir. Develerinin zekâtı ise onlara malik olduğu günün üzerinden bir kameri yıl geçtikten sonra vacip olacaktır.

Şu halde zekât gününden sonra elde edilen hangi tür mallar zekât günündeki asıl nisaba katılır, hangi türleri için yeni bir nisap günü belirlenir sulini Hanefî Mezhebine göre kısaca cevaplamamız gerekir.

El-Kâsânî, Alâuddin Ebû Bekr İbn Mes’ûd (ö.587), *Bedâiyu’s-Sanâyi fi Tertibi’s-Şerâi’* isimli eserinde şöyle demiştir: Yıl içerisinde kazanılan her türlü mal için iki durum söz konusudur. Kazanılan mal ya eldeki malın türündendir yahut da değildir.

- Eldeki malın türünden değilse nisap hususunda eldeki mala ilave edilmez. Elde edilen bu yeni kazanç nisaba ulaşıyorsa onun için nisap başlangıç günü elde edildiği andan itibaren başlar. Yıl tamamlanınca bu malın zekâtı ayrıca verilir. Nisaba ulaşmıyorsa herhangi bir şey gerekmez. Sözelimi; elinde nisap miktarı büyükbaş yayılım hayvanı bulunan bir kişi yıl içerisinde herhangi bir şekilde (alışveriş, hibe veya başka yollarla) kırk tane küçükbaş yayılım hayvanı elde edecek olursa bunlar için nisap günü, elde edildiği andan itibaren başlar.

- Kazanılan mal eldeki malın türünden olursa iki durum söz konusudur.

- a. Kazanılan mal, asıldan doğmuş, ondan türemiş yahut onun vasıtasıyla kazanılmıştır. Ticaret mallarının kârları ve hayvanların yavrulmaları bu kapsamda mütalaa edilir. Bu tür artışlar, nisap günü hususunda asla tabidir. Asıl için söz konusu olan nisap günü bu tür kazançlar için de geçerlidir. Dolayısıyla bu durumda asıl sermaye için başlamış olan nisap günü, yıl içerisinde elde edilen kazanç için de geçerli olur. Artık yılsonunda sermaye ve kazancın toplamından zekât verilecektir.

- b. Yıl içerisinde elde edilen mal eldeki aslın türünden olmakla birlikte ondan doğmamış, ondan türememiş yahut onun vasıtasıyla kazanılmamıştır. Örneğin elinde nisap miktarı küçükbaş hayvanı olan bir zekât yükümlüsünün yıl içerisinde alışveriş, hibe, vasiyet emsali nedenlerle eline küçükbaş hayvanın geçmesi gibi.

c. Yahut elinde nisap miktarı para bulunan bir mükellefin, yıl içerisinde bu paradan bağımsız olarak herhangi bir şekilde eline bir miktar daha para geçmesi gibi. Bu tür malların asıllarına katılıp katılmayacağına âlimler ortak bir kanaate varmamışlardır. Hanefilere göre, bu durumda da elde edilen yeni kazancın asla katılarak asıl için söz konusu olan nisap günü, bu yeni kazanç için de geçerli olur. Ve yılsonunda ikisinin toplamından zekât verilir. Şafilere göre ise; yıl içerisinde kazanılan bu tür mallar, nisap günü konusunda asla katılmayıp, onlar için yeni bir nisap günü belirlenir. Ve bu günün üzerinden bir tam yıl geçmedikçe bu malların zekâtını vermek vacip olmaz.²³

Günümüzde zekât verenlerin birçoğu Şer'an ne zaman zengin olduğunu ve zekât gününü bilmeden genellikle Ramazan ayında olmak üzere zekâtını vermektedirler. Acaba zekât vermesi gereken günü bilmeyenler yani hicri takvime göre ne gün zengin olduğunu, nisaba ulaştığını bilmeyen kişiler kendilerine Ramazan ayından bir gün seçebilirler mi, yoksa ne yapmalıdırlar? Gerçekten önemli olan bu sorunun cevabı için Hanefi mezhebine ait muteber kaynaklarda bir cevap bulamadık. Mezhep kitapları zekâtın, nisabın üzerinden bir kamerî/hicri yılın geçtiği zaman hesaplanıp verileceğinde herhangi bir ihtilafa yer vermemişlerken, zenginliğe ulaştığı günü unutan kişinin zekâtını nasıl hesaplayacağına dair bir formülden bahsetmemişlerdir.

Burada fıkıh kanaatlerinden yola çıkarak söz söylemek gerekecekse iki şık ortaya çıkacaktır.

İki şığka girmeden hemen önce şunu belirtelim; kişinin kanaatinde şu gün "Şer'an zengin sayılacak nisaba ulaşmıştım" diye bir zan mevcut ise ona göre amel etmesi gerekir. Hatta şu ay gibi tahmini üç aşağı beş yukarı bir gün belirleyebiliyorsa ona göre amel eder. Veya da zengin olduğu tarihi yaklaşık olarak ifade edecek harici deliller, ipuçları veya herhangi bir belge, makbuz varsa ona göre hareket ederek zekât gününü belirlemesi gerekir. Fakat böyle değilse o zaman kanaatimize göre fıkhı uygun iki şık söz konusu olacaktır.

1. İhtiyatlı ve zor olan şık: Kişi Ramazan ayının sonunda veya mesela; halk arasında kadir gecesi diye bilinen gecede geçmiş yılın bütün bilançosunu gözden geçirir. Zekât vereceği nisap türü o yıl, en fazla hangi miktara ulaşmışsa o değer üzerinden zekâtını hesaplar ve öder. Bu durumda ihtiyaten yıl içerisinde verilebilecek zekâtın en fazlasını vermiş olur ki zekât sorumluluğundan gönül hoşnutluğuyula kurtarmış olur.

2. Kolay olan şık: Halkımız arasında öyle ya da böyle zekâtlar genellikle Ramazan ayında verilmektedir. Kim bilir 30 yıldan beri zekât veren bir Müslüman, zengin olduğu günü çoktan unutmuş ve 30 yıldan beri her Ramazan ayında zekâtını hesap edip vermektedir. Yani Ramazan ayında zekât vermek bir teamül halini almıştır. Öyleyse bu kişiler, zekât gününü Ramazan ayından belirli bir günde sözgelimi; birinci günü veya onuncu günü veya kadir gecesi şeklinde sabitleyip vermelidirler. Böyle bir günü kendisine zekât günü belirleyen kişilerin mümkünse ihtiyat olarak bir kereye mahsus bir miktar daha zekât vermeleri iyi olur. Zira mümkündür ki Ramazan ayı olarak belirlediği günden daha önce bir günde nisaba ulaşmıştı. Böyle bir ihtimali de ortadan kaldırmak için zengin olduğu ilk yıllarda ki mal hesabına göre bir miktar zekât vermesi yerinde olacaktır.

Ezcümlle: Her bir zengin Müslüman'ın zekât fıkhını gereği gibi uygulayabilmek için kendisine ait bir zekât günü belirlemesi gerekir. Bu günü; varsa, kendisinin devamlı verdiği bir gün yoksa günümüz teamüllerine binaen alışıl gelmiş bir ay olan Ramazan ayından belirli bir gün olarak tespit etmesi gerekir. Artık belirlediği bu güne ömrünün sonuna kadar riayet etmelidir. O günden önce zekât verebilir. Fakat o güne göre zekâtını hesaplayacaktır. O gün borçlarını düşerek elinde olan para ve ticaret mallarını hesaplayacak ve zekâtını tespit edecektir. Artık yıl içerisinde kira olarak alacakları veya maaşının zekâtı nasıl olacak diye ayrı bir hesap yapmayacaktır.

Allah Teâlâ en doğrusunu bilendir.

23 El-Kâsânî, Bedâiyü's-Sanâyi fi Tertibi's-Şerâi'; Daru'l-kutubi'l-ilmîyye 2/399-403

HADÎS-İ ŞERİFLER

Muaviye İbni Ebî Süfyan (Radıyallahu anh) dan rivayete göre Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

“Haberiniz olsun! Sizden önce Ehl-i kitap yetmiş iki fırkaya bölündü. Ümmetim ise yetmiş üç fırkaya ayrılacak, yetmiş ikisi Ceheneme gidecek, yalnız bir fırkası kurtulacak.

Bu fırka, Benim ve Ashâbımın yolunda gidenlerdir.” (Ebu Davud, sünnet 1, No:?? 4597)

Ebu Hureyre (Radıyallahu anh)dan rivayete göre Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

“İnsanlar üzerine yağmurunun bolluğu, fakat veriminin azlığıyla aldatıcı yıllar gelecektir. O dönemde yalancı adam doğrulanacak, doğru adam yalanlanacak, hain adama güvenilecek, güvenilir adam hainlikle itham edilecek. O zaman rüveybıda adam söz sahibi olacaktır.

Bunun üzerine: “Rüveybıda nedir, Ya Resulellah?” diye sorulduğunda Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

“Kendisine önem verilmeyen, ayak takımından olan bilgisi kıt adam”, diye cevapladı.” (Sünen-i İbni Mace, No: 4036)

Ebû Mûsâ el-Eş'arî (Radıyallahü anh)'in rivâyetine göre Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Kıyamete yakın dönemde karanlık gecenin parçaları gibi fitneler meydana gelecek. O fitnelerde adam mümin olarak sabahlayıp kâfir olarak akşamlayacak ve mümin olarak akşamlayıp kâfir olarak sabahlayacaktır.

O fitneler (dönemin)de oturan kişi ayakta durandan, ayaktaki yürüyenden, yürüyen kişi de koşandan hayırlıdır.

Bu itibarla (o döneme yetişerseniz) ok yaylarınızı kırın, yay kirışlerinizi parçalayın ve kılıçlarınızı da taşa vurun (ki kırılınsın veya körelsin).

Eğer biriniz(in bulunduğu yer)e girilir (ve öldürölmek istenir) ise o, Âdem (Aleyhisselam)'in (Hâbil ve Kâbil isimli) iki oğlunun hayırlısı (olan Hâbil) gibi olsun (yani ölen olsun, öldüren değil).” (Ebû Dâvud, Fiten 2, 4259-4262, 4/100, 101; Tirmizî, Fiten 30, 2197, 4/488; Buhârî Fiten 31)

Ebu Hureyre (Radıyallahu anh) anlatıyor. Rasûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki:

“Herc artmadıkça Kıyamet kopmayacak” Orada bulunanlar:

Bunun üzerine: “Herc nedir, ey Allah'ın Resülü?” diye sordular. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

“Öldürmek! Öldürmek! Katil niye öldürdüğünü, öldürölen niye öldüröldüğünü bilmeyecek” buyurdu. (Müslim, Fiten 18, (157)

İbni Abbas (Radıyallahü anhüma) şöyle rivayet etmiştir. Bir kere Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

“Allah'ım! Sa'ımıza ve müddümüze bereket ver/mübarek kıl. Mekke'mize ve Medine'mize bereket ver/mübarek kıl.

Şam'ımıza ve Yemen'imize bereket ver/mübarek kıl, diye dua etti. Toplulukta bulunan bir adam:

- Ey Allah'ın Peygamberi! Irak'ımıza da (dua et), dedi. Bunun üzerine Rasulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

- **Şeytanın boynuzu orada ortaya çıkacak ve fitne orada yayılacaktır, buyurdu.** (Taberânî, el-Mucemü'l-evsat No: 4098, 4/245)

HAVALARIN SICAK OLUŞU VE ALLÂH-U TEÂLÂ'NIN HAKÎM İSM-İ ŞERİFİ MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER

Bu yaz mevsiminde de havalar epeyce sıcak geçiyor. Bunun üzerine bir de yüksek nem oranı eklenince insan adeta nefes almakta zorlanıyor, sıcaklık boğucu bir hal alıyor ve insanlar bunalıp daralabiliyor. Havaların böylesine sıcak ve bunaltıcı olduğu günlerde, tabiatı icabı insan serin ve gölgelik bir yer arıyor.

Tabii şehrin bu sıkıcı ve boğucu havasından ve stres ortamından kurtularak, biraz dinlenmek biraz da serinlemek amacıyla, herkes imkanına ve ortamına göre ya köyüne, ya memleketine veya kendine uygun bir yere tatil yapmaya gidiyor.

Meteoroloji “cehennem sıcakları geliyor” diye haber verince, uzmanlar da halkı uyarıp: “Sıcaklığın çok yükseldiği öğlen saatlerinde güneş altında kalınmamalı.

Rengi açık, rahat ve hafif giyecekler tercih edilmeli. Aşırı efor gerektiren işlerden kaçınılmalı. Bolca sıvı tüketilmeli” gibi ikazlar yapıyorlar. Bu uyarılara riayet etmek bedenimizin sıhhati için gerekli olan şeyler.

Peki, cehennem sıcaklarına karşı tedbirler alıyoruz da, acaba cehennemin kendisi için bir tedbir alıyor muyuz?.. Çünkü sıcaklara alışabiliriz, o gelip geçicidir, mevsimler değişince oda değişir. Fakat cehennem öyle alışılacak olan, gelip geçici bir yer değil. Rabbim oraya girmekten cümlemizi muhafaza buyursun. Değil oraya girmek onun sesini-kokusunu bile bizlere duyurmasın.

Sıcak havalarda nasıl ki bedeninin sıhhati için alınan tedbirler varsa, rûhumuzun sıhhatini muhafaza etmek için de uymamız gereken kurallar vardır. Belki de bunların başında gelen kural; bu sıcaklardan şikayet etmemektir.

Terleyip bunaldığımız zamanlarda isyankâr bir tavırla oflayı-poflayıp “bu kadar da sıcak olur mu?” gibi sitemlerde bulunmamaktır... Zira bu tür sitem ve şikayetler haddi aşan ifadelerdir ve çok yanlıştır.

Niçin?..

Çünkü bu gibi sözlerde bir itiraz, bir karşı gelme veya bir hesap sorma var. Kime?.. Bu sıcakları yaratan, bu harareti artırana... Bunu yapan ve yaratan Allah-u Teala olduğuna göre, bu itiraz da (Haşa) Mevla’ya yapılmış olmuyor mu? Onun için ağzımızdan çıkan söz nereye gidiyor, bunu çok iyi anlamak lazım. Dolayısıyla bu tür ifade ve tavırlardan, Mevla’nın yaptığından memnun olmamak gibi bir durum ortaya çıkıyor, hatta bunun da ötesinde bir sitem ve itiraz söz konusu oluyor ki, Rabbim bu tür ifade ve tavırlardan bizleri muhafaza buyursun.

Mevla Teala’nın “Hakîm” İsm-i şerifi

Mevla Teala’nın İsm-i şeriflerinden bir tanesi de; “**Hakîm**” dir.

Ne demektir “Hakîm”?

İş ve emirleri hikmetli, yanlışsız olan, her yaptığını yerli yerinde yapan demektir. Peki “bu kadar da sıcak olur mu?” demek; (Haşa) “bu kadar sıcak olmaması lazım, bu doğru ve yerinde olmayan bir iştir.” manasına gelmiyor mu? Sıcağı da yaratan Hazreti Allah olduğuna göre “Hakîm” ismi nerede kaldı, hani her işi yerli yerindeydi?..

Rabbimizin “Hakîm” olduğuna gerçekten iman etmiş isek, Onun yaptıklarına itiraz etmek kabul edilemez. O, her ne yaptı ise doğrudur ve yerindedir.

Mesela; Allah-u Teala bizlere göz, ağız, kulak, burun verdi. Bize lazım olacak ne kadar aza-uzuv varsa hepsini bizlere lütfetti. Bunları bize verirken yaptığı iş ne kadar da yerinde değil mi? Evet çok yerinde!..

Bizlere sıhhat-afiyet ihsan etti, eş verdi, çoluk-çocuk nasip etti, bunları yaparken de en doğrusunu yaptı değil mi? Evet öyle!..

Semâ’yı tezyin ederek, Ay’ı, Güneş’i, Yıldızları, tüm gezegen ve galaksilerin hepsini yaratıp, onları bir hesap ve bir sistem üzere kazasız belasız yürün-gelerinde hareket ettirdi.

İşte bütün bunları yaparken de hiçbir eksik ve noksan olmadan, hepsini yerli yerinde halketti değil mi? Evet, bunda hiç şüphe yok... O halde bizlere bu kadar nimetleri bahşeden, uzaydaki böylesine karmaşık bir sisteme nizâmat veren, on sekiz bin alemleri yoktan var eden Hazreti Allah, tüm bunları yaparken çok doğru ve yerli yerinde yaptı da, havalının çok sıcak olmasını mı yanlış yaptı? (Haşa)

Mevla Teala Hazretleri tüm bunları yaparken nasıl ki yerli yerinde ve en doğrusunu yapmış ise, diğer yaptığı şeyleri de, yapılması gerektiği şekilde ve yerli yerinde yaptığına hiç şüphe yoktur.

Şayet havalar çok soğuk olup ortalık buz kesiyorsa, böyle olması gerektiği için böyledir ve bu durum yerli yerinde yapılmış bir iştir. Veyahut havalılar çok sıcak ise, bu da Rabbimizin takdiridir ve en münasibi budur, gayet yerinde bir iştir.

Evladım Sen Merkezi Buldun

Musa Muslihiddin Efendi fitrî bir zekaya, kuvvetli bir hafızaya sahipti. Küçük yaşlarda hafızlığını ikmal etmiş ve zamanın değerli âlimlerinden okuyup tahsilini tamamlamış ilim irfan sahibi bir zât idi.

Musa Muslihiddin Efendi henüz küçük yaşlarında medresede okuyorken, bir gün hocası bütün talebelerini topladı ve onlara şu soruyu sordu.

- Şayet Allah-u Teala, bu dünyanın yönetimini ve idaresini size verse, neler yapar ve nasıl yönetir-diniz?

Hocanın sorduğu bu soru üzerine talebeler sırayla cevap vermeye başladılar.

Talebelerden bazıları:

- Allah yönetimi bana verse, mevsimlerin hepsini yaz yapardım, dedi. Bazısı:

- Ben de mevsimin hep kış olmasını isterdim, diye cevap verdi. Kimisi:

- Dünyada hiç fakir insan bırakmaz hepsini zengin ederdim, derken, kimileri de:

- Ben yeryüzünde bir tane bile kâfir bırakmaz, hepsini müslüman yapardım, diye cevap verdi. Tabi herkes düşüncesini söylüyordu ve sıra Musa Muslihiddin’e geldi. Hocası ona da aynı soruyu yöneltince dedi ki:

- Hocam şayet Allah-u Teala dünyanın yönetimini bana verecek olsa, **Ben onu hâli üzere bıraktım!**

Ne kadar da isabetli ve hedefi on ikiden, yani merkezden vuran bir cevap... Ne kadar derin manalar içeren bir ifade... Bu cevap hocasının çok hoşuna gitti ve Musa Muslihiddin'e şöyle dedi.

- **Evladım sen merkezi buldun!**

Ve işte bundan böyle Musa Muslihiddin Efendi "**Merkez Efendi**" diye çağırılır oldu. İşte Sünbül Efendi'nin damadı ve halifesi olan meşhur Şeyh Merkez Efendi, bu Musa Muslihiddin Efendi'dir.

Onun henüz küçük yaşlarındayken söylediği; "Allah-u Teala dünyanın yönetimini bana verecek olsa, ben onu hâli üzere bıraktım." sözü, gerçekten de merkezi bulan ve çok derin manalar içeren bir cevaptır. Öyle ya; Mevla Teala Hazretleri şayet murad etse mevsimleri devamlı yaz veya kış yapamaz mı?.. Ya da yeryüzünde hiç fakir bırakmayıp, herkesi zengin ederek mala-mülke ve servete boğamaz mı?.. Veyahut dünyada bir tane bile kâfir bırakmayıp, hepsine hidayet nasip ederek mümin olmalarını sağlayamaz mı?..

Elbette yapabilir. Nitekim Ali İmran sûresi 40. ayet-i kerimede şöyle buyruluyor:

"Allah ne dilerse yapar."

Mevla Teala dilediği her şeyi yapabilir, buna da gücü yeter. Durum böyle olmasına rağmen, her şeyi ziyadesiyle bilen ve tüm bunlara ziyadesiyle gücü yeten Rabbimiz şayet öyle yapmamış da, yaz mevsimini de kış mevsimini de, fakiri de zengini de, mümini de kâfiri de yaratmış ise, kim bilir bunlarda bizim bilmediğimiz nice hikmetler gizlidir. Ama madem Mevla Teala böyle takdir buyurmuş o halde; "yok efendim ben olsam şöyle yapardım", "ben yapsam böyle ederdim" demenin hiçbir manası yoktur.

Madem Allah-u Teala **Hakim**'dir, yani **her yaptığı iş yanlışsız, doğru ve yerli yerindedir**, öyleyse Onun takdir buyurduğunun dışında her ne olursa olsun, "acaba şöyle olsa daha mı iyi olur?" türünden akıllara ne gelirse gelsin, yanlıştır ve doğru değildir. Zira Rabbimiz doğru ve yerinde olanı zaten yaptığına göre, bu konuda fikir beyan etmek boştur, lâf-ı güzaftır. Doğru olan, her şeyi hâli üzere (Allah'a) bırakmaktır.

Bizler aciz kullarız. Havalar soğuk olunca "donduk", sıcak olunca da "yandık" diyoruz. Bu normal bir durumdur. Çünkü Allah-u Teala insanın tabiatına bunu koymuş. Sıcak havalarda hararet bastığı zaman buz gibi soğuk su içmeyi arzu etmek, ya da havalar soğuk olduğunda ise ısınmak için bir sobaya ihtiyaç duymak insanın tabiatında vardır. Bunlar fitri şeylerdir ve normaldir. Fakat şu hususa son derece dikkat etmek gerekir; sıcak havalarda terleyip bunaldığımız zaman, bunu yaratanın Allah olduğunu hatırlayıp şikayet etmemek, oflayıp-poflayarak sitemvâri bir tavır takınmamak ...

Peki Sıcaktan Bunaldığımızda Ne Söylemek Lazım?

Böyle bir soruya Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Selem) bir hadisi şeriflerinde cevap vermiş ve şöyle buyurmuştur:

"Sıcak bir günde kul; "Lâilâhe illallâh bu günün harareti de ne kadar şiddetli. Allahım beni cehennem ateşinin hararetinden kurtar!" dediği zaman Mevlâ Teala cehenneme hitaben:

"Kullarımdan bir kul senden Bana sığındı, cidden Ben Onu ateşten kurtaracağıma seni şahit tutarım" buyurur. Soğukta da durum böyledir."

Bu hadis-i şerif, sıcak bir havada kişi cehennem ateşinin hararetinden Allah'a sığınırca, Allah-u Teala'nın o kimseyi cehennemden kurtaracağına dair bir müjdedir. Hem de Rabbimiz bu müjdeye cehennemi de şahit tutmaktadır.

Demek kulun böyle söylemesi Rabbimizin çok hoşuna gidiyor. Aslında çok bu, basit bir söz gibi gözüküyor ama bu sözün altında neler var neler. Şöyle ki; bu sıcak hava o kimsenin aklına tatil yapmaktan, denize gidip plajda yüzmekten, zevkten-keyften ve serinleyip eğlenmekten önce ahireti, cehennemi getiriyor. Bu kimse havanın sıcaklığını hissedince, hemen cehennemin sıcaklığıyla bir bağlantı kuruyor ve oranın sıcaklığından-azabından Allah'a sığınıyor. İşte bu sözde ahirete iman var, cehenneme iman var. Onun şiddetini bilip ondan kurtaracak olanın sadece Allah olduğunu bilmek var. Bunlar büyük iş değil mi?. Ayrıca bu sıcak havalarda o kimseyi Allah'a isyan ettirmek bir kenara, bilakis Mevlâ'yı bir şekilde zikretmesine vesile oluyor. Öyle ya, madem bu sıcaklar o kimsenin aklına Allah'ı getiriyorsa bu da bir nevi zikir sayılır.

Bir olay ki, eğer sana Allah'ı hatırlatıp seni Ona götürüyorsa, bu Allah'ı zikretmek değil de nedir, zaten zikrin gayesi de bu değil midir?..

Kul sıkıldığı, daraldığı ve zor durumda kaldığı zamanlarda, Rabbisine sığınıp ancak Ondan yardım istemesi ne güzel bir kulluk örneğidir. Aslında her şey bize Mevla Teala'yı hatırlatmalıdır. Yolda bir taş yuvarlansa veya ağacın bir yaprağı düşse mutlaka bunda bir hikmet vardır ve bundan ibret alınmalıdır.

Dolayısıyla havalar sıcak da olsa, soğuk da olsa kimbilir bunda nice hikmetler gizlidir ve bunlar bir imtihandır. Bize düşen, bu dünyadaki imtihanımızı hangi şart altında olursa olsun başarıyla verebilmek, sevgili Allah'ımıza en güzel şekilde kulluk edebilmektir.

Öyleyse şartlar ne olursa olsun, velev ki sıcaklar bizi bayıltacak derecede artsa veya soğuklar donduracak seviyede dahi olsa, yine de tembellik ve gevşeklik etmeden Rabbimizin yasaklarından kaçıp emirlerine muti olmalıyız..

Herkes Uyurken Seni Kaldırdık, Buna mı Ağlıyorsun?

Dervişlerden biri, çok soğuk bir kış gecesi teheccüd namazı kılmak üzere yatağından kalktı. Dondurucu bir soğuk vardı ve her tarafı buz kesmişti. Derviş o gece vakti abdest alacaktı ama şimdiki gibi evlere kadar gelen su tesisatı yoktu ki.. Evlerde ne çeşme vardı, ne de istediğin an sıcak suya ulaşma imkanı...

Evin hemen yakınındaki dereye indi ve dereden akan buz gibi suyla güzelce abdest aldı. Ama derenin suyu öylesine soğuktu ki, abdest alırken adeta yüzünü bıçak gibi kesti. Suyun soğukluğundan sebep dervişin gözleri yaşardı ve ağlamaklı oldu. İşte o anda hatiften şöyle bir nida işitti:

“Herkes uyurken seni teheccüd namazına kaldırdık da, bunun için mi ağlıyorsun?”

Bu ibretli kıssadan kendimize hisse çıkaracak olursak; bu sıcak havalarda Mevla Teala bizlere ibadet nasip ediyor, secde nimetini bahşediyorsa ne diye oflayıp-pofluyoruz. Sıcaklardan şikayet edip niçin sitem ediyoruz. Sonra Rabbimiz bize: “Herkes plajlarda diskolarda Beni unutmuş vaziyette isyana dalmışken, sana ibadet nasip ettim de, buna mı ağırlanıyorsun?” demez mi?

Havaların Sıcak Olmasının Sebebi

Konu havaların sıcak olmasından açılmıştı. Havaların sıcak veya soğuk olmasının sebebinin Efendimiz Aleyhissalatü Vesselam bir Hadisi Şeriflerinde şöyle beyan etmiştir:

“Cehennem Rabbine şikayet ederek ‘Ey Rab-bim! Bir parçam bir parçamı yemektedir.’ dedi. Bunun üzerine Allah (Celle celalühü) ona iki nefes almaya izin verdi. Bir nefes kışın, bir nefes de yazın. (Yazdaki nefesi) sizin rastladığınız en şiddetli sıcaktır. (Kıştaki nefesi) ise sizin rastladığınız en şiddetli soğuktur.” (Buhari, Bed'u'l-Halk 10; Müslim Mesacid 185 (617); Tirmizi Cehennem 9, (2595)

Demek ki, havaların sıcaklığı cehennemden aldığı nefes sebebiyle oluyor. Bu hadisi şerifle beraber, sıcak havada cehennemden Allaha sığınmayla alakalı hadisi şerifin hikmeti daha iyi anlaşılıyor. O hadisi şerifi tekrar hatırlayacak olursak:

“Sıcak bir günde kul; **“Lâilâhe illallâh bu günün harareti de ne kadar şiddetli. Allah'ım beni cehennem ateşinin hararetinden kurtar!”** dediği zaman Mevlâ Teala cehenneme hitaben: **“Kullarımdan bir kul senden bana korundu, cidden Ben Onu ateşten kurtaracağıma seni şahit tutarım”** buyurur.

Bu sıcak havalarda bunaldığımız, sıcağın şiddetinden daraldığımız zaman Efendimizin Hadisi Şerifte öğrettiği üzere bunu söylemeye gayret edelim. Böylece bu Hadisi Şerifin müjdesine muhatap olup cehennemden kurtulanlardan olalım inşaAllah.

Efendim, bu yazıyı kaleme aldığımda da havalar çok sıcaktı, ortalık adeta sıcaktan kavruluyordu. Yazımın son cümlelerini toparlamaya çalışırken ben de bir hayli bunalmış ve terlemiştim. Çünkü, güneş sanki bizim binanın tepesine inmiş de, aldığı nefesi açık olan pencereden yüzüme doğru soluyor, sıcaklık ve hararet tüm şiddetiyle etkisini sürdürüyordu. Az önce zikrettiğim hadisi şerifin de etkisiyle ister istemez mırıldandım:

“Lâilâhe illallâh! Bu günün harareti de ne kadar şiddetli. Allahım! beni cehennem ateşinin hararetinden kurtar!”

Fi Emânillâh!

ŞEYH MUHAMMED EL-HAZİN (1231-1309) (Kaddesallâhu Sirruhû)

Şeyh Muhammed el-Hazîn Hazreti (*Kuddise Sirruhu*), Osmanlı Devleti'nin son döneminde, Anadolu'da yetişen büyük evliyâdan biridir. Neseb bakımından Seyyiddir. Yani Hazreti Hasan (*Radyallahu Anh*)'ın soyundan gelmektedir. Bilindiği üzere Hazreti Hasan (*Radyallahu Anh*)'ın soyundan gelenlere «Seyyid», Hazreti Hüseyin (*Radyallahu Anh*)'ın soyundan gelenlere ise «Şerîf» denir. Kısaca Şeyhü'l-Hazîn olarak anılan bu büyük velî, h. 1231/m. 1816 yılında Siirt'in Fersaf köyünde dünyaya geldi. Onun için Şeyh Muhammed el-Fersâfi unvanıyla da bilinmektedir. İlk tahsilini babasının talebe yetiştirdiği aile medresesinde yaptı. Daha seki yaşındayken Kur'ân-ı Kerim'i hıfzetti.

Yüksek ilimleri tahsil etmek üzere babası Şeyh Musa Efendi Hazretleri Onu Siirt'e götürdü. Devrin en büyük ilim merkezlerinden olan Hamid Ağa Medresesine onu kaydetti. Bu Üniversitenin baş müderrisi, Molla Halil Efendi Hazretleri idi. Bu zat, Hazreti Ömer'in otuzuncu göbek torunlarındandır. Hayatında yüzlerce talebe yetiştirip mezun etmiş ve çok kıymetli eserler bırakmıştır. Bursalı merhum Mehmed Tahir Efendi, Osmanlı Müellifleri adlı eserinde bu şöhretli âlimin hayatı ve eserleri hakkında bilgi vermektedir.

Molla Halil el-Ömerî Hazretleri, kendisine emanet edilen Muhammed'i çok sevdi ve ona daima iltifatta bulundu. İlk başlarda Onu, maiyetindeki alimlerden birinin ders halkasına tayin etti ise de çok geçmeden huzuruna çağırarak bizzat halkasına katılmasını emretti. Ondan sonra Muhammed el-Fersâfi tam on dört yıl boyunca bu üstadın rahle-i tedrisinde ilim tahsil etti. Bu müddet içerisinde hocasının derin sevgisini kazandı ve hususi sohbetlerinde de bulundu. Molla Halil Efendi Hazretleri (rahmetullahi aleyh), bazen talebesi Muhammed el-Fersafi'yi çağırır, saçını ona tıraş ettirir, bu vesile ile de kendisine dua ederdi.

Muhammed el-Fersafi, Siirt'de Hamid Ağa Medresesinden büyük bir muvaffakiyetle mezun olduktan sonra Mardin'e giderek burada Kasım Pa-dışah Medresesinde iki yıl daha ilim tahsil etti ve

yüksek icazetle mezun oldu. Zahir ilimlerde kazandığı bu üstün derecelerden sonra tasavvuf yoluna girmek üzere Irak'a gitti. Bağdad'da bir müddet, Şeyh Mahmud el-Behdini, Şeyh Haydar es-Sohrani ve Şeyh Abbas El-Bağdadi'nin manevi terbiyesinde pişti. Sonra tekrar memleketine dönerek Şeyh Salih Sipki Hazretlerini ziyaret etti. Onun işareti üzerine, uzaktan akrabası ve medrese arkadaşı olan Hakkari-ri Seyyid Tâhâ (*Kuddise Sirruhu*) Hazretlerine müracaat ederek onun tavsiyelerini aldı.

Seyyid Tâhâ Hazretleri, Şeyh Muhammed el-Fersafi'den yaşça büyüktü. Onun için Şeyh Muhammed Ona derin bir saygı gösterir, nasihatlerini dinlerdi. Gıyabında, «Amcamız, büyük üstadımız» diye kendisinden bahsederdi. Seyyid Tâhâ Hazretleri, Muhammed el-Fersafi'ye: «Sevgili yeğenim, senin kalbinin anahtarı Halepçe'de, Şeyh Osman Efendi Hazretlerinin elindedir», buyurdu. Bunun üzerine Muhammed el-Fersafi, Halepçe'ye giderek Şeyh Osman Tavilî (*Kuddise Sirruhu*) Hazretlerinin manevi terbiyesine girdi. Şeyh Osman Hazretleri, Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî (*Kuddise Sirruhu*), Hazretlerinin halifelereindir. Muhammed el-Fersafi burada bir müddet seyrü sülûk ile olgunlaştıktan sonra tasavvuf icazetnamesini de aldı ve üstadı tarafından irşâd vazifesiyle görevlendirildi.

Böylece zahir ve batın ilimlerde kemale eren

Şeyh Muhammed el-Fersafi, 1844 yılında, Irak'tan dönerek doğduğu Fersaf köyüne gelip yerleşti. Burada irşad ve tedris hayatına başladı. Kurduğu medresede yüzlerce talebe yetiştirdi. İnsanlara daima zühd ve takva yolunu gösterdi. Çok geçmeden bölgenin âlimleri Ona büyük bir hürmet duymaya başladılar.

Onu ziyaret ederek ilminden istifade etmeye çalıştılar.

Bunların başında vaktiyle ona ders veren Molla Halil Efendi Hazretlerinin çocukları ve yakınları gelmektedir. Bunlardan, Molla Ömer Efendi ve Zokaydalı Molla Abdülkahrî Efendi en meşhurlarıdır. Ayrıca Nuvinli Şeyh İbrahim Efendi, Halid bin Velid (*Radıyallahu Anh*)'in soyundan gelen Siirtli Şeyh Abdullah Efendi, Siirtli Mahmud Cemaledin Efendi, Siirtli Şeyh Hattâb Efendi, Zadolu Şeyh Muhammed Efendi, Huvitli Şeyh Abdullah Efendi, İskambolu Şeyh Derviş Efendi, Fersafli Şeyh Abdülhakim Efendi ve Verkanisli Şeyh Fethullâh Efendi gibi şahsiyetler, onun yanında tasavvuf terbiyesi aldılar. Bu zatlardan Fersafli Şeyh Abdülhakim Efendi, Zokaydalı Şeyh Abdülkahrî ve Verkanisli Şeyh Fethullah Efendi Hazretleri, daha sonra Üstadları Şeyh Muhammed Fersafi'nin işareti üzerine Seyda-yi Tâği Hazretlerine giderek seyrü sülûk terbiyesini Onun yanında tamamlamışlardır.

İsimleri geçen bu zatlardan Verkanisli Şeyh Fethullah Efendi, Hazreti Ömeri (*Radıyallahu Anh*)'in soyundan gelmektedir ve Hocası Fersafli Şeyh Muhammed el-Hazîn'in kayın biraderidir. Fersafli Şeyh Abdülhakim Efendi ise Onun yeğenidir.

Milâdi 1258 de Bağdad'ın Moğollar tarafından istila edilmesi üzerine Şeyh Muhammed'in ataları gelip Siirt'in Fersaf köyüne yerleşmişlerdir. Burası, Siirt'in bugünkü Tillo (Aydınlar) ilçesinin bir mahallesi gibidir. Aynı tarihlerde Abbasi saray erkânından bazı şahsiyetler de Moğol zulmünden kurtulup hicret ederek buraya yerleşmişlerdir. Siirt eşrafından bu meşhur aile, bilindiği üzere Hazreti Abbas'ın soyundan gelmektedir. İsmail Fakirullah Hazretleri bu ailenin son büyüklerindendir ki Osmanlı son devrinin büyük evliya ve ulemasından, (Marifetnâme'nin müellifi) Erzurumlu İbrahim Hakkı Efendi Hazretleri, bu zatın yanında yetişmiştir.

İşte Şeyh Muhammed el-Fersafi Hazretleri, Asırlar boyu bir ilim ve irfan merkezi haline gelen bu muhitte doğup büyümüşdür. II. Sultan Mahmud Hân, Sultan Abdülmecid Hân ve II. Abdülhamid

Hân dönemlerini idrak etmiştir. Onun, on iki oğlu da birer alim olarak yine bu muhitte yetişmişlerdir.

Şeyh Muhammed, bir gün derin bir cezbeye kapılarak söylediği kudsi kasidede «Ya Hazîni» diye muhatap olduğu ilham üzerine o günden sonra Şeyhü'l-Hazîn olarak tanınmaya başlamıştır. Muhitinde ve adının zikredildiği kitaplarda Şeyh Muhammed el-Fersâfi, ayrıca Şeyh Muhammed el-Hazîn diye anılmaktadır. İlâhi aşka dair kasidelerinden başka Onun Hazreti Peygamber (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e «Gâyâtü'l-Hayrât» adı altında manzum olarak yazıp hediye ettiği ön üç kıta salevâtı şerifeleri vardır. Bu salevât, doğuda geniş bir muhitte namazlardan sonra okunmaktadır.

Doğduğu Fersaf köyünde, h. 1309/m. 1892 yılında vefat eden Şeyh Muhammed el-Hazîn, köyün yukarısında önceden gösterdiği yere defnedilmiştir. Henüz hayattayken burayı işaret ederek, «Beni buraya defin ediniz, Çünkü Halid bin Velid Hazretleri Siirt'i fethettiği sırada çadırını buraya kurmuştur» der idi. Nitekim, vefatından bir yıl sonra, üzerine yapılan türbenin inşaatı sırasında temel hafriyatında kıvrıkcık saçlı bir şehid ile ona ait yay ve oklar bulunmuştur.

Birçok kerametleri olan Şeyh Muhammed el-Hazîn'in soyundan birçok değerli alim yetişmiştir. Başta oğullarından Şeyh Fahreddin, Şeyh Muhiddin, Şeyh Abdullah ve Şeyh Şerafeddin Efendiler olmak üzere bütün çocukları ve günümüzde yaşayan torunları onun ilim ve irfanına layıkıyla veraset etmişlerdir. Bunlardan bilhassa, Şeyh Zeynelabidin, Şeyh Muhammed Musa Kâzım ve Şeyh Taکیüddin Efendiler, insanlara daima zühd ve takva yolunu göstermiş, birçok talebe yetiştirmiş ve ehl-i Sünnet velcemaat itikadını anlatmaya çalışmışlardır. Allah-u Teâlâ cümlesinden razı olsun. Âmin!

Şeyh Muhammed el-Hazîn Hazretlerinin mahdumlarından Şeyh Şerafeddin Efendi Hazretleri, birinci dünya harbi sırasında maiyetindeki üç bin kişilik milis mücahit kuvvetlerle Ruslara karşı verdiği cihadda büyük bir üstünlük göstermiştir. Bu sayede Rusların Bitlis'i geçmeleri engellenmiştir.

Şeyh Muhammed Hazîn el-Fersâfi (*Kuddise Sirruhü*) Hazretlerine ait "Seyyidü'l-kâinât (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e hediye edilen "Gâyâtü'l-Hayrât" adında bir Salevât-ı Şerifesi vardır ki onu duaların sonunda bulabilirsiniz.

OSMAN GAZİ HAZRETLERİ

(Rahmetullahi Aleyh)

AYŞE DİLARA ÜNLÜ

BABASI: ERTUĞRUL GAZİ
ANNESİ: HAYME HATUN
DOĞUMU: SÖĞÜT, 1258
ÖLÜMÜ: BURSA, 1326
DEVLET SINIRLARI: 16.000 KM2

HAKKINDA

Osman Gazi, Osmanlı Devleti'nin kurucusu ve ilk padişahıdır. Osmanlı Türkleri'nin lideri, Osmanlı İmparatorluğunun ve imparatorluğuna hükmeden hanedanlığın kurucusudur. Altı yüzyıl boyunca dünyanın hakim güçlerinden biri olacak imparatorluk, onun ismine dayanılarak adlandırılmıştır.

DOĞUMU

Osman Gazi Batı Anadolu da Söğüt Ovası ile Domaniç Yaylasında yaşayan Kayı Aşiretin Beyi Ertuğrul'un oğlu olan Osman Gazi, 1258 yılında Söğüt'te doğmuştur. Osman Gazi, Ertuğrul Bey'in üç oğlundan birisidir.

HAYATI

1281 yılında 23 yaşında iken Kayı Boyu'nda Ömer Bey'in kızı Mal Hatun ile evlendi. Bu evlilikten daha sonra Osmanlı Devleti'nin başına geçecek olan Orhan Gazi doğdu. 1289 yılında doğu Şeyh Edebalı'nın kızı Rabi'a Bala Hatun ile evlenince, nüfuzu ve kudreti arttı. Bu evlilikten de Alaeddin Bey dünyaya geldi. 1281 yılında babası Ertuğrul'u kaybeden Osman Gazi, babasını vefatından sonra Kayı Aşiretine Bey olmuştur. Osman Gazi'nin ilk feth ettiği kale, İnegöl yakınlarında Kulaca Hisardır. Buranın fethi üzerine çok memnun olan Selçuklu Sultanı İkinci Gıyaseddin Mesud Osman Gazi'ye Bey ünvanını vermiştir. Osman Gazi'nin yükselişinden rahatsız olan ve tehlikeyi önceden sezen Bilecik tekfuru, Yarhisar tekfurunun kızı ile evlendireceği oğlunun düğününe Osman

Gazi'yi de çağırarak ona pusu kurup öldürmeyi amaçlamıştır. Fakat Osman Gazi'nin dostu olan ve Bilecik tekfuru ile aralarından düşmanlık bulunan Harmankayası tekfuru bu tuzağı Osman Gazi'ye haber vererek tuzağa düşmesini engellemiştir. Askerleriyle önceden hazırlıklı olarak Bilecik'e gelen ve Bileciği ve Yarhisar'ı da fethettiği topraklar arasına katan Osman Gazi, fetih oyun içinde oyun diye adlandırmıştır. Osman Bey, 1299 yılında Yarhisar ve Bilecik'in fethinin ardından, beylik merkezini Bilecik'e nakletti ve fitneye sebep olan Yarhisar Tekfurunun kızı Nilüfer'i (Holofura'yı) oğlu Orhan ile evlendirdi...

SAĞLIKLI HAYAT

IHLAMUR

İÇİNDEKİLER: Uçucu yağ, Tanen, Şeker, Glikozit (terletici), Saponin, Hesperidin (sarıboya), C, P vitaminleri, Kadın/erkek hormonları, Sakkaroz, Glikoz, Tanen, Reçine, Enzimler, Tatrikasi tuzu.

YAN TESİRİ: Aşırı miktarda uzun süre kullanılırsa kalbe zarar verir. Bazılarında bahar nezlesi yapar.

TELAFİSİ: Oğulotuyla beraber kullanılır. Bahar nezlesinde ihlamur balla karıştırılıp yenir.

ŞIFASI: 1) Öksürük balgam: Ihlamur kaynatılıp içilirse göğsü yumuşatır, rahatlatır, terletir.

2) Mide rahatsızlıkları: Ihlamur sade olarak kaynatılıp içilirse hazmı kolaylaştırır; kekik, nane, rezene ile kaynatılıp içilirse mide yanması, kusma gibi rahatsızlıklarda uzun süre kullanılır.

3) Saçları kuvvetlendirir: Ihlamur kaynatılıp suyu ile baş yıkanırsa saçları besler.

4) Kulunç ve bel ağrıları: Ihlamur, selvi kozalağı ile beraber kaynatılıp içilirse ve içmeye devam edilirse faydalıdır.

5) İltihap kurutucu: Ihlamur, balla tatlandırılıp içilirse mide ve bağırsak, böbrek iltihaplarına faydalıdır. Yine ihlamur suyu ile gargara yapılırsa ağız iltihaplarına faydalıdır.

6) Grip, nezle: Yapılan araştırmalar ihlamurun sadece terleterek değil, vücudun direncini artırarak tedavi ettiğini ortaya çıkarmıştır.

7) Zayıflama: Sabah aç karnına (Sabah namazına kalkınca) ihlamur kaynatılıp içilmeye devam edilir.

8) Çıbanlar: Ihlamur, lapa yapılıp çıbanların üzerine bağlanır.

9) Cilt lekeleri: Ihlamur, suda kaynatılıp sıkılır> sümüksü olan sıvıyla lekeler ovuşturulur.

10) Kırışıklıklar: Ihlamur, kaynatılıp sıkılır; sümüksü sıvıyla kırışıklıklara masaj yapılır.

11) Göz çapaklanması: Ihlamur, kaynatılıp iyice süzülür; gözlere pansuman yapılır.

12) Stresi giderir: Ihlamur, kaynatılıp içilir ya da ihlamur suyuna katılır.

ISPANAK

İÇİNDEKİLER: Nitrat, Fosfat, Oksalat tuzları, Lesitin, Şeker, Klorofil, Yağ, Müsilaj, Saponin, İyot, A, C, K vitaminleri.

YAN TESİRİ: Normalde herhangi bir yan tesiri yoktur. Fazlası böbreği rahatsız olanlara zararlıdır.

ŞIFASI:1) Kabızlık önleyici: Ispanak yemeği kabızlığı önler, kaynatılıp balla tatlandırılarak içilir.

2) Karaciğer dostu: Ispanak yemek karaciğeri güçlendirir.

3) Kalp güçlendirici: Ispanak yenir.

4) Yara-bere: Ispanak lapası yara ve berelere sarılır.

5) Şeker: Ispanak yemek şekeri düşürür.

6) Diş çürümesi: Ispanak yemek diş çürümelerini önler.

7) Kan yapıcı: Ispanak kaynatılıp balla tatlandırılarak içilmeye devam edilir.

8) Şiş urlar: Ispanak lapası şiş ve urlara bağlanır.

9) Hamilelere: Ispanak yemeği hamileler için önemlidir.

NEFİS MUHASEBESİ

ALİ ULVİ UZUNLAR

Cenabı hak ve feyyazı mutlak cümlemizi sıratı müstakimde daim eylesin, sevdiği ve razı olduğu kulların zümresine ilhak eylesin. Yaşadığımız müddetçe iman ve islam üzere yaşamaya ve son nefesimizde de hüsnü hatime ile çene kapamaya rabbim cümlemizi muvaffak eylesin.

Kıymetli okurlarım akşam ve sabah namazlarında mihrabi olarak okuduğumuz, dinlediğimiz Haşr Süuresi'nin son ayetlerinden iki veya üç önceki ayeti kerimelerden bahsedeceğiz. Yüce rabbimiz azze ve celle hazretleri, bazı ayeti kerimelerinde herkese hitap etmiş olmayabilir. Yani bazı ayeti kerimeler herkesi ilgilendirmez. Mesela; **zekât** ile ilgili ayeti kerime zenginleri ilgilendirir, **hac** ile ilgili ayeti kerime hacca gitme imkânına sahip olanları ilgilendirir ama bazı ayeti kerimeler vardır ki herkesi ilgilendirir.

“Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve herkes yarına ne hazırladığına baksın. Allah'tan korkun, çünkü Allah yaptıklarınızdan haberdardır.” (Haşr: 18)

Bu ayeti kerime her birimizi ilgilendiren önemli bir konuya vurgu yapıyor. Bizi ne kadar ilgilendiriyorsa eşlerimizi, çocuklarımızı, annelerimizi, babalarımızı, insanım diyen mükellef olan herkesi ilgilendiriyor. Yüce rabbimiz celle ve ala hazretleri, sözünün müminler tarafından dinleneceğini, değer verip hayatlarına intikal ettireceğini nazar-ı itibara alarak; **“Ey iman edenler”** diye söze başlamıştır. Aslında bu konu iman eden - etmeyen herkesi ilgilendiren bir konudur. Ancak iman edenler ifadesi Cenab-ı Hakkın sözünü itibara alacaklar için Cenab-ı Hak: **“Ey iman edenler!”** diye ayeti kerimeye başlamıştır.

Her şey hesap üzerine bina edilmiştir. Bir ticaretle meşgul olan insan, zarar veya kar yaptığını ne ile ölçer? Hesap ile ölçer. Ne kadar mal vardı, ana sermaye ne idi, nereye ulaştı veya nereye düştü?.. Eğer sermaye 10 iken 12 olduysa kardayız, dokuza veya sekize düştüyse zarardayız, yani hesap üzerine bina edilmiş bir işte kârlı mısın zararlı mısın?

Hesap meselesi, kâr ve zarar insanoğlunun hayatında vazgeçemeyeceği daima içerisinde olduğu bir meseledir. Peki, kâr nedir, zarar nedir?

Bir ana sermaye vardır, üzerine ilave varsa kârdır, üzerine ilave yoksa düşüş varsa, zarardır. Şu dünya hayatından ahirete intikal ederken ya kar ederek intikal ederiz veyahut zarar etmiş olarak intikal ederiz.

Muhterem okuyucularım insanın dünya ticaretinde kar etmesi veya zarar etmesi söz konusudur. Birde ahiret hayatı ile ilgili kar etmesi veya zarar etmesi söz konusudur. Nasıl ki biz hayatımızın akışı içerisinde alış veriş yaparız kar ederiz veya zarar ederiz. Aynı şekilde **“Allah (Celle Celalühü) müminlerden mallarını ve canlarını satın aldı.”** Bunu tövbe suresinin sonuna doğru olan ayetlerde satın almak için içerisinde olduğuna göre, bizde sattık demektir. Yani ortada bir alım satım var. Allah (Celle Celalühü) bizim canımızı ve malımızı satın alıyor ve bize karşılığında cenneti veriyor. Burada da bir ticaret var. İşte buna manevi ticaret diyoruz. Eğer siz vaktinizi, zamanınızı camiye ibadete tahsis ettiyseniz, burada ne yapmış oluyorsunuz? Vaktinizi camiye ibadete tahsis ederek karşılığında cenneti talep ediyorsunuz. Zaman veriyorsunuz, emek veriyorsunuz ve bunun karşılığında bir şey talep ediyorsunuz. Cenneti ve cemelullahı talep ediyorsunuz. İşte buda bir ticarettir. İnsan bir fabrikaya gider çalışır para kazanır.

Allah Resulü (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyuruyor ki; bir insan sabah, öğlen, ikindi, akşam, herhangi bir vakitte camiye gitse Allah (Celle Celalühü) o camiye gittiğinden dolayı ona ikram hazırlar, her gittiğinde cennette özel ikram hazırlar. Cuma namazını kılmak için camii ye gidenlere bu gidişlerinden dolayı cennette ayrı bir karşılık vardır. Yani her mesaiye gittiğinizde adınıza mesai ödendiği, işçi adına mesai taalluk ettiği gibi her ticaretle uğraştığımızda bir gelirimiz - giderimiz söz konusu olduğu gibi, Allah için yaptığımız her fedakarlıkta elde ettiğimiz bir kazanç vardır. Hadisi şerif çok nettir. Her camii ye geldiğinde Cenab-ı Hak ona cennette bir şey hazırlar diyor.

Kıymetli okurlarım bizde dünya hayatında bir ticaretteyiz. Sonunda ya kar edeceğiz ya zarar edeceğiz. Bizim buradaki ticaretimiz nedir? Kabre giriyoruz. Kabre girdiğimiz zaman münker ve nekir melekleri geliyor bizden istenen şey neyse onları soruyor.

Evvela “Rabbin kimdir?” Aslında imanın varlığının yokluğunun bir yoklamasıdır. **Rabbin kimdir? Dinin nedir? Peygamberin kimdir?** İlk üç soru imanla alakalıdır, şimdi imansız olanlar kabir azabına duçar olmuşlardır. Hayatı tamamen iflas etmiş olur. Kabir başından sonuna kadar zindandır, ona cehennem çukurudur. Çünkü dünyada zarar etmiştir. Ömür sermayesini felaket ile bitirmiştir. İmansızlığı sebebiyle kabri böylesine cehennem çukuru olan insanın yarın ahiretteki manzarası da daha çirkin olacaktır Allah (*Celle Celalühü*) muhafaza eylesin. Ancak münker ve nekir meleklerinin sorularına rahatlıkla cevap veren, imanını ispatlayan, istikametini ispatlayan insan için de kabir cennet bahçelerinden bir bahçedir, ötesi ahireti daha güzel olur.

Kabrin cennet bahçesi olması veya kabrin cehennem çukuru olması bizim elimize bağlı. Bir hayatın sonucu eğer siz tarlaya acı biber ekerseniz ondan acı biber yetişir. Eğer siz şeker pancarı ekerseniz şeker pancarı yetişir, attığınız ne tohumu ise elde edilecek mahsul de odur. Şayet insan hayatı Kabrinin cehennem çukuru olmasını gerektirecek bir şekilde isyan ile haram ile günah ile gidiyorsa acı biber tohumuna benziyor demektir. Kabir onun bir hasılatı olacak, onun sonucu olmuş olacak. Dünyadan ahirete imana, salih amellerle, namaz ile, oruç ile, zekat ile, ana babaya saygı ile, komşu haklarına riayet ile, akraba bağlarını güçlendirmek ile, dürüstlük ile intikal eden insanın kabri cennet bahçesidir.

Bu neyin karşılığıdır? Dünyada ettiklerinin karşılığıdır. Her insan camii ye gittiğinde ona cennette özel bir yer hazırlanıyorsa bir insan her haram işlediğinde cehennemde ona bir yer hazırlanıyor diyebiliriz. Yüz tane haram işleyenle, yüz on tane haram işleyen arasında fark var mıdır? Onun hesabı daha fazladır. Günah ne kadar artarsa azabın şiddeti de o kadar fazla artmış olacaktır.

Demek ki kabirle başlayacak olan alemlerdeki hayatımız ve kıyamette mahşer dediğimiz cennet ve cehennemden önceki bekleyişimiz ve nihayet cennet ve cehenneme taksimimiz, bütün bu hayatımız alemlerdeki mahşer hayatı, cennet ve cehennem taksimatı hepsi şu yaşadığımız elli, altmış, yetmiş, seksen, yüz senelik ömür içerisinde tavır ve davranışlarımız bunları şekillendirecektir. Yarın mahşerde Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)’le livaül hamd sancağı şerifi altında toplaşmak mı? Cenab-ı Hakkın arş-u rahman gölgesinde dinlenmek mi, yoksa güneşin bir mızrak boyu yaklaştığı o mahşer meydanında kan ter gölleri içerisinde kalmak mı?..

Nihayet cennet tarafına varmak mı, Cehennem çukuruna düşmek mi?.. Bütün bunların hepsi bizim dünyadaki yaşayışımızın neticesidir. Her birimizin bu konuyu çok iyi düşünmesi gerekiyor. Acaba benim tavır ve davranışlarım kabirde ateş olarak mı yansiyacak. Akrep olarak mı yansiyacak, yılan olarak mı yansiyacak? Yoksa cennet bahçesinde bir gül olarak mı yansiyacaktır?..

Ağzımızdan çıktı bir yalan bize ateş olarak dönecektir, yılan olarak dönecektir. Aldık bir haram lokmayı indirdik mideye, bir faiz muamelesi yaptık indirdik mideye, elbise aldık faizle ihtiyacımıza kullandık. Bunların hepsi bize ateş olarak intikal etti.

Haşr suresinin 18. ayeti kerimesinde şöyle buyruluyor:

“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve herkes yarına ne hazırladığına baksın. Allah’tan korkun, çünkü Allah yaptıklarınızdan haberdardır.”

Bu ayeti kerime bize çok iyi bir noktayı hatırlatıyor. “Ey iman edenler evvela Allah (*Celle Celalühü*)’ya karşı saygılı olun takva sahibi olun.” Hayatımızın akışı içerisinde mayın tarlasında yürür gibi yürümeliyiz, aman bir harama düşmeyeyim, gözüm harama kaymasın, dilim yalan söylemesin, kulağım yanlış şeyleri dinlemesin, elim haramı tutumasın, elim hırsızlık yapmasın, elim günah işlemesin, ayağım beni kumarhaneye, zina haneye götürmesin, bütün organlarım beni cennete doğru götüren amellerle meşgul olsun, yanlış işler yapmasın diye hassasiyet gösterin diyor. “Allahtan korkun bütün organlarınızla Allaha (*Celle Celalühü*) karşı saygılı olun” buyuruyor

Allah (*Celle Celalühü*) “herkes yarın için ne hazırladığına bir baksın” buyuruyor. Buna muhasebe diyoruz. Kıymetli okurlarım muhasebe bir insanın kedisini karşısına koyması demektir. Bir kişiyim ben iki kişi oldum. Bir hesaba çeken birde hesaba çekilen. Bir insan kendi kendini hesaba çekince muhasepte kendisi muhasepte kendisi...

Yani bir insan kendi kendini hesaba çekiyor. Kendisinden birisini çıkarıyor karşısına koyuyor ve kendi kendini hesaba çekiyor. Allah (*Celle Celalühü*) kendisine karşı bizleri saygılı olmamızı emrettikten sonra, kendi kendimizi muhasebeye çekmemizi emretmektedir. Evet bu ayeti kerime herkesi ilgilendiren bir emir ortaya koyuyor. Baba, evlat, karı, koca, genç ihtiyar talebe, hoca, imam, müezzin, cemaat fark etmiyor. Kul musun, mükellef misin? Kendimizi hesaba çekeceğiz... Selam ve dua ile...

CİNLER, SİHİR-BÜYÜ, NAZAR, CANLI VE BİREBİR YAŞADIKLARIMIZ

SALİH MEMİŞOĞLU

Bu ay ki yazımıza başlamadan önce Allahın selamı rahmeti bereketi ve duaları hepimizin üzerine olsun demekle başlayalım. Bilirsiniz arada bir insanları bilgilendirmek üzere bu dergiye yazı yazıyorum bir menfaat sağlamadan sadece Allah rızası için yazıyorum. Bana bu deriden teklif geldi bunun üzerine yazıyorum. Diğer dergilerden de gelse onlara da yazarım. Çünkü bizim Allahımız, peygamberimiz, ve dinimiz de tektir. İnsanlar yanlış yollara sapmasınlar yanlış işlere bulaşmasınlar diye insanımıza faydalı olmaya çalışıyoruz. İnşallah Allah ecrini bize verir.

Konumuza dönersek yeryüzünde 18 bin alem yaratılmış var olduğunu biliriz ve bunları saymaya kalksak insanlar hayvanlar bitkiler cinler vs yani 10 tanesayamayız, diğerleri ise Allahın bildiği canlı varlıklardır. Bunlardan bir tanesi de cinlerdir yani halk tabiriyle 3 harfli veya enerjilerdir. Bu konu Kuranı kerim de ayetlerde mevcuttur: Rahman süresi (15 – 39 – 56 – 74), isra süresi (88) ahkak süresi (28 – 29) fussilet süresi (25–29) toplam 32 yerde bahsedilmektedir. Mesela enam süresinde 112 ve 113. ayetlerde Allah diyor ki aldatmak için birbirlerine cazip sözler fısıldayan cin ve insan şeytanlarını hzpeygambere düşman yaptık, bu şeytanlar ahrete inanmayanların kalplerinin o sözlere yönelmesi ondan hoşnut olması ve kendilerinin işledikleri suçları işlemeleri için böyle yaparlar. Rabbin dileyseydi bunu yapamazlardı sen onları iftiralari ile baş başa bırak.

Rahman süresi 15 ve 16. ayetlerde cinleri öz ateşten yarattı o halde rabbimizin nimetlerinden hangisini yalanlayabilirsiniz, demek ki kurani kerim de bunlar vardır. Onlar da yerler içerler ve ürerler ama büyütülecek kadar güçlü değiller çok hızlı hareket ederler. Ama gökyüzüne çıkıp bazı surlara ulaştıklarında Allah biz onları delici alevle alevlendirdik deyip o sırrı ellerinden almıştır. Yani kısacası onların varlığına inanmak zorundayız ama gözümüzde büyütmeden çünkü Allah yarattığı her şeyin üstünde ve tam donanımlı insanoğlunu yaratmıştır ki onlardan korkmaya gerek yoktur.

Korkmak yok ama korunmak var korunmak ta öyle durup dururken olmaz. Bu konuda Allah bize korunma yollarını peygamber vasıtasıyla iletmiştir. Mesela onlardan nasıl korunulur ben bu konuda daha önce yazmıştım hatırlatma babından yine yazalım, mesela sabah evden çıkarken 7 ayetel kürsi bunun adına zırh koruyucu derler. bunlardan 1. yi okuyup sağımıza 2. yi solumuza 3. yü önümüze 4. yü arkamıza 5. Yi yukarıya 6. yi aşağıya 7. yi okuyup sonunda hif-zuhüma vehüvel aliyyül azim deyip içimize çekeriz ve bir falak nas okuduktan Allaha sığınırız ve yalnız ondan yardım isteriz olur gider.

ALLAH (*Celle Celaluhu*) sonradan bunlar için ayet indirdi ve biz onları belirli bir ateşle alevlendirdik ve bir daha belirli bir semadan yukarı çıkamadılar. O yüzden gelecekte bahsedemezler ve onlar define felan bulamazlar. Eğer cinler ile define bulunsaydı ben yer altında bir şey bırakmazdım. Ama maalesef şimdi bakıyorum bütün Türkiye yi dolaşiyor bir çok yalanlarla insanları kandırıyor. Yok cinler tarafından 1- CİNLER 2- SİHİR-BÜYÜ 3 -NAZAR 4 -CANLI VE BİREBİR YAŞADIKLARIMIZ

CİNLER: Cinler ateşin duman tarafından yaratılmış olup saydamdırlar ve net olarak asil özlerini göremeyiz. Bunlar iki gruba ayrılırlar 1.Müslüman cinler ALLAHI ve KURAN I KERİMİ kabullenmiş cinler

2. ATEİST yani kafir cinler onlar ne yerler ne içerler Onlardan başlayalım. Cinler bildiğimiz gibi KURAN I KERİM,de CİN suresiyle belli olmuş ve bir çok ayet ve hadislerle onaylanmıştır. Müslüman cinler insana zarar vermezler. Ve yiyecek olarak Badelerininir yani tatlanırlar Bunun için PEYGAMBERİMİZ HAZRETİ MUHAMMED MUSTAFA (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) yoldaki kemik parçalarıyla taharetlenmeyi yasaklamıştır.

Çünkü o kemik parçaları cinlerin yiyecekleridir. Onlarda yaşlanır fakat çok uzun yaşarlar 414 sene ve 300 sene ve birçok bu şekilde uzun seneler yaşamış olan Cinlerle görüşüm. Hatta bu konuda cinlerin

bir çoğu geçmişi bilirler hatta daha önce yıldızlara çıkar oradan bazı sırları alır ve yeryüzüne inerlerdi Bir gün bir zata (efendi hazretlerim) dedim ki bana cinlerden korunmak için bir terkip ne verirsiniz benim yazdığımın aynısını söyledi ve şok oldum sanki anlaşılmış gibi aynı ayetleri ve terkipi söyledi

CİNLERDEN NASIL KORUNULUR

1- Cinler dediğimiz varlıklar insanlara nasıl ve neden nüfuz ederler.

İnsanların bazıları birazda bu işe kendileri yardımcı olurlar. Bu konuda İslam dini ne diyor ona bakalım. Bakara suresi 275. Ayetinde Riba, faiz yi yenler mahşerde ancak şeytanın çarptığı kimseler in kalktığı gibi kalkarlar... buyrulmaktadır.

2- İnsan vesvesesi . Taha suresi 120. ayet . Şeytan ilk insan olan Hazreti Ademe vesvese verdiği anlaşılır. Ey Adem sana sonsuzluk ağacını ve eskimeyen bir saltanatı göstereyim mi. Bununla ilgili yine Sa'd suresi 41.ayet Ey Muhammed kulumuz Eyyüb' üde an. O rabbine nida etmiş ve doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve azap verdi diye seslenmişti. Yani vesveseden uzak durmamız lazım. Çünkü Allah kullarını her şeyden yüce yarattı ve onu en güzel nimetlerle donattı.

3- Zinadan uzak durarak.Çünkü kafir cinler insanları öyle kandırırlar ki mesela; insanlar lokantada yemek yerken yıkanmayan temizlenmeyen bir kaşıkla asla yemek yemezler çünkü o kaşıkla daha önce bir başkası yemiştir. Ama her gün bir ya da birkaç kişiyle beraber olan ve her türlü hastalığı taşıyan kişilerle yatarlar, onlarla beraber olurlar. Bu nasıl anlayıştır ama işte kafir cinler şeytanlar o kadınları prenses gibi gösterirler yani Allah'ın 2 dakikada kıyılan ve helal olan nikahtan kaçır hem bu dünya hem de ahretlerini yok ederler. Yani cinler zina edenlere daha çabuk bulaşır. Bir nedeni de insanlar da taşıyıcı olan spermilerin haram olanı ile beslenirler.

4- Banyolar da bevledenler. Mesela adam eşyle cima ediyor banyoda banyo yaptığı küvetin içine küçük abdestini yaparlar. Kafir cinler banyoları çok sık gezerler oralarda yaşarlar. Bu konuda çok kişilerin zarar verdiklerini bilirim. Yani banyoda bevledilmesi uygun değildir.

5- Sihirlerle büyülerle uğraşmak. Bu konuda gelecek yazımızda geniş çapta yer vereceğiz inşallah. Çünkü insanlar bu konuda çok bilip veya bilmeden birbirlerine muskalar vs şeyler yapıyor

veya yaptırıyor.Bu konuda insanlar cinleri cinler de insanları kullanırlar .

6- Ruh veya cin davetiyesi gibi seanslardan uzak durarak. Genellikle kafir cinler o davetiyelere gelir ve insanlar da onların gittiklerini hesap ederler. Oysa onların bazıları gitmez ve insan bedeninde kalırlar. Sonra bir bakarsınız gece yanınıza gelmiş karabasan şeklinde bir korku başlar. Bunlardan da uzak durmamız lazım.

7- Korunacak yollardan biri de güçlü olmak, akli selim olmaktır. Allah'ın adaletine sığınmak hurafe ve batıl inançlardan sakınmak ve O' nun ayetlerine sığınmaktır.Bu konuda cinlerden sığınmak için 20 senedir yaptığım araştırmalarda şunları gördüm ve uygulayanların yanında bulundum. Şu ayetler onlar için kurtulma yollarıdır.....

- Ayetel kürsi ve sonunun 7 sefer tekrarlanması.
- Felak ve Nas sureleri
- Cin suresi 1 - 13 ayetler.
- Lokman suresi tamamı.
- Bakara suresi 165.ayet.
- Mearic suresi 1 – 7 ayetler.
- Hud suresi 1 - 5 ayetler.
- 3 sefer La ilahe illa ente sübhaneke inni küntü minez zalimin.
- 3 sefer Ya maşeral cinni vel insi inis tetağtüm en tenfüzü min ektaris semavati velarz fenfüzü la tenfüzüne illa bi sultan... ..

Bunlar suya okunur ve içilir veya kişi kendi üzerine okur.

Bir çok soru alıyor ve yoğunluktan ötürü bazı sorularınıza yardımcı olamıyoruz bu nedenle sorularınızın,da cevap bulduğu sizler için hastalar ile bire bir yaşadığımız ilginç vakalar dan oluşan merak edilenlere hitap eden bu işin iyisi kötüsü Tıp ve Metafizik unsurları,da taşıyan kısmı ile ele alarak sizler için AZAZİL:DÜĞÜM Adını taşıyan bir Sine-ma filmi hazırladık filmimiz inşallah 29 Ağustos,ta Vizyon da olacaktır

İçinde bulunduğumuz mübarek RAMAZAN ayının İslama Müslüman kardeşlerime ve bizlere hayırlar getirmesini niyaz ederim.

Gelecek sayıda buluşmak üzere Allahın rahmeti üzerinize olsun.

OZON TEDAVİSİ

DR. SUAT ARUSAN

OZON NEDİR?

Ozon üç oksijen atomundan oluşan bir kimyasal bileşiktir (O₃). Ozon, atmosferde genel olarak iki atomlu halde bulunan normal atmosferik oksijene (O₂) nazaran çok daha yüksek enerji taşıyan bir yapıya sahiptir. Ozon, atmosferin bir kaynağı ve oksijenin yüksek enerjili halidir. Gökyüzünün mavi renginin kaynağı olan ozonun dünyadaki yaşam için ne denli önemli olduğu son yıllarda yapılan bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır.

Dünya için bu kadar önemli olan ozon, tıp dünyasında da günden güne çok daha önemli bir yer edinmektedir. Ozon tedavisi ile kanserden diyabete, tansiyondan böbrek rahatsızlıklarına kadar pek çok hastalığın tedavisinde başarılı sonuçlara ulaşılmaktadır. Tedavide kullanılan ozon gazı medikal ozon jeneratörlerinde saf oksijenden üretilir. Üretilen ozon tedavide daima oksijen ile karışım halinde kullanılır. Ozon tedavisi yöntemlerinin hepsi hastaya ozonu güvenilir ve zararsız bir şekilde vermeye yöneliktir. Tedaviyi uygulayan doktor, bilgileri ve deneyimleri ile hastası için uygun ve gerekli olan yöntemi seçmektedir. Ozon tedavisi hiçbir ilacın sahip olmadığı kadar geniş bir uygulama alanına sahiptir.

Hiçbir yan etkisi olmayan ozon tedavisi herkese uygulanabilir. Yan etkisi olmadığı gibi hiçbir ilaç ile etkileşim de yapmaz. Bu nedenle ozon tedavisi oldukça pratik ve yararlı bir doğal tedavi yöntemi olarak başarı ile uygulanmaktadır.

Ozon oksijenin normal atmosferik birleşimine göre bazı farklılıklar gösterir. Oda sıcaklığında renksiz olan ozon gazının karakteristik bir kokusu vardır. Fırtınalı havalardan sonra, yüksek yerlerde veya deniz kıyısında doğal olarak oluşur ve hissedilebilir. Ozon gazının ismi bu karakteristik kokusundan dolayı Yunanca “koklamak” manasına gelen ozein’den türetilmiştir. Alman kimyacı Christian Friedrich Schönbein (1799-1868) tarafından 1840 yılında keşfedilen ozon deniz seviyelerine yakın yerlerde 10 milyon hava partikülü başına bir partikül O₃ (= 0.1 ppm = 200 µg/m³) konsantrasyonlarında duman şeklinde bulunur. Yükseklik arttıkça azalır. Mesela 2000 metre yükseklikte 0.03 – 0.04 ppm seviyelerine düşer. Çok güçlü okside etme özelliği vardır. Etkin bir dezenfektasyon maddesidir. Etkin dezenfektasyon özelliği sayesinde tüm dünyada içme sularındaki mikropları öldürmek amacıyla arıtma tesislerinde güvenle kullanılmaktadır.

Ozon Tedavisinin , dünyada 16 ülkede medikal legalitesi (geçerliliği) vardır. Bu tedavi birçok ülkede sağlık bakanlıklarınca da kabul edilmektedir. (Küba, Rusya, Çekoslovakya, Bulgaristan vs.) Türk Tabipleri Birliğince lokal uygulamalarından olan eklem içi uygulaması ve bel içerisine uygulama kabul görmüş olup TTB’nin ücret tarifesine de girmiştir.

OZON TEDAVİSİ HANGİ METODLARLA UYGULANIR?

Ozon terapi “Alternatif Tıp” değil, bizatihi etkileri bilimsel olarak yüzlerce çalışmayla kanıtlanmış etkili bir tedavi yöntemidir.

Ozon tedavi ya da Almanlar'ın deyimiyle "Kan yıkama" pek çok hastalıkta kullanıldığına dair çok sayıda kanıt mevcuttur. Ozon terapinin en önemli özelliği, hastaya ve hastalığa özgü olmak üzere vücuda farklı yollarla verilebilmesidir.

Major Yöntem: En yaygın kullanılan bu metotla 50-200 ml kan alınarak, dozu belirlenmiş ozonla karıştırıldıktan sonra tekrar kişiye geri verilmesidir.

Minor Yöntem: Kişiden alınan 2-5 cc kan, belirlenmiş dozda ozonla karıştırılarak kas içine enjekte edilir.

Subkutan: Belirlenmiş doz ve hacimdeki ozon gazı ince uçlu bir iğne ile cilt altına enjekte edilir.

Vücut boşluklarına ozon gazı verilmesi: Rektal – Makat yoluyla, vajinal ve kulak yoluna püskürtme ile ozon verilir.

Eklem içine Ozon gazı verilmesi: Eklem rahatsızlıklarında uygun bir iğne ile belirli dozda ozon gazının eklem içine verilmesidir.

Ozonlanmış ürünlerin kullanılması: Ozonlu su, ozonlu yağ gibi ozonlanmış sıvıların haricen sürülmesi şeklinde uygulanır.

Kitle veya lezyon içine veya etrafına ozon uygulaması:

Ozon sauna uygulamaları: Transdermal ve ısı artırarak, cildin nemlendirilmesi sonucunda buharlı bir ortamda tüm cilde ozon emdirilmesi yöntemidir.

Bu uygulamalardan biri ve/veya birkaçı hastaya veya hastalığa göre seçilerek uygulanır.

OZON TEDAVİSİ TARİHİ KRONOLOJİSİ

Ozonun varlığını dünyada ilk kez 1785 yılında Martinus Van Marum (1750 – 1837) bulmuştur. Fakat bulduğunun ozon olduğunu bilememiştir. Elektrik konusunda çalışmalar yapan Marum İngiliz makine yapımcısı John Cuthbertson (1743 – 1821) ile birlikte yüksek elektrik akımları konusunda denemeler yapıyorlardı. Bu esnada havada bir koku ve çok açık mavi renkte bir gaz oluştuğunu belirlediler. Bunun elektriğin bir çeşit kokusu olabileceğini düşündüler.

Ozon gazı ilk kez İsviçre'de yaşayan Alman kimyacı Christian Friedrich Schönbein (1799 – 1868) tarafından 1840 yılında kanıtlandı ve ne olduğunu belirlendi. Adını da Grek dilindeki koku, kokmak anlamında (ozein) ozon olarak tanımladı.

1856 yılında ozonun mikrop öldürücü etkisi anlaşılacak hastalara kullanılan aletlerin dezenfeksiyonunda kullanıldı.

1857 yılında Wener Von Siemens ozon üreten jeneratörler üzerine çalışmalar yaptı.

1860 yılında ozonun suların mikrobik yönden temizlenmesi yanında istenmeyen koku ve tat özelliklerini gidererek içme suyu elde edilmesinde kullanımı başlandı.

1872 yılında Brodie su içinde çalışan bir ozon jeneratörü üzerine çalışmalar yaptı.

1900 yılında N. Tesla ilk ozon jeneratörünün patentini aldı.

1902 yılında Dr. H. J. Clarke ozonu anemi, diyabet, grip hastalığının tedavisinde ve morfin zehirlenmesinin tedavisinde kullandı.

1915 yılında Dr. Albert Wolf I. Dünya Savaşında gangren ve savaş yaralarını ozonla tedavi etmeyi başardı.

1926 yılında Dr. Otto Warbrug kanserin vücuttaki hücrelerin oksijen alımının yetersizliğinde geliştiğini kanıtladı. Bu konudaki çalışmaları ile 1931 ve 1944 Yılında Nobel ödülü aldı.

1935 yılında Dr. E. Payr cerrahide, Dt. E. A. Fisch diş hekimliğinde ozonu kullandı.

1937 yılında Dr. P. Auburg cerrahide ozonu rektal uyguladı.

1957 yılında Dr. J. Hansler medikal ozon jeneratörü patenti aldı.

1958 yılında Dr. J. Hansler ve Dr. Hans Wolf derideki hastalıklarda ozonu torbalama yöntemi ile uyguladı.

1968 yılında Dr. Hans Wolf Frankfurt, Almanya'da major oto hematerapi yöntemini ortaya koydu.

1975 yılında Dr. Buckley ve arkadaşları ozon tedavisinde peroksit oluşumu ile sağlanan yüksek oksijenlemenin glutasyon enzim sistemi üzerinden eritrositleri aktive ettiğini ilk kez kanıtladı. Aynı yönde diğer bilimsel çalışmalar 1979 yılında Dr. Freeman ve arkadaşları, 1977 ve 1986 yıllarında Dr. Washüttl ve arkadaşları, 2001 yılında da Dr. Lell ve arkadaşları tarafından da ortaya konuldu.

1976 yılında Dt. R. Türk diş hekimliğinde ozonlu su ile hastalarını tedavi etti.

1977 yılında Dr. Renate Viebahn ozonun vücuttaki etkilerini fizyolojik olarak açıkladı. Aynı yıl Dr. O. Ratikansky cerrahide ozonla başarılı sonuçlar aldı.

1979 yılında Dr. George Freibott ilk kez AIDS hastasını ozonla tedavi etti.

1980 yılında Dr. Horst Kief ozonla AIDS hastasını tedavi etmeyi başardı.

1981 yılında Dr. H. Werkmeister düşük ozon dozlarının yara iyileştirmesini sağladığını gösterdi.

1981 yılında Dr. Ziad Fahmy intraarticular (eklem içi) ozon tedavisiyle hastalarını tedavi etti.

1987 yılında Dr. H. G. Knoch cerrahi kolit hastalarını rektal uygulama ile tedavi etti.

1989 yılında Dr. E. Riva Sanseverino omurgada ozon tedavisi uyguladı.

1990 yılında Dr. Bocci ozonun immun sistemi nasıl güçlendirdiğini bilimsel olarak kanıtladı.

1991 yılında H. Kirchner diş hekimliğinde kanal tedavilerinde ozonu başarıyla uyguladı.

1998 yılında Dr. Bocci ve Dr. Leon, 1999 yılında da Dr. Peralta farmakolojik olarak ozonun serbest

radikallere karşı antioksidan sistemleri nasıl aktive ettiğini bilimsel olarak gösterdiler.

1999 yılında Dr. Schulz ve arkadaşları hayvan deneylerinde önce ozon verdikleri canlıların daha sonra septik peritonit olduklarında yaşamlarını sürdürebildiklerini ayrıca tedavide gereken antibiyotiklerin düşük dozunun yeterli olduğunu bilimsel olarak kanıtladılar.

2001 yılında Dr. Lell ve arkadaşları ozon verilmiş hayvanların daha sonra sıtma etkeni ile hastalandıklarında etkenin kan hücrelerinde büyüüp üreyemediğini gösterdi.

OZON TEDAVİSİ HANGİ HASTALIKLARA İYİ GELMEKTEDİR?

Ozon insanların sağlığını koruyan ve kaybedilen sağlığı geri kazandıran bir doğal tedavi metodu olup klasik tıp yöntemlerinin dışında veya karşısında olan bir tedavi değildir. Tüm tedavi yöntemlerinin yanında veya soruna göre tek başına da uygulanabilmektedir.

Ozonoterapinin kullanıldığı hastalıklar şu şekilde sıralanabilir;

- Dolaşım bozuklukları
- Kronik yorgunluk sendromu
- Nörolojik hastalıklar
- Kadın hastalıkları ve cinsel sorunlar
- Bakteriyel virüs, mantar enfeksiyonları
- Kas-eklem ve romatizmal hastalıklar
- Diyabet
- Mide, bağırsak hastalıkları
- Zayıflama
- Selülit
- Anti-aging (geriye yaşlanma) ve yeniden canlanma,
- Yaşlı kişilerde önlem ve tedavi,
- Göz hastalıklarında
- Kanser tedavisinde
- Cilt mantarları ve enfekte cilt lezyonları,

- Enfekte yaralar, açık yatak yaraları (decubitus ülserler), alt bacağın ülserleri (Ulcuscruris)

- Bağırsak hastalıkları: proktitis ve kolita

- Virüslerden kaynaklanan hastalıklar, herpes-simplex (facialherpes), herpeszoster (shingles)

- Karaciğer enflamasyonu (Hepatit A, B, C)

- Enflamasyonlu ve dejeneratif eklem hastalıkları

- Artritlik/Romatizmal durumlar – kronik poliartritler

- Bağışıklık sistemi sorunları

- Multiple skleroz çölyak gibi otoimmün hastalıklar

- Böbrek hastalıkları

OZON TEDAVİSİ HANGİ DURUMLARDA UYGULANMAZ?

Ozonun uygulanmasının yasak olduğu hastalıklar son derece sınırlıdır

- Favizm;alyuvarlarda bir enzim eksikliği ile seyreden hastalarda (Glukoz 6 fosfat dehidrojenz enzim eksikliği)

- Aşırı alkol kullananlarda

- Hipertroidi;troid bezi aşırı çalışanlarda

- İleri derecede kansızlık ve kanla ilgili bazı rahatsızlığı (hemofili,kanama pıhtılaşma hastalıkları v.s.) olan hastalarda

- Kronik ve tekrarlayıcı pankreas bezi iltihaplarında (Pankreatitler)

- Yeni gelişmiş kalp enfarktüsü ve kanamanın aktif olarak devam ettiği beyin felci gibi bazı hastalıklar

OZON TEDAVİSİNİN OLUMLU VE PRATİK ETKİLERİ

Ozon terapinin bilimsel olarak kanıtlanmış olan, fiziksel sorunlarımıza en temelden getirdiği çözümler sonucunda, ilk bir kaç seans dan sonra dahi görebileceğiniz olumlu ve pratik etkilerden bazılarını şöyle sıralayabiliriz;

- Hücre ve dokulara giden kan dolaşımı artar.

- Deri de artan kan dolaşımı ile birlikte cilt yenilenir, temiz ve pürüzsüz görünüm sağlanır.

- Bağışıklık sistemini güçlendirir, yaygın mevsimsel hastalıklara karşı direncinizi artırır.

- Damarlar (arter ve venler) temizlenir.

- Kan ve lenf sistemi temizlenir.

- Canlanan bağışıklık sistemi ve sıcaklığın etkisi ile mikropları öldürerek enfeksiyon hastalıklarına karşı direnci artırır.

- Laktik asidi okside ederek kasları gevşetir ve yumuşatır, esnekliğini artırır.

- Eklem ağrılarında ve kas rahatsızlıklarında iyileşme olur.

- Hormon ve enzim üretimi normale döner.

- Beyin fonksiyonlarını ve hafızayı kuvvetlendirir.

- Ferahlatıcı etkisiyle depresyon ve anksiyete üzerinde olumlu etkisi vardır. Depresyon kaynaklı gerginliği gidermeye yardımcı olur.

- Adrenalini okside ederek genel bir sakinlik sağlar.

- Uyku ihtiyacınızı azaltır ve uyku kalitenizin artmasını sağlar.

Bütün bu faydaları daha uzun uzun sayabiliriz ancak ozonoterapinin tedavi alanına giren hastalıklara göre etkileri çok uzun olacağından tümünü yazmak pek mümkün değildir.Belirtilen etkiler bazı rahatsızlıklar ve detoks amaçlı yapılan ozonoterapi uygulamalarının sonucudur.

DUALAR VE ZİKİRLER

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

ŞEVVAL AYINDA (28 temmuz pazartesi - 26 ağustos salı arasında) KILINACAK ÇOK MÜHİM BİR NAMAZ OLAN "UTEKÂ (ÂZATLILAR NAMAZI)"

Enes (*Radıyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

"Her kim Şevval ayı içerisinde gece veya gündüz sekiz rekat kılar, her rekatında Fâtiha Sûresi'nden sonra on beş kere İhlas Sûresi okur, namazını bitirince yetmiş kere 'Sübhânellâh' deyip yetmiş kere de bana salevât okursa beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Te'âlâ adına yemin ederim ki Allâh-u Te'âlâ o kişi için kalbine hikmet pınarları akıtır ve dilini hikmetle konuşturur, ayrıca Allâh-u Te'âlâ ona dünyanın derdini ve devâsını gösterir.

Yine beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Te'âlâ'ya yemin ederim ki, her kim bu namazı tarif edildiği üzere kılsa namazın son secdesinden başını kaldırmadan Allâh-u Te'âlâ onun günahlarını bağışlar, öldüğünde ise affedilmiş bir şehid olarak vefat eder.

Hangi bir kul bu namazı seferdeyken kılsa Allâh-u Te'âlâ mutlaka ona istediği yere gidip gelmeyi kolay eder. Bu kulun borcu varsa Allâh-u Te'âlâ borcunu ödettirir ve Allâh-u Te'âlâ'dan bir isteği varsa onu yerine getirir.

Beni hak ile peygamber olarak gönderen Allâh-u Te'âlâ'ya yemin ederim ki, hangi bir kul bu namazı kılsa okuduğu her âyet-i kerîmeye ve her harfine mukâbil olarak Allâh-u Te'âlâ kendisine cennette bir mahrefe verir."

Bunun üzerine: "Yâ Rasûlellâh! Mahrefe de nedir?" diye soruldu: "Cennetteki bahçelerdir ki, ağaçlarından bir ağacın altında atlı süvari yüz yıl dolaşır da o ağacı(n kapladığı alanı gezmeyi) bitiremez" buyurdu. (*Abdülkâdir el-Ğeylânî, el-Ğunye, 2/249*)

Fâtiha Okumak

Şevval Ayının Son On Gününde (17 ağustos pazar günü ile 26 ağustos salı arası) her gün elli kere Fâtiha Sûresi okuyana Kur'ân hatmi sevabı verilir, onun için şehitlerin mükaferatı hasıl olur ve o sene kendisi hakkında hiçbir günah ve masiyet yazılmaz. (*Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:62*)

Şevval Ayı Orucu: Ramazan ayından sonra gelen ay Şevval ayıdır. Bu ayda ayrı ayrı günlerde, haftada iki gün olmak üzere altı gün oruç müstehaptır. Bununla beraber arka arkaya altı gün oruç tutulmasında da, tercih edilen görüşe göre bir beis yoktur.

Pazartesi ve perşembe günleri oruç tutmak her daim sünnet olduğundan, Şevval ayında tutulacak olan nafile oruçları bugünlerde tutmak daha evlâdır.

Bazı âlimler ise Şevvâl ayındaki altı gün orucun, bayramdan sonra vakit geçirmeden hemen tutulmasının iyi olacağını bildirmişler ama "Bu oruçları aralıklı tutmak da câizdir" demişlerdir.

Şevval orucunun fazileti hakkında **Ebû Eyyüb el-Ensârî** (*Radıyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ صَامَ رَمَضَانَ ثُمَّ أَتْبَعَهُ سِتًّا مِنْ شَوَّالٍ، كَانَ كَصِيَامِ الدَّهْرِ.»

“Her kim Ramazan orucunu tutar sonra da ona Şevval'den altı (gün oruç tutma) yı eklerse, bu bütün seneyi oruç tutmak gibi olur.” (Müslim, Sıyâm:39, no:2815, 3/169; Tirmizî, Savm:53, no:759, 3/132)

Not: Bu orucu tutmak için son fırsat Şevval ayının son altı günü olan; 21 ağustos perşembe günü ile 26 ağustos salı günü arasındır.

ZİLKA'DE AYININ NAMAZLARI

İlk Gece (26 ağustos salıyı 27 ağustos çarşambaya bağlayan gece) **Namazı:** Bu mübarek haram ayın ilk gecesinde otuz rekat kılınır, her rekatında İzâ Zülzile Sûresi okunur, namaz bitince Amme Sûre-i Celîle'si kiraat olunur.

Mühim Bir Not: Tarif edilen herhangi bir namazda okunması icap eden sûreyi ezberlemeyen kişi bilen bir kişinin arkasında o namazı cemaatle eda edebilir. Buna da imkan bulamayan kişi o sûrenin yerine aynı sayıda İhlas Sûresi okur ki, bu hüküm umûmîdir. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:7)

HARAM AY ORUCU

(Bu sene haram aylar 27 ağustos çarşamba günü başlayıp 22 kasım cumartesi günü bitmektedir.)

Sene içersinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zilka'de, Zilhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerif ise tektir. Bu sene Zilka'de, Zilhicce ve Muharrem ayları 7 eylül cumartesi günü başlayıp 3 aralık salı günü bitecektir.

Haram ayların en üstünü, bir rivayet Muharrem-i Şerif ayı, diğer bir rivayette ise Receb-i Şerif'tir. Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur.

Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhîlî**'nin, babasından (Radiyallâhu Anhümâ) rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine **Rasûlül-lâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ona: **“Haram ayları oruçlu geçir”** buyurmuştur. (İbni Mâce, Sıyam:43, no:1741, 1/554)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): **“Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar”** buyurmuştur.

Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)den gelen diğer bir rivayette: **“Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir”** buyrulmuştur. (Gazâlî, el-İhyâ, Kitâb-u esrârî's-savm, Fasıl:3, 1/281; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:5, 15, sh.52, 73)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **“Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu**

her güne karşılık **iki sene**, (başka bir rivayette) **yedi yüz sene**/(diğer bir rivayette ise) **do-kuz yüz sene/ibadet** (sevabı) **yazılır.**” (Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468; Ebû Muhammed el-Hallâl, Fedâilü şehri receb, no:14, sh:71; İbnü Asâkir, Tarihü Medîneti Dimeşk, 19/116; Deylemî, Müsnedü'l-Firdevs, no:5696, 4/66; Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/325, Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr 4/185; el-Hâvî, 1/545, 546; Gazâlî, el-lhyâ, Kitâb-u esrâri's-savm, Fasil:3, 1/281; Zebîdî, el-İthâf, 4/256; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24173, 8/561; Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid, 3/19)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: “Ben bunu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun” dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvan, sh:10)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbiîn-i 'izâm oldukları için **İbni Ömer, Üsâme ibni Zeyd, Hasen-i Basrî, Ebû İshak es-Sebî'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi.

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh): “Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır” derdi. (İbni Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

“ĞÂYÂTÜ'L-HAYRÂT” SALEVÂT-I ŞERÎFESİ:

Dergimizin 62. sayfasında terceme-i hali beyan edilen Şeyh Muhammed Hazîn el-Fersâfî (Kuddise Sirruhû) Hazretlerine ait “Seyyidü'l-kâinât (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e hediye edilen “Ğâyâtü'l-Hayrât” adında bir Salevât-ı Şerîfe vardır ki onu basıma hazırlayan Molla Enis Efendi “Salevâtü Hazreti'ş- Şeyh Muhammed el-Hazîn el-Fersafî (Kuddise Sirruhû)” isimli eserinde (1-15) şunları nakletmiştir.

Şeyh Hâlid-i Bağdâdî (Kuddise Sirruhû) Hazretleri'nin halîfesi Osman Tavîlâ (Kuddise Sirruhû) nun halîfesi olan ve zamanının Gavsı kabul edilen Şeyh Muhammed Hazîn el-Fersâfî (Kuddise Sirruhû) Hazretleri, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) i önce rüyasında daha sonra yakazât (uyanırken gördüğü zuhûrât)ında gördükten sonra Nebî (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e ithâfen “Ğâyâtü'l-Hayrât (Hayırlı amellerin nihâyetleri)” diye isimlendirdiği bir takım salât-ü selâmlar tertip etmiş ve **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in bu salevât-ı şerîfe hakkında kendisine:

“مَنْ قَرَأَهَا حُبًّا وَشَوْقًا إِلَيَّ كَتَبَ لَهُ بَعْدَ مَا فِيهَا حَسَنَاتٌ وَكُنْتُ شَفِيعًا لَهُ فِي يَوْمِ الْعَرَصَاتِ”

“Her kim bana karşı taşıdığı iştihak ve mehabbet ile bu salevâtı okursa içerisinde zikredilenler adedince kendisine sevaplar yazılır ve Arasat (mahşer) gününde ben ona şefaath olurum” buyurduğunu nakletmiştir.

“ĞÂYÂTÜ'L-HAYRÂT” SALEVÂT-I ŞERÎFESİNİN METNİ:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَدَّ مَثَاقِيلِ ذَرَايَاتِ الْوُجُودِ بِالْذَّوَامِ، وَعَدَّ مَا قَدْ أَحَاطَ بِهِ عِلْمُكَ يَا عَلَّامٌ، مِمَّا كَانَ وَمَا قَدْ يَكُونُ أَبَدَ الْأَبْدِينَ، عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ وَجَمْعِ الْأَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ،

وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ مَثاقِيلِ مَا قَدْ حَصَلَ بِالتَّمَامِ، مِنْ ضَرْبِ ذَرَايَاتِ الْوُجُودِ فِي نَفْسِهَا بِالذَّوَامِ،
 وَمِثْلِهِ آلافُ أُلُوفِ أَلْفِ مَرَّةٍ يَا كَرِيمَ، عَلَى رَسُولِكَ الْمُصْطَفَى مُحَمَّدٍ سَيِّدِ الْأَنَامِ، وَصَلَّ
 رَبِّ عَدَّ مَثاقِيلِ مَا تَقْدِرُ أَنْ تُوَجِدَهُ مِنَ الْأَعْدَامِ، فِي الْكَوْنِ وَلَا مَكَانٍ، حَتَّى مَا بَعْدَ الْحَشْرِ
 يَوْمَ الْقِيَامِ، وَعَدَّ مَا يَحْضُلُ مِنْ ضَرْبِهَا فِي نَفْسِهَا دَائِمًا يَا عَلِيمَ، عَلَى مَنْ الَّذِي اخْتَرْتَهُ
 عَلَى كُلِّ الْخَلَائِقِ وَرَفَعْتَهُ إِلَى أَعْلَى الْمَقَامِ، وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ الْأَوَامِرِ وَالنَّوَاهِي وَالآيَاتِ
 وَالْأَحْكَامِ، وَعَدَّ مَا وَقَعَ فِي الْقُلُوبِ مِنَ الْخَوَاطِرِ وَالْوَسْوَاسِ وَالْإِلْهَامِ، وَعَدَّ الْحَرَكَاتِ
 وَالسَّكِّنَاتِ وَالْأَنْفَاسِ وَالْوَانَ الْخَلَائِقِ، عَلَى مَنْ الَّذِي فَضَّلْتَهُ وَقَرَّبْتَهُ وَنَزَلْتَ عَلَيْهِ أَحْسَنَ
 الْكَلَامِ، وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ أَفْرَادِ جُزْئِيَّاتِ أَنْوَاعِ الْأَرْوَاحِ وَالْأَجْسَامِ، وَعَدَّ مَا خَلَقْتَهُ وَكَوْنْتَهُ فِي
 هَذَا الدَّارِ وَفِي دَارِ السَّلَامِ، وَعَدَّ مَوْجُودَاتِ الْكَوْنَيْنِ وَمَا فِيهَا مِنَ الْحَقَائِقِ وَالذَّقَائِقِ، عَلَى
 مَنْ الَّذِي لَوْلَاهُ لَمَا خَلَقْتَ الْخَلْقَ وَلَا الْأَفْلاكَ الْعِظَامَ، وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ مَثاقِيلِ ذَرَايَاتِ دَائِرَةِ
 الْإِمْكَانِ، مِنْ تَحْتِ الثَّرَى إِلَى أَعْلَى الْعَرْشِ وَمَا قَدْ يَكُونُ فِي الْجِنَانِ، وَعَدَّ مَا حَصَلَ مِنْ
 ضَرْبِهَا فِي نَفْسِهَا بَعْدَهَا يَا مُحِيطَ، عَلَى حَبِيبِكَ الْمُخْتَارِ مُحَمَّدٍ نَبِيِّ آخِرِ الزَّمَانِ، وَصَلَّ
 رَبِّ عَدَّ مَا كَشَفْتَهُ لِقُلُوبِ الْعَارِفِينَ فِي الْكَوْنِ وَلَا مَكَانٍ، وَعَدَّ مَا تَعَلَّقْتَ بِهِ سَبْعَ الصِّفَاتِ
 بِالْإِيْجَادِ وَالْإِمْكَانِ، وَعَدَّ مَا يَحْضُلُ مِنْ ضَرْبِ الْمَضْرُوبِ فِي الْمَضْرُوبِ فِي كُلِّ طَرْفَةِ
 الْعَيْنِ، عَلَى مَنْ الَّذِي رَفَعْتَهُ إِلَى بَسَاطِ الْقُدْرَةِ حَتَّى رَأَى بِالْعِيَانِ، وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ مَا فِي
 الْعَرْشِ وَالْكَرْسِيِّ وَالسِّدْرَةِ وَالْجِنَانِ، مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَالْحُورِ وَالْقُصُورِ وَالطُّيُورِ وَالْوِلْدَانِ،
 وَعَدَّ وَزْنَ مَثاقِيلِهِمْ بِمَا فِيهِمْ كَذَا مَعَ السَّبْعِ الطَّبَاقِ، عَلَى مَنْ الَّذِي قَرَّبْتَهُ قَابَ قَوْسَيْنِ
 وَكَلَّمْتَهُ بِأَبْلَغِ الْبَيَانِ، وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ مَا فِي الْأَرْضِ مِنَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ وَأَنْوَاعِ الْحَيَوَانِ، وَعَدَّ
 مَا فِي الْأَنْهَارِ وَالْعِيُونِ وَالْبُحُورِ كَذَا مَعَ مَا فِي النَّيْرَانِ، وَعَدَّ وَزْنَ مَثاقِيلِهِمْ بِمَا فِيهِمْ مَعَ عَدِّ
 أَجْزَاءِ جَمْعِ الْخَلَائِقِ، عَلَى مَنْ الَّذِي اسْتَعْرَقَ فِي جَمَالِكَ وَخَاطَبَكَ بِأَفْصَحِ اللِّسَانِ، وَصَلَّ
 رَبِّ عَدَّ مَا فِي اللُّوحِ الْمَحْفُوظِ كَذَا مَعَ مَا فِي الْقُرْآنِ، مِنْ الْآيَاتِ وَاللُّغَاتِ وَالْحُرُوفِ
 وَالْأَلْفَاظِ وَالْمَعَانِي، وَعَدَّ أَجْزَاءَ جُزْئِيَّاتِ الْأَكْوَانِ، وَمَا فِيهَا مِنَ الْعَبْرِ وَالْأَسْرَارِ، عَلَى نُورِ
 الْكَوْنَيْنِ سِرِّ الْوُجُودِ مُحَمَّدٍ سَيِّدِ أَهْلِ الْجِنَانِ، وَصَلَّ رَبِّ عَدَّ مَثاقِيلِ جَمِيعِ مَا ذَكَرْتُ فِي
 الْآيَاتِ بِالْمَقَالِ، مَعَ عَدِّ مَا قَدْ حَصَلَ مِنْ ضَرْبِ الْمَجْمُوعِ فِي الْمَجْمُوعِ بِالذَّوْمِ وَالْكَمَالِ،

عَلَى رُوحِ الْوُجُودِ شَمْسِ الضُّحَى مُحَمَّدٍ وَالْأَنْبِيَاءِ جَمِيعًا، وَأَبِي بَكْرٍ الصِّدِّيقِ وَعُمَرَ
وَعُثْمَانَ وَعَلِيٍّ وَالصَّحَابَةَ وَالْأَلَّ، وَصَلِّ رَبِّ عَدَّ مَثَاقِيلِ كُلِّ مَا خَلَقْتَهُ فِي هَذَا الْكَوْنِ وَفِي
كَوْنِ الْبَقَاءِ، عَلَى نُورِ الْهُدَى مُحَمَّدٍ الْمَبْعُوثِ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ خَتَمِ الْأَنْبِيَاءِ، وَشَفَعَهُ إِلَهِي
فِي الْحَقِيرِ الْفَقِيرِ الْمُسَمَّى بِاسْمِهِ الْحَزِينِ وَفِينَا وَفِي جَمِيعِ الْمُذْنِبِينَ كَمَا شَفَعْتَهُ فِي أَهْلِ
الْعِبَاءِ، صَلَوَاتُ اللَّهِ وَجَمِيعِ الْخَلْقِ بِالذَّوَامِ، عَدَّ مَا قَدْ أَحَاطَ بِهِ عِلْمُكَ يَا عَلَّامَ، عَلَى مُحَمَّدٍ
الْمَبْعُوثِ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ وَالْأَنْبِيَاءِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ.»

“ĠĀYĀTÜ'L-HAYRĀT” SALEVĀT-I ŞERĪFESİNİN TERCÜMESİ:

“Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın adıyla!

Ey Allâh! Muhammed'e, Ehl-i Beyt'ine, sahâbesine ve cümle enbiyâ 'Aleyhimüsselâm'a, -varlık âleminde bulunan zerrelere miskalleri sayısınca ve sonsuzların ebediyetine kadar olmuş ve olacak şeylerden Senin ilminin kendisini kuşattığı şeyler adedince devamlı surette salât eyle!

Yâ Rabbi! Yaratıkların efendisi olan Rasûlün Muhammed Mustafâ'ya -varlık âleminin zerrelere yine kendi adedleriyle sürekli çarpılmasından hasil olan mevcûdâtın tastamam ağırlıkları kadar ve yine bu sayının trilyonlarca katkısı kadar salât eyle, ey Kerîm!

Ey Rabbim! Bütün yaratıklara karşı kendisini seçkin kıldığın ve yüce şahsını en üstün makâma yükselttiğin Nebiyy-i zîşâna -(Şu anda yok olan fakat) bu cihanda ve “lâ mekân”da (mânevî âlemde) hattâ kıyamet günü gerçekleşecek haşirden sonra var etmeyi takdir buyurduğun tüm ademlerin (yokların) ağırlıkları kadar ve bütün bunların yine kendi sayılarıyla sürekli çarpılmasından hâsil olacak varlıklar sayısınca- salât eyle, ey Alîm!

Rabbim! Kendisini üstün kıldığın, Zât'ına yakınlaştırdığın ve kendisine kelâmların en güzeli indirdiğin o üstün şahsiyete -(Senin tarafından kullarına yönelen) emirler ve yasaklar, âyetler ve hükümler adedince, kalplere düşen düşünceler, vesveseler ve ilhamlar sayısınca, hareketler, sâkin duruşlar, nefesler ve yaratıklarda bulunan renkler adedince- salât eyle!

Yâ Rabbi! Kendisi(ni yaratacak) olmasa(ydın) mahlûkatı da, büyük felekleri de yaratmayacak olduğun o şahs-ı âliye -ruhların ve cisimlerin türlerinin cüzlerinin fertleri adedince, bu dünya yurdunda ve (âhîret yurdu olan) dârussselâm'da yaratıp icad ettiklerin sayısınca, iki cihanda bulunan yaratıklar ve onların her birerlerinde bulunan hakikatler ve incelikler adedince- salât eyle!

Ey Rabbim! Seçilmiş Habîbin olan âhir zaman Nebîsi Muhammed'e, -yedi kat yerin altından Arş'ın üstüne kadar âlem-i imkân dairesinde bulunan tüm zerrelere ve cennetlerde bulunan varlıkların ağırlıkları kadar ve bütün bunların yine kendi sayılarıyla, kendi sayıları kadar çarpılmasından hâsil olacak varlıklar sayısınca- salât eyle ey Muhîl!

Rabbim! Kudret yaygısına yükseltmen neticesinde Senin yüce Zât'ını ayânen görme şerefine eren O Şerefli Peygamber'e, -âlem-i imkânda ve lâ mekânda âriflerin kalplerine keşfettiğin tecelliler adedince, yedi sıfatının âlem-i imkânda icael etmek üzere kendilerine taalluk ettiği mahlûkat sayısınca ve bu sayılanların bu sayılanlarla her göz açıp kapama ânında çarpılmasından hâsıl olacak mahlûkat adedince- salât eyle!

Yâ Rabbi! Kendisini Kâbe Kavseyn makamında Zât'ına yakın kıldığı ve en belâğatli beyan ile kendisiyle mükâleme buyurduğun O Şerefli Nebî'ye -Arş'ta, Kürsî'de, Sidre(tü'l-Müntehâ mevkiinde), ve cennetlerde bulunan meleklerin, hûrilerin, köşklerin, kuşların ve hizmetçilerin sayısınca ve bunlarda bulunanlarla birlikte yedi kat göklerde olanların ağırlıklarının tartıları kadar-salât eyle!

Ey Rabbim! Senin Cemâlin(i müşâhede)de müstağrak (kendini kaybetmiş) olan ve en fasih bir lisan ile sana hitab buyuran O Mübarek Rasûl'e, -yerde bulunan insanlar, cinler ve türlü türlü canlılar adedince, nehirlerde, gözelerde, denizlerde ve cehennem derekelerinde bulunanlar sayısınca ve tüm bunlarla birlikte cemî mahlûkatın cüzleri adedince ve her birerlerinin ağırlıklarının vezni kadar-salât eyle!

Rabbim! Varlık âleminin sırrı, cennet ehlinin seyyidi ve iki cihanın nuru olan Muhammed'e -Levh-i Mahfuz'da ve Kur'ân-ı Kerim'de bulunan âyetler, luğatlar, harfler, lafızlar ve mânâlar sayısınca ve âlemlerin cüz'iyâtının (fertlerinin) cüzleri ve her birerlerinde bulunan ibretler ve sırlar adedince-salât eyle!

Yâ Rabbi! Rûhu'l-vücûd ve Şemsü'd-duhâ Muhammed Mustafâ'ya ve cümle enbiyâya, Ebûbekr-i Siddîk, Ömer, Osman, Ali, Sahâbe ve Ehl-i Beyt(-i Müct)e(bâ'ya) -önceki beytlerde sözle zikrettiğim tüm nesnelere ağırlıkları kadar ve sürekli surette tastamam bir şekilde tümünün tümüyle çarpılmasından hâsıl olan sayılar adedince-salât eyle!

Ey Rabbim! Âlemlere rahmet olarak gönderilen Hâtemü'l-enbiyâ ve Nûru'l-hüdâ olan Muhammed'e -bu âlemde ve âlem-i bekâda yaratmış olduğun tüm varlıkların ağırlıkları kadar- salât eyle! İlâhî! Sen onu Âl-i abâ hakkında şefaathçi kıldığı gibi, Hazîn ismi ile müsemma olan bu hakîr-i fakîre, bizlere ve cümle müznib(günahkar kimse)lere şefaathçi eyle. Âmîn!

Ey Allâm (her şeyi hakkıyla bilen yüce Allâh)! Senin ilminin kuşattıkları adedince, **Allâh-u Te'âlâ**'nın ve cümle mahlûkatının tüm salevâtı devamlı surette, âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed'in, Ehl-i Beyt'inin, Sahâbesinin ve Enbiyâ -Aleyhimüsselâm-ın üzerine olsun.

GÜZEL KOKU KOKLARKEN OKUNACAK DUA

İmam Ahmed İbni Hasen el-Attas (*Kuddise Sirruhu*), Habib Muhammed ibni Zeyn Bâabûd (*Kuddise Sirruhu*)nun, kendisine koku koklarken bir dua okuması hususunda icazet verdiğini, onun da bunu Şeyhi, Habib Ahmed İbni Ömer İbni Sümeyt (*Kuddise Sirruhu*)dan naklettiğini ve Şeyhinin bu hususta Nebî (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)den:

رُوي عن النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: «مَنْ قَالَهَا عِنْدَ شَمِّ الطَّيِّبِ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ؛ اَللَّهُمَّ كَمَا أَنْعَمْتَ فِرْدًا، وَلَا عَيْشَ إِلَّا عَيْشَ الْآخِرَةِ.»

“Hoş bir koku koklarken herkim bu duayı söylerse o kişi için geçmiş ve gelecek günahları bağışlanır.” şeklinde bir hadîs-i şerif rivayet ettiğini zikretmiştir. (Habib Zeyn İbni İbrahim İbni Sümeyt, En-Nücûmü’z-Zâhira, Sh:190)

DUANIN OKUNUŞU

«اللَّهُمَّ كَمَا أَنْعَمْتَ فَرِّدْ، وَلَا عَيْشَ إِلَّا عَيْشُ الْآخِرَةِ»

“Ey Allah! Bu nimeti ihsan ettiğin gibi ziyadesini de ikram eyle. Ahiret hayatından başka gerçek hayat yoktur (Bunu böyle bilmemi nasip eyle).”

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ALTMİŞ SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERİF «الضَّمَدُ» İSM-İ ŞERİFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الضَّمَدُ» ism-i şerîfi “İhtiyaç sahipleri kapısına sığınan, her şey Kendisine muhtaç olan, Kendisi ise hiçbir şeye ihtiyaç duymayan Zât” demektir.

Samed ism-i şerîfinin lügat manası “Kastetmek” ve “Yönelmek” anlamındadır.

Hattâbî (Rahimehullâh) bu ism-i şerîf hakkında şöyle demiştir: “Samed, önemli işlerde başvurulan, felaket ve ihtiyaç anlarında kendisine müracaat edilen Zât demektir.”

Muhammed ibni Ali et-Tirmizî (Rahimehullâh) bu ism-i şerîf hakkında: “Gözler O Samed’i kuşatıcı şekilde görerek idrak edemez, O ise tüm gözleri ilmiyle kuşatır şekilde idrak eder. O, insanın aklına gelen her fikirden uzaktır” demiştir.

Beyhakî (Rahimehullâh)ın nakline göre **İbni Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ) Samed ism-i şerîfi hakkında şu mâlumâtı beyan etmiştir: “Samed, reislik ve efendiliği mükemmel olan, üstünlük ve asaleti eksiksiz olan, büyüklük ve ululukta yüksek olan, yumuşaklıkta üstün niteliğe sahip olan, hiç kimseye muhtaç olmayan, istiğna (hiç kimseye muhtaç olmama)da mükemmel olan, üstün güç ve kuvvet sahibi olan, ilimde kemale eren, hüküm ve kararları tartışmasız uygulanandır. O, bütün üstünlük ve yücelik sıfatlarına haiz olandır. İşte bütün bu sıfatlar, Allah’tan başka hiçbir varlıkta bulunmaz. Hiç kimse O’na denk değildir. O’na benzeyen hiçbir şey yoktur. Bu yüzden Samed sadece **Allâh-u Te’âlâ**’dır. Tek ve üstün güç sahibi olan **Allâh**, ne yücedir.”

Bazı âlimler Samed ism-i şerîfini “Parçalara ayrılmayan” diye tarif ederek **Allâh-u Te’âlâ**’nın parçalardan oluştuğu veya parçalara ayrılabilmesi görüşünü kesinlikle reddetmektedir.

Samed olan Zat; doğurmayan, doğrulmayan ve hiçbir dengi bulunmayandır. Zira doğan her şey mutlaka bir gün ölecek ve her ölen de mutlaka arkasında vârisler bırakacaktır. **Allâh-u Te’âlâ** ise asla ölmez ve arkasında vâris bırakmaz. Ayrıca hiçbir şey de O’nun dengi değildir. **Allâh-u Te’âlâ**’nın ne bir benzeri, ne de bir dengi vardır. O’na benzeyen hiçbir şey yoktur.

Buna göre Samed, yemeyen ve içmeyen, Kendisinden hiçbir şey çıkmayan, bütün varlıklar yok olduktan sonra da varlığı devam eden, hiç kimseye ihtiyacı olmayan ama herkes Kendisine muhtaç olan, istekler için kendisine başvurulmuş, felaket ve sıkıntı zamanlarında yardımı talep edilendir.

O, hiçbir eksiği bulunmayan mükemmel varlıktır. Cömertlik, yumuşaklık, üstünlük, yücelik ve güçlülük gibi bütün reislik ve efendilik sıfatları Samed sıfatından kaynaklanmaktadır.

Allâh-u Te'âlâ'nın karşı konulamaz büyük orduları vardır. Bu ordular ancak O'nun emri ile inerler. Öndekilerin, arkadakilerin ve arada bulunanların maliki O'dur. O'nun güç ve kuvveti sonsuzdur. Hükümranlığı, iktidarı ve mülkü her şeyi kuşatmıştır. O her şeyi bilir ve asla hiçbir şeyi unutmaz. Gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları yönetip idare eden O'dur. O bütün bu varlıkların yaratıcısı olduğu gibi, aynı zamanda bu varlıkların **Rabbi** ve **Mâliki**'dir.

İşte böyle olan bir **Rabbin** benzeri asla olmaz. Çünkü O bütün sıfat ve fillerinde eşsizdir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın dışındaki varlıkların hiçbir sıfatının, filinin veya isminin gerçeği yoktur, işte bu yüzden yok sayılmışlardır. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**'nın şu kavli şerîfi bu gerçeği açıkça beyan etmektedir:

﴿لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ﴾

“(Ne Zât'ı, ne sıfatları, ne de sanatları hususunda) **hiçbir şey O (Allâh-u Sübhânehû)nun benzeri olamaz** (ki O'nun eşi veya çocuğunun varlığı düşünülebilir).” (Şûrâ Sûresi:11'den)

Yücelik, üstünlük, ululuk, büyüklük, güç ve kuvvet, hikmet, mülk, hamd, mağfiret, merhamet, konuşma, dileme, ölüyü diriltme, geniş ve mükemmel kudret, kulların arasında hükmetme, gökleri ve yeri yaratma, işitme ve görme gibi bütün üstün ve mükemmel sıfatlarla nitelenen **Allâh-u Te'âlâ**'nın bir benzeri ve eşi yoktur. Zira O, hiç kimsede bulunmayan sıfatlara, isimlere ve fillere sahiptir. O'nda bulunun bütün bu özelliklerin hiçbirinde bir eksiklik ve kusur yoktur. O'nun özellikleri hiçbir varlığına benzemez.

Samed olan Zat her zaman mahlûkatı idare eder, O'nu hiçbir yorulma ve usanma kaplamaz. Zira böyle bir şey olsa kâinat fesâda uğrar. Ne uyku öncesindeki bir gevşeme, ne de bir uyku Kendisini asla tutmaz. Suyu, havaya, yemeğe ve içmeğe asla ihtiyaç duymaz, aksine mahlûkat bunları temin etmek için O'na ihtiyaç duyar.

İşte bu sayılanlar da, sadece mahlûkatı yoktan var eden **Allâh-u Te'âlâ**'nın vasıflarıdır, bütün âlemler O'nun feyzine ve rahmetine daima muhtaçtır.

Bu ism-i şerîfin Kur'ân-ı Kerîm'de zikredildiği tek yer İhlâs Sûresi'dir ki **Allâh-u Te'âlâ** orada şöyle buyurmaktadır:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ۝ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ﴾

“(Habibim!) **De ki: 'O (bana vasıflarını sorduğunuz Rabbim), Allâh'tır, (O, hiçbir yönden ikincisi olma ihtimali bulunmayan ve hiçbir vasfında hiçbir varlıkla ortaklığı olmayan bir) Ehad'dir.**

(Dolayısıyla çokluk, parçalara ihtiyaç, maddî olan-olmayan tüm cevherlerden ve unsurlardan birleşme gibi ikilik belirtisi olan şeyler O'nun Zât-ı İlâhîsi hakkında asla söz konusu olamaz. Bu itibarla O'nun, ne Zât'ı, ne sıfatları, ne de filleri hususunda başkalarıyla herhangi bir ortak noktası bulunduğu düşünülemez.)

Ancak Allâh (her şey Kendisine muhtaç olan, Kendisi ise hiç bir şeye ihtiyaç duymayan bir) **Samed'dir.** (Bu yüzden yemekten, içmekten ve sonradan yaratılma belirtisi olan noksanlık getirecek her türlü ihtiyaçtan son derece uzaktır. Dolayısıyla O, kimsesiz durur ama kimse O'nsuz duramaz.)

O doğurmamıştır (zira hemcinsi yoktur ki, onunla birleşme neticesi bir doğum söz konusu olabilsin, zaten yardımcıya da, yerine kalacak birine de ihtiyacı yoktur) **ve doğrulamamıştır** (nitekim her doğan sonradandır ve cisimdir. O ise varlığının başlangıcı olmayan bir Kadîm'dir dolayısıyla varlığı öncesinde hiçbir yokluğun geçmiş olması söz konusu değildir). **Hiçbir kimse O'na** (hiçbir yönden benzer, eş, eşit ve) **denk de olmamıştır."** (İhlâs Sûresi:1-4)

Zaten bu sûre-i celîle, Kureyş müşriklerinin **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e: "Yâ Muhammed! Bizi Kendisine ibadete davet etmekte olduğun Rabbini bize tarif et" demeleri üzerine inmiş ve **Allâh-u Te'âlâ'nın** öz Zât'ını anlamaktan âciz olan kullara O'nu, en önemli bazı sıfatlarıyla tanıtmıştır.

İşte bu nedenle bu sıfatları zikreden İhlâs Sûresi diğer sûrelerden efdal olmuştur. Nitekim **Ebû Sa'îd el-Hudrî** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre bir adam **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e İhlâs Sûresi'nden sorduğunda, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، إِنَّهَا لَتَعْدِلُ ثُلُثَ الْقُرْآنِ.»

"Canım (kudret) elinde olan Zât'a yemin olsun ki, o (İhlâs Sûresi sevap bakımından) Kur'ân-ı Kerîm'in üçte birine denktir." (Buhârî, Fezâilü'l-Kur'ân:13, no:4726, 4/1915)

Bu sûre-i celîlenin fazileti hakkında **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: إِنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعَثَ رَجُلًا عَلَى سَرِيَّةٍ وَكَانَ يَقْرَأُ لِأَصْحَابِهِ فِي صَلَاتِهِمْ فَيَخْتِمُ بِـ ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾، فَلَمَّا رَجَعُوا ذَكَرُوا ذَلِكَ لِلنَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «سَلُوهُ لِأَيِّ شَيْءٍ يَصْنَعُ ذَلِكَ؟» فَسَأَلُوهُ، فَقَالَ: لِأَنَّهَا صِفَةُ الرَّحْمَنِ وَأَنَا أَحِبُّ أَنْ أَقْرَأَ بِهَا، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَخْبِرُوهُ أَنَّ اللَّهَ يُحِبُّهُ.»

"Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) (sahabeden) bir adamı bir seriyeye üzerinde (askerî birliğe kumandan yapıp gazaya) göndermişti. Bu zat maiyyetin (beraberin)deki arkadaşlarına (kıldırıldığı) namazlarda (Kur'ân) okur ve (kıraatini) her zaman 'Kul huvellâhu ehad (İhlâs)' Sûresi ile bitirirdi. (Gazâdan) döndüklerinde bu durumu **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e bildirdiler.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **'Ona niçin böyle yaptığını sorun'** buyurdu, onlar da sordular. O sahâbî: 'Çünkü o (sûre) Rahmân (Te'âlâ'n)ın sıfatıdır. (Onun için) ben de onu okumayı seviyorum' dedi. Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **'Allâh-u**

Te'âlâ'nın da onu sevdiğini kendisine bildirin' buyurdu." (Buhârî, Tevhîd:1, no:6940, 6/2686; Müslim, Salâtü'l-müsâfirîn:45, no:1926, 2/200)

Bu ism-i şerîfi bilmenin faydaları hakkında ulemâ şöyle demiştir:

1) Her Müslüman **Allâh-u Te'âlâ'**dan başka Samed olmadığını bilmelidir. O'nun tek ve bir olduğunu bilerek yalnız O'na yönelmelidir. Bütün ihtiyaçlarını O'ndan istemeli, her sıkıntıda O'na sığınmalıdır.

«تَخَلَّقُوا بِأَخْلَاقِ اللَّهِ.»

"Allâh'ın ahlâkıyla ahlâklanın" hadîs-i şerîfinin muktezâsınca reislik ve efendilik ahlakını edinmeli, böylece insanların başvurduğu, ihtiyaçlarını karşılamak için kapısına yöneldiği kimse olmaya çalışmalıdır.

Nitekim **Abdullâh ibni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَنْ نَزَلَتْ بِهِ فَاقَةٌ فَأَنْزَلَهَا بِالنَّاسِ لَمْ تُسَدَّ فَاقَتُهُ، وَمَنْ نَزَلَتْ بِهِ فَاقَةٌ فَأَنْزَلَهَا بِاللَّهِ فَيُوشِكُ اللَّهُ لَهُ بِرِزْقٍ عَاجِلٍ أَوْ آجِلٍ.»

"Her kime bir sıkıntı isabet eder de, o da onu insanlara arz ederse onun sıkıntısı kapanmaz (ve bitmez). Her kime bir sıkıntı isabet eder de, onu Allâh-u Te'âlâ'ya arz ederse, er ya da geç Allâh-u Te'âlâ'nın onu rızıklandırması yakındır." (Tirmizî, Zühd:18, no:2326, 4/563)

2) Her türlü anlaşmazlık durumunda **Allâh-u Te'âlâ'**nın dinine başvurmalı ve yalnız O'nun hükümlerini hakem kabul etmelidir. Başına gelen bütün olaylarda tek başvuru kaynağı **Allâh-u Te'âlâ'**nın dini olmalı, sıfat ve nitelikleri üstün olan **Yüce Mevlâ'**nın indirdiği Kitab'a ve **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in sünnetine daima müracaat etmelidir.

3) Her kim **Allâh-u Te'âlâ'**nın Samed olduğunu bilirse, ihtiyacını O'ndan başkasından istemez ve her hususta O'nun zengin etmesiyle yaratıklardan ihtiyaçsızlığı tadar.

4) Her kim **Allâh-u Te'âlâ'**nın Samed olduğunu idrak ederse, mahlûkata karşı ikram eden hep o olur, ikram edilen olmaz. Çünkü o rızık talebinde sadece **Allâh-u Te'âlâ'**ya güvenmiş, bütün hallerinde O'na tevekkül etmiştir, **Allâh-u Te'âlâ** da ona kâfi gelmiştir.

Allâh-u Te'âlâ nasıl bu kadar mahlûkatı yaratırken kimseye muhtaç olmadan yaratmışsa, aynı şekilde rızık verirken de hiç kimseye muhtaç olmadan herkesin rızıkını vermeye kâdirdir.

5) Bu ism-i şerîfin feyiz ve bereketlerinden istifade etmek isteyen kişi oruç tutarak yemeyi ve içmeyi azaltmalı, aynı zamanda Samed ism-i şerîfinin zikrine bol bol devam ederek fuzûlî konuşmaları terk etmelidir. İşte bunları başaran kişi beşerî kederlerden kurtulup rûhânî urûcâta (yükselişlere) nâil olur (ulaşır).

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan Allâh-u Te'âlâ ile alâka kesbetmesi); bütün zamanlarda ve hallerde **Allâh-u Te'âlâ'**ya rağbet ederek O'na yönelmesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); insanların ihtiyaçlarını görmek için uğraşıp çabalayan birisi olmasıyla, ihtiyaç miktarı yiyip içerek fazlasını terk etmesiyle, zühd sahibi olmasıyla, **Allâh-u Te'âlâ'**nın emirlerine karşı hiç itiraz etmeden boyun eğip itaat etmesiyle olur ve mahlûkata yardımcı olmasıyla olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; bütün bu manaların onda yerleşmesiyle ve hiçbir zaman hatırından **Allâh-u Te'âlâ'**nın çıkmamasıyla olur. (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:104-105; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-İzzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:75-77; Mâu'l-'Ayneyn, Fâtiku'r-ratâk alâ Râtiki'l-fetk, sh:337-338; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:521; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:189-191; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:194, 531; İbni 'Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebir, sh:303-304)

«الصَّمَدُ» İSM-I ŞERİFİNİN BAZI HAVÂSSİ

- 1) Bu ism-i şerîfin hâssası, hayırlı ve güzel şeylerin ele geçmesidir.
- 2) Bu ism-i şerîfi seher vakitlerinde 125 kere okuyan kişi siddiklerden olur.
- 3) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişi asla açlık belâsına müptelâ olmaz. Bir rivayete göre bunun için her farz namazdan sonra bu ism-i şerîfin 34 kere okunması gerekmektedir.
- 4) Bu ism-i şerîfi her gün 350 kere okumaya devam eden kişinin, iradesi çok kuvvetli olur, hayır işlemeye muvaffak olur ve açlıkla imtihan olmaz.
- 5) Her kim bu ism-i şerîfi her gün 134 kere okumaya devam ederse, **Allâh-u Te'âlâ'**nın izniyle insanların ihtiyaçlarını görece kadar zengin olur ve kötü huylardan arındırılır.
- 6) Bu ism-i şerîfi her gün insanlardan uzak bir yerde, belirli bir miktar okumaya devam eden kişinin **Allâh-u Te'âlâ'** rızını bol ve ömrünü uzun eder.
- 7) Bu ism-i şerîfin ifade ettiği mananın büyüklüğü ve onunla **Allâh-u Te'âlâ'**ya dua etmenin, kabulü kesinleştireceği hakkında **Büreyde ibni'l-Husayb el-Eslemî** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ بُرَيْدَةَ بْنِ الْحُصَيْنِ الْأَسْلَمِيِّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: سَمِعَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا يَدْعُو وَهُوَ يَقُولُ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْأَحَدُ الصَّمَدُ الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ، فَقَالَ: «وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَقَدْ سَأَلَ اللَّهُ بِاسْمِهِ الْأَعْظَمِ الَّذِي إِذَا دُعِيَ بِهِ أَجَابَ، وَإِذَا سُئِلَ بِهِ أُعْطِيَ.»

“(Bir keresinde) **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِأَنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْأَحَدُ الصَّمَدُ الَّذِي لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ»

‘Ey **Allâh!** Muhakkak ki ben Senden başka hiçbir ilah olmadığına, Senin Tek olan, bir olan, hiçbir kimseye muhtaç olmayan, doğurmamış, doğrulmamış ve Kendisine denk hiç kimse bulunamamış yüce **Allâh** olduğuna şahitlik ediyor olmam vesilesiyle (dualarımın kabulünü) Senden istiyorum’ diye dua eden bir adam duydu.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘**Canım** (kudret) **elinde olan Zât’a yemin olsun ki,** (bu kişi) **Allâh-u Te’âlâ’ya İsm-i Âzam’ı** (en büyük ismi) **ile dua etti ki, onunla Kendisine dua edilince kabul eder ve onunla istenildiği zaman** (Allâh-u Te’âlâ) **ve-rir**’ buyurdu.” (Tirmizî, De’avât:64, no:3475, 5/515; İbni Mâce, Du’â:9, no:3857, 2/1267) (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:104-105; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu’l-hâcât ve teysîrû’l-mühimmât bi zikri esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:47; Mâu’l-‘Ayneyn, Fâtiku’r-ratk alâ Râtiki’l-fetk, sh:337-338; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü’l ‘izzi’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:75-77; Yûsuf en-Nebhânî, Se’âdetü’d-dâreyn, sh:521; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü’l-havâs, 1/125-126; ‘Ali Hicâzî, en-Nûru’l-esnâ fi şerhi esmâillâhi’l-hüsnâ, sh:194, 531; İbni ‘Acîbe, Tefsîru’l-Fâtihati’l-kebîr, sh:303-304)

ESMÂULLÂHÎ’L-HÜSNÂ

ALTMİŞ DOKUZUNCU VE YETMİŞİNCİ İSM-İ ŞERİFLER

«الْقَادِرُ» ve «الْمُقْتَدِرُ» İSM-İ ŞERİFLERİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu’l-‘Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْقَادِرُ» ism-i şerîfi “İstedliğini, istediği gibi yapmaya gücü yeten, gerçekleşmesi imkansız gibi görünen şeylerde bile asla acziyeti düşünülemeyen” demektir.

Kâdir ism-i şerîfi lügat itibarıyla “Gücü yetmek, ölçü ile yapmak, kıymetini bilmek ve rızkını daraltmak” manalarına gelen “Kadr” kökünden sıfat olup “Her şeye gücü yeten” demektir.

Kâdir olan Zât her şeye gücü yeten, nüfûz, saltanat ve tam bir tasarruf sahibi olan Zât’tır ki, hiçbir kişi O’nun emr-ü fermanlarına karşı koyamaz ve O’nun kudret kabzasından kurtulmaya asla güç yetiremez, çünkü kaçmaya çalışacağı her yer de yine O’nun mülküdür.

Mahlûkatı yaratmak, yok etmek, değiştirmek ve diriltmek bakımından hiçbir şey Kâdir olan Zâta zor gelmez ve O’nu âciz bırakamaz. Onun bir şeyi yaratmasının her hangi bir sebeple kayıtlanmasına da gerek yoktur. İsterse ana rahmine gerek kalmadan kabuklu bir yumurtadan da bir canlı çıkarabilir ve çıkarmaktadır ki, bu varlığı vâcip olan **Allâh-u Te’âlâ** için sâbit sıfatlardandır.

«الْمُقْتَدِرُ» ism-i şerîfi ise “Kuvvet ve kudret sahipleri üzerinde istediği gibi tasarruf eden” demektir. Bu ism-i şerîfin yüklendiği mana Kâdir ism-i şerîfinden daha mübâlağalıdır.

Muktedir ism-i şerîfi de lügat olarak aynı kökün ziyadeli baplarından olan “İfti’âl” babından gelir ve aynı manayı ifade eder. İstilahta ise “Kendisine hiçbir şey imkansız olmayan, şiddet ya da kuvvet ile hiç kimsenin Kendisine karşı çıkamayacağı Zât” demektir.

Muktedir olan Zât'ın bütün her şey hakkında iktidarı ve hükümrân olması son derecededir. O, hiç kimsenin yardımına ihtiyaç duymaz, O'nun kudretinin bidâyeti ve nihâyeti yoktur. Zaten O'nun iktidarının gücü daima mahlûkat üzerinde temâşâ edilmek (görölmekte)dir.

Kâdir ism-i şerîfi Kur'ân-ı Kerîm'de altı yerde zikredilmektedir ki, **Allâh-u Te'âlâ** buralarda şöyle buyurmaktadır:

﴿قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يُنَزِّلَ آيَةً وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ﴾

“(Habîbim!) **Sen de ki: ‘Şüphesiz Allâh (sizin istediğiniz şekilde) bir (mucize ve) âyet indirmeye (de) Kâdir’dir.’**

Lakin (sen ne dersen de) **onların ekserisi** (kendilerine indirilen mucizelerin yeterli olduğunu) **bilmezler** (yine de Allâh istediklerini indirmeye Kâdir’dir ama inanmamaları halinde üzerlerine âcil bir azâbın gönderilmesini kaçınılmaz bir hale getirecektir).” (En’âm Sûresi:37’den)

﴿قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَى أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْضِكُمْ﴾

“(Habîbim!) **De ki: ‘(Nûh ve Lût kavmiyle, Ashâb-ı Fîl’e yaptığı gibi) üzerinizden yahut (Firavun’u boğup Karûn’u batırdığı gibi) ayaklarınızın altından size bir azap göndermeye Kâdir olan ancak O’dur.’**” (En’âm Sûresi:65’den)

﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ﴾

“**Onlar bilmediler mi ki, gökleri ve yeri yaratmış bulunan O Allâh, kendilerinin benzeri (olan insan türleri)ni yaratmaya gerçekten de Kâdir’dir?!’**” (İsrâ Sûresi:99’dan)

﴿أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
وَلَمْ يَعْزِ بِخَلْقِهِنَّ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَى﴾

“**Onlar görmediler mi ki, gökleri ve yeri yaratmış olan ve onları yaratmakla hiç yorulmayan O Allâh elbette ölüleri diriltmeye Kâdir’dir.’**” (Ahkâf Sûresi:33’den)

﴿أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿١﴾ أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيٍّ يُمْنَى ﴿٢﴾ ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّى ﴿٣﴾ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ﴿٤﴾ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَادِرٍ عَلَى أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَى﴾

“**İnsan** (emir ve nehiylerle mükellef tutulmaksızın) **başiboş bırakılacağını**(ölümünün ardından diriltiip cezalandırılmayacağını) **mı sanıyor?!**

O, (rahme) **dökülen bir meniden azıcık bir parça olan sâfi bir su değil miydi?!** **Sonra** (sülük gibi rahim duvarına yapışıp kan emerek beslenen aşılansmış yumurtadan ibaret) **bir kan pıhtısı oldu da, artık O** (Allâh-u Te'âlâ) **yarattı ve** (uzuvlarını tamamlayıp takdir edilen şekle sokarak onu) **düzeltilti.**

Böylece O (Allâh-u Te'âlâ) o (insa)n(ın yaratıldığı su)dan iki eşi; erkek ve dişiye meydana getirdi. İşte sana! Bu(nca yüce sanatın sahibi olan) Zât, ölüleri diriltmeye tam manasıyla Kadir olmadı mı?! (Elbette O, her şeye Kâdir'dir.)" (Kiyâmet Sûresi:36-40)

﴿إِنَّهُ عَلَىٰ رَجْعِهِ لَقَادِرٌ﴾

"**Muhakkak ki O** (Allâh-u Te'âlâ her şeye Kâdir'se de), **özellikle o insanı** (yoktan var etmesinin ardından, öldürüp toprak ettikten sonra tekrar hayata) **döndürmeye elbette** (gücü yeten bir) **Kâdir'dir.**" (Târik Sûresi:8)

Muktedir ism-i şerîfi ise Kur'ân-ı Kerîm'de şu üç yerde zikredilmektedir:

﴿إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٥٤﴾ فِي مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ﴾

"(Kâfirlikten ve günahlardan hakkıyla sakınan) **o takva sahipleri, gerçekten de pek değerli cennetler ve çok kıymetli ırmaklar**(ın başların)dadırlar. Hoşnut olunan bir makamda, **pek büyük bir** (mülke ve eşsiz bir kudrete sahip olan O) **Melik-i Muktedir'in katında.**" (Kamer Sûresi:54-55)

﴿وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا﴾

"**Zaten Allâh daima** (yoktan yaratmak ve tekrar yok etmek dahil) **her şeye** (hakkıyla gücü yeten bir) **Muktedir olmuştur.**" (Kehf Sûresi:45'den)

﴿وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤١﴾ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاَهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُّقْتَدِرٍ﴾

"**Andolsun elbette Firavun hânedânına gerçekten uyarılar gelmişti. Onlar Bizim** (Mûsâ (Aleyhisselâm) vasıtasıyla kendilerine göstermiş olduğumuz dokuz adet) **âyetlerimizin tamamını yalanlamıştırlar. Bu sebeple Biz de** (hiçbir şey tarafından âciz bırakılmamış ve hiçbir konuda mağlup edilememiş) **bir Muktedir olan Azîz'in yakalayışıyla onları yakalayıvermiştik.**" (Kamer Sûresi:41-42)

Halîmî (Rahimehullâh) şöyle demiştir: "Bu isimler, hiçbir şeyin **Allâh-u Te'âlâ'yı** âciz bırakamayacağına delalet eder. O dilediğini yapandır. Hiç kimse O'na mâni olamaz. O'nun filleri apaçık ortadadır. Nitekim bu filler canlı ve ilim sahibi biri olmadan gerçekleşmeyeceği gibi, âciz olmayan güçlü biri olmadan da gerçekleşemez."

Muktedir, gücünü fillerle ortaya koyup gösterendir. **Allâh-u Te'âlâ'nın** gücü yettiği halde yapmadığı nice filleri vardır. Eğer dilerse bunları yapabilir. Bu gücü nedeniyle O, Muktedir ismini hak etmiştir.

Hattâbî (Rahimehullâh) ise şöyle demiştir: "Muktedir, gücü ve kuvveti tam olandır. Öyle ki hiçbir şey O'nun gücüne karşı duramaz, O'na mâni olamaz. Hiçbir güç O'nu âciz bırakamaz. Muktedir 'Müfte'îl' babındandır ve Kâdir ve Kadîr gibi ism-i şerîflerden daha kapsamlı olup, mutlakiyet (kayıtsızlık) ifade eder."

Kâdir ve Muktedir, güç ve kudret sahibi demektir. Ancak bu isimler arasında Muktedir, daha mübalağalı bir anlam ifade eder. Kudret, bir şeyin bilgi ve iradenin takdir ettiği şekilde ve bunlara uygun olarak gerçekleşmesini sağlayan güç ve kuvvet anlamındadır.

Kâdir, bir şeyi dilediğinde yapan veya yapmayandır. Kâdir için dilemek, bir şeyi yapmak için mutlaka olması gereken bir şart değildir. **Allâh-u Te'âlâ** kıyameti şu anda da gerçekleştirmeye kâdirdir. Eğer O, bunu dilerse yapabilir. Ancak kıyamet şu an gerçekleşmediğine göre **Allâh-u Te'âlâ** bunu şu an için dilememektedir. **Allâh-u Te'âlâ**'nın ezeli ilmiyle kıyamet için bir süre ve saat belirlemesi, O'nun güç ve kudretinde bir kusur olduğunu göstermez.

Mutlak Kâdir, her varlığı tek başına ve Kendi dilemesi ile hiç kimseden yardım alma ihtiyacı duymadan yoktan var edendir. Bu da ancak **Allâh-u Te'âlâ** için geçerlidir. Kul da birtakım şeyler yapmaya kâdirdir. Ancak O'nun kudreti oldukça sınırlıdır.

O, bu gücünü sadece varlığı mümkün olan bazı şeyler üzerinde gösterebilir. Dolayısıyla kul **Allâh-u Te'âlâ** gibi bir şeyi yoktan var edemez. Yoktan var etme özelliği yalnız **Allâh-u Te'âlâ**'ya mahsustur. Kulların gücünü de yaratan O'dur.

Allâh-u Te'âlâ'nın kudretinin bazı tezâhürleri hakkında şunları söyleyebiliriz:

1) Allâh-u Te'âlâ mükemmel kudret sahibi oluşuyla dilediği kimselere hidayet verir, dilediği kimseleri de saptırır. İnançlıyı inançlı, inkârcıyı da inkârcı kılan, iyiyi iyi, kötüyü de kötü yapan O'dur.

İbrâhîm (*Aleyhisselâm*) ve ailesini inançlı kılıp onları insanları Kendisine davet eden ve Kendi emriyle onlara hidayet yolunu gösteren kimseler kılan, buna karşılık **Firavun** ve kavmini inkârcı kılıp insanları cehenneme çağırان davetçiler yapan O'dur.

2) Allâh-u Te'âlâ mükemmel kudret sahibi olması nedeniyle, hiç kimse O'nun ilmini kuşatamaz. O, insanlara dilediği kadarını öğretir. Eksiksiz ve mükemmel bir güce sahip olan **Allâh-u Te'âlâ** gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunan bütün varlıkları altı günde yaratmış ve Kendisine hiçbir yorgunluk da isabet etmemiştir.

Varlıklardan hiçbirisi O'nu âciz bırakamaz. Hiçbir şey O'nun gücünün dışında değildir. Nerede bulunursa bulunsun, nereye kaçarsa kaçsın her şey O'nun kabzasındadır. Bütün aşamalar O'nun ihâta ve kavraması dahilindedir.

3) Allâh-u Te'âlâ hiçbir şeye muhtaç değildir. Bu yüzden O'na eş ve oğul isnat etmek, O'na ortaklar koşmak ve O'nun izni olmadan şefaathiler olduğunu söylemek mümkün değildir. O'nun bu yüceliği ve büyüklüğü nedeniyle Kürsü'sü, gökleri ve yeri çevrelemiştir. Ne yer ne gökler ne de hiçbir varlık O'nu çevreleyemez. O, her şeyin üstünde yüce olan ve her şeyi çevreleyendir.

O'nun sözleri tükenmez ve değiştirilmez. Eğer bütün denizler ve onların yedi misli kadar deniz mürekkep olsa, bütün ağaçlar da kalem olsa ve bu kalem ve mürekkeplerle O'nun kelimeleri yazılsa, mürekkepler tükenir, kalemler biter ama O'nun sözleri tükenmez ve bitmez. Çünkü sözleri, yaratılanlar gibi değildir. Yaratılan mürekkep ve kalemin tükenmemesi ve bitmemesi mümkün değildir.

Bazılarının iddia ettiği gibi **Allâh-u Te'âlâ**'nın sözleri yaratılmış (mahluk) değildir. Bunu iddia edenler **Allâh-u Te'âlâ**'nın gücünü takdir edemeyen ve gereği gibi O'nu överemeyenlerdir. Bu yüzden iddiaları kalem ve mürekkepten daha çabuk yok olur. Eğer **Allâh-u Te'âlâ**'nın sözleri yaratılmış olsaydı, onlar da diğer yaratılanlar gibi yok olur, kendileri gibi yaratılmış olan (kalem ve mürekkep gibi) bir şeyi tüketmeleri mümkün olmazdı. Oysa **Allâh-u Te'âlâ**'nın sözleri bâkî, diğerleri ise fânidirler.

4) Allâh-u Te'âlâ hiç kimseyi günah işlemekten veya başkasının işlediği bir günah nedeniyle cezalandırmaz. Aynı şekilde **Allâh-u Te'âlâ** kişiyi, yapma gücü olmadığı şeyleri terk etmesi veya terk etmesi mümkün olmayan şeyler nedeniyle de cezalandırmaz.

5) Allâh-u Te'âlâ, Kendi isim ve sıfatlarını sevmesi nedeniyle kullarına, bu isim ve sıfatların gereklerini yerine getirmeyi ve bunlarla amel etmeyi emretmiştir. Bu yüzden kullarına adaleti, iyiliği, ihsânı, affı, cömertliği, sabrı, hoşgörüyü, merhameti, doğruluğu, ilim öğrenmeyi, şükretmeyi, yumuşaklığı, acele etmemeyi ve sebatkâr olmayı emretmiştir.

Allâh-u Te'âlâ bu isim ve sıfatlarını sevdiği için, insanlar arasında en çok bu isim ve sıfatlara sahip olmaya çalışanları sever. Sevmediği sıfatlara sahip olan ve bu sıfatlara sahip olmaya çalışanları da sevmez.

Allâh-u Te'âlâ büyülenen, başkalarını hor gören, aşağılayan, alay eden, zorbalık yapan, haksızlık edenleri nasıl sevsin ki?! Bu sıfatlara sahip olmak, en büyük zulümdür. Bu yüzden bu sıfatlardan hiçbiri **Allâh-u Te'âlâ**'ya yakışmaz. O, bu tür sıfatlardan berîdir.

Bu sıfatlara sahip olanlar, **Allâh-u Te'âlâ**'ya kulluk etmekten uzaktırlar. Bunlar **Allâh-u Te'âlâ**'nın emirlerinden ayrılan, O'na karşı çıkan, isyan eden ve hadlerini aşanlardır. Bu sıfatların hiçbiri yukarıda saydığımız ilim, adalet, rahmet, ihsan, sabır, şükür gibi sıfatlarla asla bağdaşmaz. Bu güzel sıfatların hiçbiri, kullukla çelişmez. Aksine inanan bir kulun bu sıfatları kazanması, kulluğunun kemâlinden sayılır. Çünkü bu sıfatlara sahip olan bir kul, asla haddini aşmaz ve kulluk dairesinin dışına çıkmaz.

Özetle; **Allâh-u Te'âlâ** eksiksizliği ve mükemmelliği nedeniyle bütün kemâl sıfatlara sahiptir. Her türlü eksiklik ve noksanlıktan uzaktır. Bütün iyi övgüler ve hamdler O'nadır. Güzel olmayan bir fil O'ndan sadır olmaz. Daima en güzel isimlerle isimlendirilir. En mükemmel övgüler O'na yapılır. O, her zaman övülen ve sevilendir. Yarattığı bütün varlıklardan yüce, cömert ve ikram sahibidir.

Bu isimleri bilmenin faydaları hakkında ise şunlar söylenebilir:

Bu isimleri bilen kul, daima **Allâh-u Te'âlâ**'yı yüceltir ve O'na saygı duyar. Yararlı zararlı, iyi kötü bütün her şeye gücü yeten, mutlak Kâdir olan ve kudreti her şeyi kuşatan O'dur. Bu yüzden kul, böylesine güçlü olandan kendisine nimet vermesini umut eder, kendisinden intikam almasından da korkar ve bütün işleri hususunda sadece O'nun kuvvet ve kudretine sığınarak sadece O'ndan yardım ister.

Ayrıca bütün gücüyle mahlûkata yardım etmeye koşar ve kendini asla bundan geri bırakmaz. Çünkü o kişi kendisine güç ve kuvvet verenin sadece **Allâh-u Te'âlâ** olduğunu idrak ettiğinden, bütün işlerinde ona güvenerek O'nun mahlûkatına yardım eder.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tealluku (manasını bilip, bu ism-i şerîfin sahibi olan Allâh-u Te'âlâ ile alâka kesbetmesi); her zaman **Allâh-u Te'âlâ**'nın gözetiminde ve O'nun kudretiyle yaşadığını bilerek nimetlerine şükretmesiyle olur.

Ayrıca **Allâh-u Te'âlâ**'nın kudreti karşısında kendi cüzî kudretini yok sayması ve yüce kudret sahibi olan **Allâh-u Te'âlâ**'dan Kendisine güzel ibadet edebilmesi için yardım istemesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfle Tehalluku (ahlâklanması); **Allâh-u Te'âlâ**'nın kudreti karşısında devamlı eğilmesi ve emrettiği her şeye itaat etmesiyle olur.

Kulun Bu İsm-i Şerîfin Hakîkatiyle Tehakkuku (hemhal olması) ise; **Allâh-u Te'âlâ**'nın ahlâkıyla ahlâklanması ve kudretiyle kuvvet bulması neticesinde rûhânî âlemde yükselmesinin bir sonucu olarak isteklerinin ve muratlarının gerçekleşmesiyle olur. (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:106-107; Mâu'l-'Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:338; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:77-78; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:522; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:226-229; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:194-195, 531; İbni 'Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebîr, sh:304-305)

«الْقَادِرُ» ve «الْمُقْتَدِرُ» İSM-İ ŞERİFLERİNİN BAZI HAVÂSSİ

1) Her kim âcizlik ve kuvvetsizliğe karşı **Allâh** rızası için iki rekât namaz kıldıktan sonra Kâdir ism-i şerîfini 100 ya da 200 kere okursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle güç ve kuvvet bulur.

Hatta **Hasen-i Basrî** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre **Hazreti Hüseyin** (Radiyallâhu Anhümâ) bu ism-i şerîfleri çokça zikrettiğinden, çok sıkıntılar içerisindeyken bile güç kuvvet bulmuştur.

2) Kâdir ism-i şerîfi abdest aldıktan sonra din düşmanlarının kahrolması niyetiyle okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle zaferyâb olunur.

3) Her kim Kâdir ism-i şerîfini 305 kere okursa, ilim hususunda çok kudretli olur ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın yardımıyla düşmanlarına karşı galip olur.

4) Muktedir ism-i şerîfini her gün 744 kere okuyan kişinin bütün işleri **Allâh-u Te'âlâ** tarafından tedbir (yönetim) altına alınmış olur.

5) Uykudan uyandığında işlerinin **Allâh-u Te'âlâ**'nın güvencesinde olması niyetiyle Muktedir ism-i şerîfini bir miktar okuyan kişinin muradı gerçekleşir.

6) Muktedir ism-i şerîfini çokça zikredene, **Allâh-u Te'âlâ** bütün işleri kolaylaştırır.

7) Bu ism-i şerîfler misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkeple iki ayrı kare kağıda yazılıp üzerlerine bir miktar bal döküldükten sonra bu yazılar su ile bozularak hastaya içirilirse, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığından şifa bulur.

8) Bu ism-i şerîfleri bir gümüş parçası üzerine kazıtıp bunu üzerinde taşıyan kişi huşûlu bir kalbe sahip olur, ayrıca insanların onun aleyhinde konuşmasından kurtulur.

9) Kâdir ism-i şerîfni 'el-Kâdir' veya 'yâ Kâdir' sîğasıyla 305 kere, Muktedir ism-i şerîfni de 'el-Muktedir' veya 'yâ Muktedir' sîğasıyla 744 kere okuduktan sonra aşağıda zikredilecek duasını bir kere dahi okumak kişiye ibadetlere karşı kuvvet kazandıracak, Allah-u Teâlâ'dan manen ayrı kalmamasını sağlayacak, düşük işlere müptela olarak Allah-u Teâlâ'dan perdelenmemesini temin edecek ve daha bir çok hususta muvaffak edecek, hasılı, maddi-manevi her anlamda güçlü ve kuvvetli kılacaktır:

«اللَّهُمَّ أَنْتَ الْقَادِرُ الْمُقْتَدِرُ الَّذِي أَبْدَعْتَ بِقُدْرَتِكَ مَا أَوْجَدْتَ مِنَ الْمَقْدُورَاتِ، وَقَدَّرْتَ الْقُدْرَةَ الَّتِي اخْتَرَعْتَ وَصَنَعْتَ بِقُدْرَتِكَ مَا وُضِعَتْ لَهَا مِنَ الْمَقْدُورَاتِ الَّتِي بِهَا اخْتَرَعَ وَصُنِعَ، وَأَنْتَ مُسْتَعْنِي عَنْ مُعَاوَنَةِ شَيْءٍ مِنَ الْمَوْجُودَاتِ، أَنْتَ الْمُقَدِّرُ الَّذِي تَقْدِرُ بِقُدْرَتِكَ عَلَى سَائِرِ الْمَخْلُوقَاتِ مِنْ غَيْرِ مُمَاسَّةٍ وَلَا مُمَازَجَةٍ بِالْمُعَالَجَاتِ وَالْآلَاتِ، أَسْأَلُكَ يَا قَدِيرُ بِإِحَاطَةِ قُدْرَتِكَ عَلَى الْجَلِيلِ وَالْحَقِيرِ، أَنْ تَجْعَلَ لِي قُدْرَةً عَلَى كُلِّ مَا يُقَرِّبُنِي إِلَيْكَ، وَلَا تَقْطَعْنِي أَبَدًا عَنْكَ، وَاتَّخِذْنِي بِفَضْلِكَ حَبِيبًا مِنَ الْأَحْبَابِ، وَلَا تُبَدِّلْنِي بِتَبْدِيلِ الْفِعْلِ وَالْحِجَابِ، إِنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ الْقَادِرُ الْمُقْتَدِرُ الْوَهَّابُ.»

“Ey Allah! Sen öyle bir Kâdir ve Muktedirsin ki yaratmış olduğun bütün mahlukatı kudretinle îcad ettin, (kullarında) yarattığın gücü (onlara) ölçülü verdin, ezelde o kudretle yaratılacağı ve yapılacağı mukadder olan tüm mevcudatı kendileri için tahsis edilen kudretini taalluk ettirerek yarattın, zaten Sen varlıkların hiçbirinden yardım almaya muhtaç değilsin.

Sen öyle bir mukaddirsin ki hiçbir şeye temas etmeden, hiçbir alet ve edevat kullanmadan sair mahlukat üzerine kudretinle Kâdirsin. Ey Kadîr! Kudretinin büyük küçük herşeyi kuşatmış olması hürmetine Senden dilerim ki beni Sana yaklaştıran herşeye karşı bana güç ve kuvvet veresin.

Sen beni ebediyen Kendinden ayrı düşürme, lutfunla beni dostlarından bir dost ittihaz eyle, düşük işlere müptela kılarak beni Kendinden perdeleme, şüphesiz Kâdir, Muktedir ve Vehhab (bolca bağıştta bulunan) ancak Sensin.

(Ahmed el-Bûnî, Şemsü'l-me'ârif, yazma nüsha, sh:1074, matbû' nüsha, 4/79-80; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:106-107; Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât ve teysîrû'l-mühimmât bi zikri esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:47-48; Mâu'l-'Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:338; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l-'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:77-78; Yûsuf en-Nebhânî, Se'âdetü'd-dâreyn, sh:522; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/138-141; 'Ali Hicâzî, en-Nûru'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:194-196, 531; İbni 'Acîbe, Tefsîru'l-Fâtihati'l-kebir, sh:304-305)

ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMELERİ VE HAVÂSSİ

AHMED ED-DERDİR HAZRETLERİ'NE AİT ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

39. Beyt-i Şerîf

وَيَا صَمَدٌ فَوَضْتُ أَمْرِي إِلَيْكَ لَا
تَكِلْنِي لِنَفْسِي وَاهْدِنَا رَبِّ سُبُلَنَا

**“Ey Samed! (Dünya ve âhirette) İşlerimi Sana ısmarladım,
Sen beni nefsimi bırakma, ey Rabbim! Sen bizi yollarına hidâyet eyle.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssî

Bu beyt-i şerîf, **Allâh-u Te'âlâ**'nın korumasına girmek, nefsin kötü isteklerine uymamak ve hidâyet yolu üzere dâim olabilmek için 134 kere okunur.

40. Beyt-i Şerîf

وَيَا قَادِرَ اقْدِرْنَا عَلَى صَدْمَةِ الْعِدَا
وَمُقْتَدِرَ خَلِّصْنَا مِنَ الْغَيْرِ سِرَّنَا

**“Ey Kâdir! Sen bizi (din) düşmanları(nı) bozguna uğratmaya güçlü eyle.
Ey Muktedir! Sen bizim içimizi Senin dışındaki her şeyden halâs eyle.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssî

Bu beyt-i şerîf, düşmanları kahretmek ve ruhların **Allâh-u Te'âlâ**'dan başkasına bağlanıp kalmasından kurtulmak için 744 kere okunur.

41. Beyt-i Şerîf

وَقَدِّمْ أُمُورِي يَا مُقَدِّمُ هَيْبَةٍ
وَأَخِّرْ عِدَانَا يَا مُؤَخِّرُ بِالْعَنَا

**“Ey Mukaddim! (Bana) heybet(in)le (tecelli ederek)
işlerimi takdim eyle (rızan üzere öne geçir).**

Ey Muahhir! Yorgunluk (ve zorluk çıkarmak sûreti) ile (tecelli ederek, bize karşı gâlip gelmelerinden) düşmanlarımızı tehir eyle.”

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, her hususta **Allâh-u Te'âlâ**'nın rızasını en önce gözetip ona uygun amellerde bulunmak, **Allâh-u Te'âlâ**'nın lütfettiği bir heybetle görünen-görünmeyen tüm işlerin ileri seviyede öne geçmesi ve düşmanların hile ve tuzaklarının başarısız olması için **Allâh-u Te'âlâ**'nın onlara zorluk ve zahmet vermesi nedeniyle onlardan kurtulmak için 846 kere okunur.

42. Beyt-i Şerîf

وَيَا أَوَّلَ مَنْ غَيْرَ بَدءٍ وَآخِرُ
بِغَيْرِ انْتِهَاءٍ أَنْتَ فِي الْكُلِّ حَسْبُنَا

**“Ey başı olmayan Evvel! Ey sonu olmayan Âhir!
(Görünen-görünmeyen) tüm işler(imiz)de bize kâfi gelecek ancak Sensin.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

Bu beyt-i şerîf, **Allâh-u Te'âlâ**'nın her hususta işlerimize kâfi gelmesi, bu vesile ile şeref ve izzet kazanıp sıkıntılardan kurtulmak için 801 kere okunur. (Ahmed es-Sâvî, Şerhu'l-Manzûmeti'd-Derdîriyye, sh:130-132)

ABDÜLKÂDİR EL-GEYLÂNÎ HAZRETLERİ'NİN ESMÂ-İ HÜSNÂ MANZÛMESİ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

39. Beyt-i Şerîf

وَأَسْبِقْ لَنَا الْخَيْرَاتِ أَوَّلُ أَوَّلًا
وَيَا آخِرُ اخْتِمْ لِي أَمُوتُ مُهَلَّلًا

**“Ey Evvel! İlk önce bütün hayırları bize sevk eyle.
Ey Âhir! Bana tevhidle ölebilmem için güzel son nasip eyle.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîf isteklerin bir an önce elde edilmesi için 37 kere okunur.
- 2) Bu beyt-i şerîf düşmanlara karşı gâlip gelebilmek için 801 kere okunur.

40. Beyt-i Şerîf

وَيَا ظَاهِرُ اظْهَرْ لِي مَعَارِفَكَ الَّتِي
بِبَاطِنِ غَيْبِ الْغَيْبِ يَا بَاطِنًا وَلَا

“Ey Zâhir! Sen bana ğaybın derinliklerinin gizliliğinde bulunan mârifet(mânevî ilim)lerini izhâr eyle.

Ey Bâtın olan ve (hiçbir şey Kendisi gibi) olmayan!

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîf bütün işlerin gizliliklerini görebilmek için 1106 kere okunur.
- 2) Bu beyt-i şerîf korkulardan emin olmak, nefsin mutmain olması ve iç âlemin nurlanması için 62 kere okunur.

41. Beyt-i Şerîf

وَيَا وَالِيَّ اَوَّلِ اَمْرِنَا كُلِّ ناصِح
وَيَا مُتَعَالَ اَرْشِدْ وَاَصْلِحْ لَنَا الْوَلَا

**“Ey Vâlî! Sen bizim işlerimizi hep iyilik isteyenlere yönettir.
Ey Müte’âli! Sen bizim için yönetimi irşad ve ıslah eyle.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîf bütün mahlukat katında heybetli birisi olmak için 47 kere okunur.
- 2) Bu beyt-i şerîf zorluklardan kurtulmak ve güçlü bir mâneviyata sahip olabilmek için 541 kere okunur.

42. Beyt-i Şerîf

وَيَا بُرِّ يَا رَبَّ الْبَرَايَا وَمُوَهَّبِ الْ
عَطَايَا وَيَا تَوَّابِ تُبِّ وَتَقَبَّلَا

**“Ey Berr! Ey mahlûkâtın Rabbi ve bahşişlerin hibecisi!
Ey Tevvâb! Tevbe nasip et ve (tevbemi) kabul et.”**

Bu Beyt-i Şerîfin Bazı Havâssı

- 1) Bu beyt-i şerîf bütün hallerde ve işlerde Allâh-u Te’âlâ’nın lütfuna mazhar olabilmek için 202 kere okunur.
- 2) Bu beyt-i şerîf isteklere nâil olmak ve rızık kapılarının kolayca açılması için 409 kere okunur. (Seyyid İsmâ’îl ibni Seyyid Muhammed Sa’îd el-Kâdirî, el-Füyûzâtü’r-Rabbâniyye fî’l-meâsiri ve’l-evrâdi’l-Kâdiriyye, sh:56; Seyyid Muhammed Ali en-Nakşebendî el-Kâdirî, et-Tâil mine’l-füyûzât ve’d-delâil, sh:215)